

ପ୍ରାଚୀନବ୍ରହ୍ମମାଳା—୭

ଭଜନମାଳା

ଦ୍ଵିତୀୟ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ କୃତ

ଭୃତୀୟ ସମ୍ପରଣ

ସମ୍ପାଦକ:—

ଅଧ୍ୟାପକ ରଘୁପାଢ଼େବ
ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ମୂଲ୍ୟ ଏକ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ଉତ୍କଳମାଳା

ଦ୍ଵିତୀୟ ଶତକ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରକାଶକ
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
୧୯୬୭

ଦ୍ଵିତୀୟ, ସଂସ୍କରଣ
୧୯୪୮

ସୂଚପତ୍ର

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

୧୦୧ । ମହମା ଶବଦ ଧ୍ବନି ଚଳି ବହାଣ୍ଡ ମେଢ଼ନା ...	୧
୧୦୨ । ଭଗତ ଦେଖିବେ ଯାକୁ ମହା ସମର୍ପିବେ ତାକୁ ...	୨
୧୦୩ । ଜଗତ କରତା ଚିତେ, ପଦ୍ମଶ୍ରୀ କି ଭଲ ସାଜେ ...	୨
୧୦୪ । ବଜାଇ ଅନନ୍ତ ତାଳ, ଦରବୋଲ ହଲହଲ ...	୩
୧୦୫ । କଳିଯୁଗେ ଅପୂର୍ବ ଶକ୍ତି, ମହମା ସାଗର ଚଳୟେ ଶିଳି	୪
୧୦୬ । ପାପପାପ ଦେଲଣି ଛେଦି, କରୁଛନ୍ତି ଖେଳ ଗୁରୁ ଅନାଦି	୫
୧୦୭ । ନର ଦେବେ ପାଇଛ ଜନ୍ମ, ଏତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମହମା ନାମ ୭	
୧୦୮ । ଧର ଧର ଦେ ଖାବ ଗଲୁଟି ସର, ଏ ଭବସାଗରୁ କରବେ ପାର ୭	
୧୦୯ । ନାମ ଢଳି ନିରନ୍ତରେ ହୃଦୟରେ ଧର ଭୟ ନ କରି ୮	
୧୧୦ । କଳିଯୁଗ ଦେଲେ ସାଧ ନିଷ୍ଠେ ବସାଇବି ଦାଠ ବଣିଜ ପସରା ୯	
୧୧୧ । ଶଶେ ନ ଛାଡ଼ିବି ପଦ ଅଶ ରୁଣ୍ଡାମଣି ଦେଲେ ...	୧୦
୧୧୨ । ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଗୁହଁ, ନାମ ଶବଦ ଆକାରେ କମ୍ପ ଅଛି ୧୧	
୧୧୩ । ଅନାଦି ମଣ୍ଡଳରୁ ସବେ ସଞ୍ଚର ...	୧୨
୧୧୪ । ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ପିଣ୍ଡେ ସକଳସିଦ୍ଧି, ଏହି ଶରୀରେ ଶୁନ ୧୫	
୧୧୫ । ଅମଳ ମନ୍ଦରକୁ କର ଗମନ ମାୟାରେ ପଡ଼ି ବାୟା ୧୮	
୧୧୬ । ସୁଦୟା କର ଶୂନ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ବାସୀ ଉଦ୍ଧର ଧର	୨୧
୧୧୭ । ଗୁରୁ କଟାସ କଲେ ଯଦୁ ହୃଦରେ ...	୨୩
୧୧୮ । ଦିନ ପାହୁଲ ଯୁଗ ଦେଲଣି ଶେଷ ୨୬	
୧୧୯ । ଦର୍ଶନ କର, ଧାଇଁ ଶିଶୁରୁ ପୟର ୩୦	
୧୨୦ । ଭଜ ସ୍ବାମୀଙ୍କି, ଚର୍ମ ନୟନରେ ଦେଖି ...	୩୮
୧୨୧ । ନିଜ ଅଙ୍ଗରେ, ଖେଳୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ୩୧	
୧୨୨ । ମହମା ଦେଖ, ଯାର ନାହିଁ ରୂପ ରେଖ ୩୨	
୧୨୩ । ପାକ ଛଡ଼ ରସରେ ଭୁଞ୍ଜ ଅଛି ସତା ...	୩୩

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

୧୨୪ । ସୁବେଶରୁ ତାଗିଛୁ, ଯର ପଦ୍ମସୁଷ୍ପ ପର ମଧୁରସ	୩୩
୧୨୫ । ଅନାଦୃତ ବନ୍ଦାରୀ, ଆବୋରିଛୁ କାୟେ	୩୪
୧୨୬ । ବାନା ଜଗତେ ସଞ୍ଚି, ରହଲେ ଭଗତେ	୩୪
୧୨୭ । ବ୍ରହ୍ମ ଯହିଁ ଅଛୁ କର ନିରୁପଣ ହେ ସାଧୁଜନ	୩୫
୧୨୮ । ତାଙ୍କୁ ଭେଦକର, ରବିତଳେ ଥିବ ବେ ସବୁଶୁଭେ	୩୬
୧୨୯ । ଦୁଡ଼େ ଧର ଅପ୍ରତେ ନ କର ହେ ଚିତ୍ତ ଭଲ କରି	୩୮
୧୩୦ । ବଣା ହୁଏ ହେ, ହେତୁ ବେତା ହୁଅ ହେ ...	୩୯
୧୩୧ । ଅନାଦି ଗୁରୁ, ଅଣ ଅକ୍ଷର, ନାମ ବୋଲାଇଲ ମହିମା ମେରୁ	୪୦
୧୩୨ । ପରମବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମ ଭକ୍ତି ଭବତୁ ବହନି ନାମ	୪୧
୧୩୩ । କର ବରୁର, ସୁଷ୍ମା ନର ବ୍ରହ୍ମଠାରୁ ଆଉ ନାହିଁ ନା ସାର	୪୨
୧୩୪ । ପରମେଶ୍ଵର ଏହିଟି ସବୁ ତାଙ୍କ ବହି ନାହିଁ ବିଶୟ ପ୍ରଭୁ	୪୨
୧୩୫ । ଶୂନ୍ୟ ଅକ୍ଷରୁପ ନିବେଦି ହେ ବର୍ଣ୍ଣଚିତ୍ର ...	୪୫
୧୩୬ । କେ ପାରିବ କରି ଦର୍ଶନ ହେ ଏକବ୍ରହ୍ମ ...	୪୬
୧୩୭ । କିଛି ନ ଦିଶନ୍ତି ଗୁହ୍ୟରେ ହେ କଦାନିତେ ନ ପଠେ	୪୭
୧୩୮ । ଆଦିଆରେ ଭାବ ପ୍ରଭୁକୁ ହେ ...	୪୭
୧୩୯ । କର ସାଧୁସଙ୍ଗ ନିଶ୍ଚୟ ପାପପତ ହେବ ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗ	୪୮
୧୪୦ । ଭଜ ନିରବେଦୀ, ଏହି ଖଣ୍ଡରୁ ସୁଷ୍ମ ନ ହେବ ରବିଦା	୪୯
୧୪୧ । ଚିତ୍ତ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଅ ଅନାମ ଅଦେହରେ	୪୯
୧୪୨ । ଆରେ ମୁର୍ଖବାଇ, ମାନି ସେବା କଲେ ସିନା ଜ୍ଞାନ ପାଇ	୫୦
୧୪୩ । ବିଚିତ୍ର ମହିମାରେ ଏ ମହାନାଶ୍ଟକେ ରୂପ ରେଖ ନାହିଁ	୫୧
୧୪୪ । ସ୍ଵାମୀକୁହିବେ ହେ ଆଦିଆ ତାକିଲେ ...	୫୧
୧୪୫ । ଶ୍ରୀନ ରୂପରେ ହେ ଏ କଳୟୁଗରେ	୫୨
୧୪୬ । ନାମ ଦୁଆରୀ ହେ ଶୁଣ ସୁପଣିତ	୫୩
୧୪୭ । ବ୍ରହ୍ମମୟେ ଜଗତ ମନରେ ବେତ ...	୫୩
୧୪୮ । ଅଦେହୁଁ ଦେହେଁ ଅଛୁ ସେ ଯେ ନ ଦିଶୁଛି	୫୪
୧୪୯ । ଆକାଶେ ନ ଯାଇ, ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ରହ	୫୫

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ
୧୫୦ । ଶ୍ଵେତରେ ଧର ତାଙ୍କୁ ସେ ଅଲେଖକୁ	୫୭
୧୫୧ । ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେ କରତା ପିତା ମାତା	୫୭
୧୫୨ । ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମୁଖରେ ନିରନ୍ତରେ	୫୭
୧୫୩ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବିଜୟେ ଯୁଗ ଶେଷକୁ ...	୫୮
୧୫୪ । ପରକାଶ ଅଲେଖ ଶୂନ୍ୟ ସୁଦୃଶ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରଖିବା ପାଇଁ	୫୮
୧୫୫ । ସୁଜନ, ଧରଣୀ ଧରି ଆସ ମନରେ ...	୫୯
୧୫୬ । ଶେଷରେ, ଘଟୁଛି ଏକଲୟରେ ହେ	୬୦
୧୫୭ । ଦେଖିବ କଳଙ୍କି ହୋଇବେ ଶୁଦ୍ଧବର ...	୬୧
୧୫୮ । ସକଳ ଖଟିବେ ଦଶ ଦିଗପାଳ ହେ ସଙ୍ଗତରେ ଦେବାଦେବୀ	୬୧
୧୫୯ । କେ ଭକ୍ତି ପାରିବ ନାମ ଅରୂପ ହେ ...	୬୨
୧୬୦ । ନିବେଦେ ରହୁଛି ଅଶେଷର ହେ, ଅନାମିକା ପଦ ...	୬୩
୧୬୧ । ବିଜୟେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅବନା ମନ୍ଦରୁ, ଶୂନ୍ୟ ଯା ବାନା ପ୍ରକାଶ	୬୪
୧୬୨ । ମହିମା ଅଲେଖ ଅନନ୍ତ ଭବୁଛି, ପ୍ରଭୁ ପଦ୍ମପାଦକୁ	୬୪
୧୬୩ । ଶେଷଅଛି ଏକପାଦେ ବ୍ରହ୍ମଧର୍ମ ଆଚର	୬୫
୧୬୪ । ଦେଖି ଆଦି ବ୍ରହ୍ମମୂରତି, ନିତ୍ୟେ ପଡୁଅଛି ଆଦୁତି ...	୬୬
୧୬୫ । କଳୟୁଗେ ମହିମା ନାମ ହେଲେ ଉତ୍ପତ୍ତି ...	୬୬
୧୬୬ । ଅନନ୍ଦେ ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ବିଚର, କର୍ମକାମନାରେ କ୍ରମି	୬୭
୧୬୭ । ଅବଦ ପ୍ରଭୁ ମହିମାମେରୁ ଅଟ ଆସଣ ...	୬୭
୧୬୮ । ମହିମା ଆଜ୍ଞା ଜଗତେ ଖ୍ୟାତ, ଏକଲୟରେ ନାମ	୬୮
୧୬୯ । ଅଶ୍ରୁଦୟ ଧର୍ମ ଏହୁ, ହଂସା ନାହିଁ ...	୬୯
୧୭୦ । ଗୁଡୁକୁ ପର ସେବୁଛି, ଜାଣୁଅଛି	୭୦
୧୭୧ । ସମ୍ଭାଳ ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ	୭୧
୧୭୨ । ଭ୍ରମି ଯାଉଛି ଚକ୍ଷୁରେ, ଅଜ୍ଞାନରେ	୭୨
୧୭୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ଲାଗିଛି ପୁଣ୍ୟ ତପସ୍ୟା ଗୋ	୭୦
୧୭୪ । ହୋଇଲେ ପ୍ରିୟ ସୁଦୃଶ ଭଗତି ଗୋ	୭୨
୧୭୫ । ଶୂନ୍ୟ ଅବଧୂତ ବାନା ରତନ ଗୋ	୭୨

ବିଷୟ

ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

୧୭୭ । ଭର ନିଷ୍ଠାସ ଭକ୍ତ ସୁପଦେ ଗୋ...	...	୮୭
୧୭୭ । ନ ପଡ଼ ଚିହ୍ନା, କରମୁ ଅଛୁ ଜଣା	...	୮୩
୧୭୮ । ଭଦ୍ରସ୍ତୁ ନୁହ, ରାପଦେ ରହଥାଅ		୮୪
୧୭୯ । ନ ଆସ ରୁରୁ, ନିଶବଦ ମନ୍ଦରୁ		୮୫
୧୮୦ । ନୁହନ୍ତି ଦୁଶ୍ୟ, ଅନାଚିତ ସୁରୁଷ ...		୮୭
୧୮୧ । ଚିନ୍ତା କହୁତ ବିନୁ ଦନରୁ ଶିରପତର ବଳ ପ୍ରାୟେତ		୮୭
୧୮୨ । ଭୟ ନ ଗଲୁ ହୃଦପଦ୍ମରୁ, ମହାବ୍ରହ୍ମରୁ ଆଇଁ		୮୮
୧୮୩ । ଏତେ ଅବସ୍ଥା ନର ତନୁରେ, ଶୂନ୍ୟ ସୁରୁଷକୁ ଭଜି		୮୯
୧୮୪ । ଭୃତ୍ୟ ବିନତି କିମ୍ପା ନ ଶୁଣ ଶୂନ୍ୟ ଅଲେଖ ଅଜ୍ୟୋତି		୯୦
୧୮୫ । ଦେଖ ସଜନି ଗାଦି ମନ୍ଦର ଗୋ ...		୯୧
୧୮୬ । ଧୂଳି ଘରେ ରାଧିକା ବିଳାସ ଗୋ ଚରବେ ଭଗବତ		୯୨
୧୮୭ । ଦେଖ ଅବିବ୍ରହ୍ମ ମୁଣିଁ, ନିତ୍ୟ ପଢୁଛୁ ଆଦୁତ		୯୪
୧୮୮ । ଦେଖରେ ଅଲେଖ ଧୂଳି କ୍ୟାପିଛୁ ଜଗତରେ		୯୫
୧୮୯ । ଦେଖିଲେ ମାତ୍ର ଚର୍ମ ନେତରେ ...		୯୫
୧୯୦ । ବିକାଶି ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ସୁକୁତ ନନ୍ଦ ବସୁଦେବ ଭାବେ		୯୬
୧୯୧ । ଭଜ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମକୁ		୯୭
୧୯୨ । କୃପାସାଗର ହେଲେ ବାହାର ଅନାଚି ସୁରୁଷ		୯୮
୧୯୩ । ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ ମହମା ବିଧାନ ...		୯୯
୧୯୪ । ରୁରୁରୂପେ ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ଆସି	୯୯
୧୯୫ । ମନ ସଧୀରେ ହୋ ଦୃଢ଼େ ସାଧ୍ୟ କର	୧୦୨
୧୯୬ । ଲତାଚନେ ବୁଲି ଦେଖ, ବେନିଗୋଟି ସୁଷ୍ପ		୧୦୨
୧୯୭ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅନନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ ହେ, ରହ ଦେଖ		୧୦୩
୧୯୮ । ପାବୁ ଭଜୁଅଛୁ, ତାକୁ ନ ବୁଝି ନିନ୍ଦିତ କରୁଅଛୁ		୧୦୪
୧୯୯ । ଧ୍ୟାନ ଧରଣେ ରୁରୁପାଦ ସୁମର ...		୧୦୫
୨୦୦ । ଯହିଁ ପ୍ରଭୁଛନ୍ତି, ତହିଁ ଭେଦ କର କେହି ନ ବୁଝନ୍ତି		୧୦୬

ଇତି ଦ୍ଵିତୀୟଃ ଖଣ୍ଡଃ ସୁଚୀ ସମାପ୍ତ

ଭଜନମାଳା

ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ

(୧୦୧)

(୧) ମହିମା ଶବ୍ଦ ଧ୍ବନି ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମେଦନୀ ।
କମ୍ପୁଅଛି ପୁର ତନି । ଘୋଷା ।
ଅଠର ଲକ୍ଷ ଏ କଳି, ପୁବେ ଥିଲୁ ଶୁଣି ।
ଗୁର ଲକ୍ଷ ବଡ଼ସି ସସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରେ ଥୋଇଲେକ ଅଣି । ୧ ।
ଗୁର ଲକ୍ଷ କଳିଯୁଗ ଗଲ ପେଉଁ ପଶି !
ବଡ଼ସି ସହସ୍ର ଭିତରେ ଗୁରୁ ବିଜେ କଲେ ଜାଣି । ୨ ।
ତନି ଯୁଗ ଅବତାରେ ଥିଲେ ପେତେ ମୁନି ।
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନ ଚିହ୍ନି ଚିନ୍ତା କର୍ମରେ ଭ୍ରମଣି । ୩ ।
ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୋଡ଼ି ପାଉଥିଲୁ ପୁଣି ।
ଅନାଦି ପୁରୁଷ ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶ କଲେକ ଅଣି । ୪ ।
ଗୁର ପାଦେ ଧର୍ମ ପାଶେ ଭୁବିଥିଲୁ ପୁଣି ।
ଧନ୍ୟ ସେ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ପୃଥ୍ଵୀକ ରଖିଲେ ଶୁଣି । ୫ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ମାନିଲେ ହୋଇଲେ ଅଗ୍ୟାନୀ ।
ଗୁରୁପାଦବିଧା ଧାଇଁ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ରଖି । ୬ ।

(୧୦୨)

(୨) ଭଗତ ଦେଖିବେ ଯାକୁ

ମନ୍ତ୍ର ସମର୍ପିବେ ତାକୁ । ଘୋଷା ।

ଏକୌଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ପାଟ ବାନ୍ଧ ଦେବେ ତାଙ୍କୁ ।

ନୀବ ଖଣ୍ଡ ହିଁ ଭୁବନୁ ଯେ ପାରିବ ବୁଝିବାକୁ । ୧ ।

ସମ୍ଭାଳି ପାରିବ ଯେହୁ ଭଗତବୃନ୍ଦକୁ ।

ବାସ୍ତାପୁଣ୍ୟ ଥିବ ବସା ଦେଇଯିବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ୨ ।

ସମର୍ପି ଦେବେ ବାଞ୍ଛନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାରକୁ ।

ସମାନେ ଯେହୁ ପାଳିବ ଛପନା କୋଟି ଜୀବକୁ । ୩ ।

ଦାସ ପର ପାଳି ଯେହୁ ରହିବ ଅଗ୍ନିକୁ ।

ଦିବସକେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଖରଗୁ ଦେବ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ୪ ।

ମୁଦାଇ ନୋହୁଲେ ପୃଥ୍ବୀ ନ ଦେବେ କାହାକୁ ।

ବୁଦ୍ଧେର ଯେହୁ କରିବେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଦପଦ୍ମକୁ । ୫ ।

ଶକତି ଯାହାର ଥିବ ମିଳିବ ତାହାକୁ ।

ଭଗେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ସୁମର ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ୬ ।

(୧୦୩)

(୩) ଜଗତକରତା ବିଜେ । ପହଞ୍ଚିକ ଭଲ ସାଜେ । ଘୋଷା ।

ମଉଗଜ ଗୁଲି ପ୍ରାୟେ ସ୍ବରୂପ ବିରଜେ ।

ବଇଶ୍ବରୀ ମାୟା କରି ଦେଖାଉଅଛନ୍ତି ବାହ୍ୟେ । ୧ ।

ବୃକ୍ଷରୂପ ପରପୁଣ୍ୟ ନୁହେଁ ଯୁବା ଢେଜେ ।

ହସ ମାତୁଅଛି ମୋତେ ନାହିଁ ମୁଁ କହୁଛି ଲଜେ । ୨ ।

ନବୀନ ବୟସ ଗୁପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର କାର୍ଯ୍ୟେ ।

ସେହି ସୀନ ରୂପ ଧରି ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସର୍ଜେ । ୩ ।

ଛପନା କୋଟି ଜୀବକୁ ପଡ଼ି ଭାତ ଖଣ୍ଡେ ।

ଅପଣେ ଭୂଖିଲବେଳେ ତୋଷ ହୋଇ ନାସିପେଟେ । ୪ ।

ଭଗତ ହାରି ଗୃହାର ତତପରେ ବୁଝେ ।

ଗରବଗଞ୍ଜିନ ବାନା ଗରବତାପଣ ଗଞ୍ଜେ । ୫ ।

ସେ ଅଲେଖ ଶ୍ରୀଗୁରୁକୁ ଦିବାନିଶି ଭଜେ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ସରଣ ପାଦ-ପଙ୍କଜେ । ୬ ।

(୧୦୪)

(୪) ବଜାର ଅନନ୍ତ ତାଳି । ହରି ବୋଲି ଡୁଲିଡୁଲି । ଘୋଷା ।

ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର, ଶୀର ମଧୁ ଗୋଲି ।

ସପ୍ତାସୁତ ଝରି ଘେନି ଦିଅ ପୟର ପଖାଳି । ୧ ।

ଯେ ଯହିଁରେ ଅଛି ସବେ ଗୋପାକୃଷ୍ଣୀ ବାଳୀ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶା ପଡ଼ିଲ ବନ୍ଦାଅ ହେ ଅର୍ଦ୍ୟସ୍ଥାଳୀ । ୨ ।

ଅନନ୍ତ ଖଞ୍ଜିଣୀ ବାଦ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଜୁଳି ।

ଗହ ଗହ ନିରନ୍ତରେ ମହା ନିତ୍ୟର ମଣ୍ଡଳି । ୩ ।

ଦାସୀ ଦାସ ଘେନି ପ୍ରଭୁ କରୁଛନ୍ତି କେଳି ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖ ଚାହିଁ ନାଚ ସବେ ତଳି ତଳି । ୪ ।

ଅଲେଖ ନାମକୁ କଣ୍ଠେ କର ରତ୍ନମାଳି ।

ଭଜିଥିଲେ ଅନ୍ତକାଳେ ପଥକୁ ହେବେ ସଙ୍ଗାଳି । ୫ ।

ବୁଦ୍ଧପୁର ଭକ୍ତମାନେ ହୋଇଛନ୍ତି ମେଳି ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନୁସର ପାଦଧୂଳି । ୬ ।

(୧୦୫)

(୧) କଳିଯୁଗେ ଅପୁର ଶୁଭ ।

ମହିମାସାଗର ବିଜୟ ଶିଳ । ଘୋଷା ।

ସୁର ନର କେହୁ ନ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ।

ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପେଉଁ ବିଭୂତି ।

ଖ୍ୟାନ ଧର୍ମ ଘେନି ବିଷୟ ମେଦିନା ।

ହୋଇଛନ୍ତି ବାକସ୍ତବ ମୂରତି । ୧ ।

ଅକାଶରେ ଅଗ୍ନି ସଜାତ ହେଉଛି ।

ବାରଣ ନୋହୁଛି ଦିବସ ରାତି ।

ଅବନା ମନ୍ଦିରେ କଳ୍ପକଳ୍ପାନ୍ତରେ ।

ଅନନ୍ତ ଧୂଳି ରହିଛି ଚେତ । ୨ ।

ମହାମହିମା ସେ ରବି ତଳେ ଆସି ।

ଧରନ୍ତି ନବ ମଣ୍ଡଳ ପୃଥିବୀ ।

ତମିରକି ଛେଦି ତନୁରୁ ଉଦ୍ଧରି ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ ଜଳୁଛି ବତି । ୩ ।

ଲୁଲା ଉଠିଲଣି ଭାଗ୍ୟ ଦଶଲୁଣି ।

ବାରବଧୂ ବାନା ଉଡୁଛି ଶିଳ ।

ମନେ ପାଇ ପ୍ରତେ ଦାସ ଦାସୀ ପେତେ ।

ଅସି ଯାଇ ସେବା କଲେଣି ନିଜ । ୪ ।

ସଂସାର ନିନ୍ଦାକୁ ଡର ଡର ହେଲେ ।

ସାରସ୍ୱତ ନୋହେ ସେବା ଭଗତ ।

ଲଜ୍ଜା ସଂକୋଚକୁ ନିବାର ଦୂରକୁ ।

ଅଗକୁ ଯିବକୁ ନ କର ଭାତି । ୫ ।

ମନେ ମନେ ହେଜ ଅନ୍ତର୍ଗତେ ବୁଝି ।

ଅବ୍ୟୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହୃଦରେ ଚିନ୍ତି ।

ଅଗ୍ନି ହେଲେ ସିନା ଶ୍ରୀକ୍ଷମକୁ ଯିବ ।

ଭଗେ ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରେୟ ଶ୍ରୀମତ ମତ । ୨ ।

(୧୦୭)

ପାପଭାର ହେଲଣି ଛେଦି ।

କରୁଛନ୍ତି ଖେଳ ଗୁରୁ ଅନାଦି । ଘୋଷା ।

ମହିମା ଶବଦ ତନିପୁର ମଧ୍ୟେ ।

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଗଲଣି ଭେଦି ।

ଜଗତ ଭଗତ ତପସ୍ୟା ନାମନ୍ତେ ।

ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରିବେ ସିଦ୍ଧି । ୧ ।

ଆପେ ବିଜେ ହରି ଭଗତ ବୃନ୍ଦକୁ ।

ଭାବବାକୁ ରଖିଛନ୍ତି ସମ୍ପାଦି ।

ଏକକୌଣ ପୁରକୁ ଏକୌଣ ହାତଥା ।

ତୋଳାଇ ଅଛନ୍ତି ଆସନ ଗାଦି । ୨ ।

ସ୍ୱର୍ଗଭୁବନୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଆସିଲେଣି ।

ସୁରଗଣେ ଯେଣୁ ହୋଇଲେ ବାଦୀ ।

ଦେବାଦେବୀ ଯେତେ ବିଦ୍ମକଲେ ନିତ୍ୟେ ।

ଜାରି କଲେଣି ସେ ସତ୍ୟକୁ ସାଧୁ । ୩ ।

ନବଶକ୍ତି ମନ୍ତ୍ରା ଉଦାର ନୁହଇ ।

ସମୁଦ୍ର ପରାସ୍ତେ ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ।

ଗୁରୁ ଧର୍ମ ଚଉପାଶେ ରହିଲେଣି ।

ଶଟିଲେଣି ନବ ରତନ ନାଧୁ । ୪ ।

ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ସହୃଦେ ।

ହୋଇ ପାଉଥିଲ ଏକାନ୍ତେ ମେଦି ।

କଳିକାଳ ଭଜିଦିନ ଭୋଗ ଅଛି ।

ଏଥର ତାକୁ ପକାଇବେ ଛେଦି । ୫ ।

କର୍ପୁର ଗନ୍ଧ ଅର୍ଘ୍ୟ ଲାଗି ହେବେ ।

ଚନ୍ଦନ ଅତର ବହୁବ ନଦୀ ।

ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଭୋଇ ଗୁରୁପାଦ ଧାଇ ।

ହୃଦେ କର ମନ ଧ୍ୟାନ ସମାଧି । ୬ ।

(୧୦୭)

ନର ଦେହେ ପାଇଛ କର ।

ଏତେବେଳେ ତାକ ମହିମା ନାମ । ଘୋଷା ।

କାଳ ଚକ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଫେରିଲଣି ।

ଅଦୃଷ୍ଟ କରମ ହେଉଛି ବାମ ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ବିନୁ ଏ ମାନବ ତନୁ ।

ରଖିବାକୁ କେହି ନୁହନ୍ତି ସମ । ୧ ।

ମିଛ କଥାକୁ ପସରା କରିଅଛ ।

ସରିଲଣି ଦେଖୁ ସକଳ କାମ

କିନି ନ ସରି ଅପମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି ।

ବିଅର୍ଥରେ ବାନ୍ଧି ନେଉଛି ସମ । ୨ ।

ଅଗ୍ନି ଅଙ୍ଗୀକାର ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି ।

ତାକ ତୁଲେ କେହି ନୁହନ୍ତି ସମ ।

ଗୁରୁ ଉର୍ଥ ଅସି ଶର୍ଣ୍ଣାଗତ ପଶି ।

ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ସେ ଚଉଧାମ । ୩ ।

ଯେ ଅଶ୍ରୁତ ହେବ ଗୁରୁଧର୍ମ ନେବ

ଅଳକାକୁ ଗୁହଁ କରି ନିୟମ ।

ନ ଧଇଲେ ରଟି ଶଶି ପିବ ପିଟି ।

ପଶ୍ଚାନ୍ତେ ପାଇବ ପଥ ଶରମ । ୪ ।

ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସାତଥର ହୋଇ ।

ପେର ଅସିଲୁଣି ଅଲେଖ ଧର୍ମ ।

କାଣି ଶୁଣି କରି ଚିତ୍ତରେ ନ ଧର ।

ମାୟାରେ କପାଳ ହେଉଛ ଭ୍ରମ । ୫ ।

ଅକ୍ଷରେ ନ ବସେ ରୂପରେ ନ ଦିଶେ ।

ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନାହିଁ ପାଇଲେ ଗମ୍ୟ ।

ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟାନା ହେଲେ ତେବେ ଯାଇ ମିଳେ ।

ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଭୋଇ ପାମର ହ୍ମାନ । ୬ ।

(୧୦୮)

ଧର ଧର ହେ ଜୀବ ଗଲୁଟି ସର ।

ଏ ଭବସାଗରୁ କରିବେ ପାର । ଘୋଷା ।

କି ମାନ ହେଉଛି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପା ମହା ।

ହେତୁ ତେଜା ଗୋଟା ନାହିଁ କାହାର ।

ଗୁରୁବେଦେ ପେଟି ଧର୍ମ ଦେଇଥିଲେ ।

କପାଳ ମନରୁ ଦେଲ ପାସୋର । ୧ ।

କର୍ମ ବୁଝାଇଲ ଧର୍ମ ବୁଝାଇଲ ।

ପ୍ରଗୁର ହେଉଛି କାହାକୁ ଧର ।

ବଡ଼ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଟେକିଥିଲୁ ଯାକୁ ।

ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ସେହୁ ଦେଲେଟି ନାଶ । ୨ ।

ଧନମଦ ପଣମଦ ଶ୍ରୀ ଶମଦା

ମାୟାମଦ ଖାଇ ହେଉଛୁ ଭାରି ।

କାମ କ୍ରୋଧ ଘେନି ଧର୍ମକୁ ନ ମାନି ।

ପ୍ରାଣରୁ ଅଧିକ ଅଛି ଆବୋର । ୩ ।

ଏ କଳି ପୁରୁଷ ଘଟେ ଘଟେ ବାସ ।

ଅଚେତା କରି ପକାଉଛୁ ମାରି ।

ଅପ୍ରତେ ନ କର ହୃଦରେ ବସିଛି

ଗଲବେଳେ ଯିବ ନିଶ୍ଚୟ ସହାର । ୪ ।

ଯୁଗ ଶେଷ ହେଲା କଳି ଭୋଗ ଗଲା ।

ମଦୁମା ଦାସୀରେ ବିଜୟେ ହରି ।

ଏବେ ଆଶେ କଲେ ଦୋଷ କ୍ଷମା ଅଛି ।

ଅନେକ ଭାବେ କହୁଛି ତଥାର । ୫ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣକୁ ଆଶା ଯେବେ ଅଛି ।

ଏତେବେଳେ କର ହାରି ଗୁହାର ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଭୋଇ ଗୁରୁପାଦ ଧାୟି ।

ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଫେରେ ହେବେ ନୁଆର । ୬ ।

(୧୦୯)

କାମ ଭଜ ନିରନ୍ତରେ ହୃଦୟରେ ଧରି ଭୟ ନକରି ମନରେ । ଘୋଷା

ରଞ୍ଜନା ହୋଇଛି କାୟା ମାୟାର ଭିତରେ, ସିନ୍ଧୁ ଅଗାଧ ସାଗରେ ।

ପରିତ ଲଗାଅ ପ୍ରାଣ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କଠାରେ । ୭ ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନମପିଣ୍ଡ ବିଷୟା ବୃଥାରେ, ସର ଯାଉଛି ମିଥ୍ୟାରେ ।
 ପୁରୁଷେନ୍ଦ୍ର ଧର ମାତୁଗର୍ଭର ଗ୍ୟାନରେ । ୨ ।
 ଅଶା ବିଶ୍ରାମ ସ୍ଥିତ ପବିତ୍ର କନ୍ଦରେ, ଉଦେ ଦୋଷଣା ସନ୍ଧରେ
 ସଦବୁଦ୍ଧି ହଜିଅଛି ଅକାଶ ଶୂନ୍ୟରେ । ୩ ।
 ପ୍ରଭୁରୁଛି ବାନା ଭେଦ-ଭଗତ ମଧ୍ୟରେ, ଡାକ ଫେରୁଛି ଦିପ୍ତରେ
 ଭେଟ ପଡ଼ିଅଛି ବ୍ରହ୍ମ ସୁକୃତ କର୍ମରେ । ୪ ।
 ଅନୁସର ଅଛି ମୁହିଁ ଯେବଣ ଧ୍ୟାନରେ, ଥୟ କରି ମୋ ମନରେ ।
 ଯାହା ସୁଦୟା ହୋଇବ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅଗ୍ନିରେ । ୫ ।
 ଯାହା ମୋ କଲ୍ଲଣା ଅଛି ହୃଦୟ ଭିତରେ, ଗୁରୁ ଜାଣିବେ ଅନ୍ତରେ
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରଣିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରେ । ୬ ।

(୧୧୦)

କଳିଯୁଗେ ହେଲେ ସାଧୁ,
 ନିଶ୍ଚୟ ବସାଇବି ହାଟ ବଣିଜ ପସର । ଘୋଷା ।
 ଦିବସ ରଜନୀ ଭାଳି କରୁଛି ଆଶର,
 ସତ୍ୟଯୁଗ ହେବ ପର ।
 ନୟନରୁ ବହୁଅଛି ଅଶ୍ରୁଜଳ ଧାର । ୧ ।
 ବହୁ ଯାଉଅଛି ଯୁଗ ନିଶି ଦିବାକର,
 ଏହି ରୂପେ ଘେନିତାର,
 କେତେଦିନେ ଉତ୍ସାସ କରୁଛ ମନ୍ତ୍ର ଭାର । ୨ ।
 ଠାବେ ଠାବେ ରଖିଅଛ ବିଚିତ୍ର ନୋହର,
 କିଣି ରତ୍ନ ମଣି ପ୍ରାସ,
 ନାମ ଶବ୍ଦ ଟମକ ଦିଅଇ ନାଗର । ୩ ।

ବ୍ରହ୍ମଜାତ ପଦ୍ମବତୀ ମୋତ ମାଣିକସ,
 ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ପାଦ ଅସର,
 ହାଲି ଯୋଡ଼ କରଥିବି ହୃଦୟରେ ହାର । ୪ ।
 ପିତା ମୋ ଅଦିକନ୍ଦ ସତ୍ୟରେ ପ୍ରଚର,
 ଧର୍ମ ନ ଲାଞ୍ଜିବି ପର,
 ମନ ନିଷ୍ଠା ବୋଲି କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ଗିର । ୫ ।
 ପ୍ରିୟ ବାକ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ବାଣୀ ହେଉଅଛି ମାର,
 ଭକ୍ତେ ଅଶାନ୍ତି ଅଧୀର,
 କହେ ଭୀମଚରଣ ଅଗ୍ନି ପଡ଼ୁଛି ଦୋଷର । ୬ ।

(୧୧୧)

ସତେ ନ ଛାଡ଼ିବି ପାଦ,
 ଅଶ୍ରୁହୀମଣା ହେଲେ କରବି ପ୍ରମାଦ । ଘୋଷା ।
 ଦେବ କୁଟ ବସ୍ତ୍ରକୁଟ ଲଗିଛି ବିବାଦ,
 ମନ ଭୟରେ ତବଦ,
 ମାୟା କାଳକୁଟ ତାକ ପଡ଼ୁଛି । ୧ ।
 ନିଦୋଷେ ଦୋଷ ଲଗାଇ କଲେଣି ବିଚ୍ଛେଦ,
 ଦଣ୍ଡ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଖେଦ,
 ଭକ୍ତ ସାମ ଯଜ୍ଞସାମ ଥାନୁ ଚାରିବେଦ । ୨ ।
 ରଖ ବା ନ ରଖ ମନ୍ତ୍ର ଭକ୍ତ କୁଳ ପ୍ରିୟ,
 ଦୁଷ୍ଟେ କରୁଛନ୍ତି ବାଦ,
 ନ ସହାର ଦେଉଅଛୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରପଦ । ୩ ।

 ୧୧୧—୫—କଳସୁଗ କରୁଅଛି ବହୁତ ପ୍ରମାଦ

ପାଳନ କରୁଛ ମେଳୁ ଘୁସୁରି ଯେ ଗଧ,
 ସୁଖ ଭୋଗରେ ଅନନ୍ଦ,
 ଗରବିତା ପଣେ ଉପହାସେ ଗଦ ଗଦ । ୪ ।
 ଲାଗିଅଛି ସ୍ବାମୀ ଲତା ବନ ଗିରିକନ୍ଦ,
 ଦେଇ ଏକାକ୍ଷର ପଦ,
 ଦତ୍ୟ ସଙ୍ଗତେ ଭକ୍ତକୁ କରାଉଛ ଯୁଦ୍ଧ । ୫ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ହିଁପୁର କର ସାଧ,
 ନାମ ମନ୍ତ୍ରମା ଅଗାଧ,
 କହେ ହାମଭୋଇ କର ଏକଠାରେ ମେତ । ୬ ।

(୧୧୨)

ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାହିଁ,
 ନାମ ଶବ୍ଦ ଆକାରେ କମ୍ପିଅଛି ମନ୍ତ୍ର । ଘୋଷା ।
 ଅଶାରୁପ ହୋଇଥିଲେ ମହା ଶୂନ୍ୟ ରହି,
 ଅବତାର କଲେ ଦେହୀ,
 ଭକ୍ତବୃନ୍ଦ ରବିତଳେ ଛନ୍ତି ଜନ୍ମ ହୋଇ ଯେ । ୧ ।
 ପଳାଇଲେ ଚାରି ଧର୍ମେ ବାରତା ନ କହି,
 ପ୍ରଭୁ ଅଣିଲେ ଫେରାଇ,
 ଗୁପ୍ତରେ ଗୁରୁଦିଗେ ବସାଇଲେ ନେଇ ଯେ । ୨ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ସ୍ଥାପିଲେ ଧୂନି ଘୃତ ଯେ ପକାଇ,
 ଶାନ୍ତିଶୀଳ ଦୟା ବହି,
 ଭକ୍ତଜନ ଭଗବାନ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଦୁଇ ଯେ । ୩ ।

ଜଗତର ପାପ ଭାବ ଛେଦିବାର ପାଇଁ,
 ବାର ବଧୂବାନା କହୁ,
 ଏତେଦୂର ଦଶା କଳିଯୁଗ ଥିବ କାହିଁ ଯେ । ୪ ।
 ତଥର ହେଉଅଛନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧିବେ ନିଠାଇ,
 ଧନୁ ହୁଲେ ଗୁଣି ଦେଇ,
 ବ୍ରହ୍ମବାଣେ ଛୁଡ଼ିଯିବେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଯେ । ୫ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକର ବେନି ଚରଣକୁ ଧାୟି,
 ଶରଣ ମାଗୁଛୁ ହାୟି,
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ସ୍ବାମୀପଦ ଧାୟି ଯେ । ୬ ।

(୧୧୩)

ଅନାଦି ମଣ୍ଡଳରୁ ପବେ ପଞ୍ଚର,
 ରୂପ ଅରୂପ ନାମ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଧର । ଘୋଷା ।
 ମହାଶୂନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ,
 ରୂପ ରେଖ ବର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଥିଲ ଦୃଶି,
 ଅବନା ଅଶାସ୍ତ୍ରରୁ, ଦୁର୍ଗମ ହେଲ ଜାତ,
 ଦୁର୍ଗମରୁ ଜନ୍ମିଲ, ଅନାମ ଅବ୍ୟକ୍ତ,
 ଅନାମରୁ ଜନ୍ମିଲ, ନିଗମ ଭେଦ ତତ୍ତ୍ୱ,
 ନିଗମରୁ ଜନ୍ମିଲ, ସ୍ବାହା ଶବ୍ଦଦ ଘାତ,
 ଶବ୍ଦରୁ ଜନ୍ମିଲ, ଓଁ କାର ପାରସ୍ପତ,
 ଓଁ କାରୁ ର ର କାର, ଜନ୍ମିଲ ଅଦିଶକ୍ତି,
 ର ର କାରରୁ ରମ—ନାମ ପଦ ଉଦିତ,
 ଉଦ୍ଭାସି ଠୁଲ ଶୂନ୍ୟ ପରେ ବିହର । ୧ ।

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଧୂର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଜ୍ୟୋତ କୁଳା ବେଦି ନ ଥିଲେ,
 ଅରୁପାନନ୍ଦକ ସ୍ଥାମୀ ଅଗ୍ନିରେ ହେଲେ,
 ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟରୁ ଜନ୍ମହେଲ ଦିଗ ଅକାଶ,
 ଅକାଶରୁ ଜନ୍ମିଲି ସବନ ଅଶ୍ରୁଗୁଣ,
 ଅଶ୍ରୁଗୁଣରୁ ଜନ୍ମ ହେଲ ଅଗ୍ନି ଦ୍ରୁତାଶ,
 ଦ୍ରୁତାଶନରୁ ଜଳ ବୃନ୍ଦେ ହେଲ ପ୍ରକାଶ,
 ଜଳରୁ ଜ୍ୟୋତ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲ ଦୃଶ୍ୟ,
 ଜ୍ୟୋତ ରୂପରୁ ଜନ୍ମହେଲେ ରୂପ ଭବିଷ୍ୟ,
 ଭବିଷ୍ୟରୁ କାମନା କଲଣା ହେଲ ଜାତ,
 ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ ଧରତ ବସୁନ୍ଧରା । ୨ ।

ଅହୁ ପରେ ପୃଥ୍ୱୀ ରୂପାଭିଷେକ ମାଡ଼ି,
 ସେଠାରୁ ରହିଲ ଜ୍ୟୋତ ଯୁଗଳ ପୋଡ଼ି,
 ସୁମନ ଶାନ୍ତିମନ, କ୍ଷମାଦି ବିରୁରଣୀ,
 ଶୀଳ ଦୟାକୁ ଘେନି, ହୋଇଲେ ପାଞ୍ଚଜଣୀ,
 ପାଞ୍ଚମନରୁ ଜାତ ହେଲେ ପ୍ରକୃତଗଣୀ,
 ପଚାଶ ପ୍ରକୃତରୁ, ବିକୃତ ଉଦ୍ୟାପନ,
 ବିକୃତରୁ ଜନ୍ମିଲି ହାସ୍ୟ ପ୍ରେମ ପ୍ରଧାନ,
 ପ୍ରଧାନରୁ ଜନ୍ମିଲି ରେତ ରସାଦି ମାନ,
 ରେତ ରସରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲ ରଜୋଗୁଣୀ,
 ସୁଲେ ରସସାଗରେ ରହିଲ ପୁରୀ ! ୩

ପରମ ମହାରୁ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖୁଁ ଶସିଲ,
 ଗର୍ଭଗତେ ଛଡ଼ାଦିଲେ ବିଶ୍ରାମ କଲି,

ପୀତ ଶ୍ରେଷ୍ଠିତ ଶ୍ରେତ, ଶୁକଳ ପ୍ରାୟେ ଦଣ୍ଡି,
 କଳା କୁଙ୍କୁମ ରଙ୍ଗ ଧବଳ ଅଂ ମିଶି,
 ଗୌର ନୀଳ ଲେହନ, ଶାମଳ ପରକାଶି,
 ଜୀବ ଯୁବତା କର୍ମ, କାମନା ଫଳେ ରସି,
 ପିଣ୍ଡ ଅବୋର ଛନ୍ଦି, କାଳ ବିକାଳ ଅସି,
 ପରମ ସାକ୍ଷୀ ରୂପେ, ଜାଗ୍ରତେ ଦିବାନିଶି,
 ସେ ଯେବେ ଶୁଦ୍ଧିପିବେ ଏ ପିଣ୍ଡ ପିବ ଭାସି,
 ବାର କଳାରେ ପିଣ୍ଡରଞ୍ଜନା କରି । ୪ ।

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସପ୍ତ ସିଦ୍ଧିରେ କଲ,
 ଶାଖାରୂପେ ଚୂରବେଦ୍ୟ ଜାତ ହୋଇଲ,
 ବାମ ତାହାଣି ଜାଲୁ, ଉଦ୍ଧ ସାମ ସେ ସ୍ଥାନୁ,
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଭୁଜ ମୁକ୍ତ, ପଞ୍ଚ ଅଥବା ତେଣୁ,
 ଧନୁବେଦ୍ୟ ପା କହି, ଅଟଇ ଏହି ତଳୁ,
 ମୁଖେ ତୋ ଶିଶୁବେଦ୍ୟ, ଶୂନ୍ୟ ରହିଲ ଗ୍ୟାନୁ,
 ନିରଞ୍ଜନ ଲଲଟ, ତଳେ ଉଦୟେ ଭାନୁ,
 କୋଟିଏ ଯୁଗ ଗଲେ, ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼ ମନୁ,
 ତଥୁପରେ ଅଲେଖ, ପୁର ନିବାଣ ଶୂନ୍ୟ,
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଯି ପୁରକୁ ଧରି । ୫ ।

ତନୁପୁର ମଧ୍ୟେ ବନଘିର ହାସିଲ,
 ତେଣୁକର ପାଖୁଡ଼ାରେ ଲତା ପୁଟିଲ,

୧୧୩—୪୩—ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସପ୍ତ ସିଦ୍ଧି ଏ କଲ,

୧୧୩—୪୮—ଶିଖେରହୁଲ୍ଲଗ୍ୟାନ,

ପିତା ବାଜକୁ ଅସ୍ତି, ପିଞ୍ଜିର ହାଡ଼ କଲ,
 ମାତା ରଜ ରଜତ, ମାୟୁଷ ଘୋଡ଼ାଇଲ,
 ଶିର ଶାଙ୍ଗୋଳି ଗଣ୍ଠି, ମୁଠ ବନ୍ଦନ କଲ,
 ରୋମ ଚର୍ମକୁ ଛୁଅ, ବତା ଛାଣି କଲ,
 ଦଶମ ଦ୍ଵାରୁ ନବ ଦ୍ଵାରକୁ ପିଟାଇଲ,
 ଏହି ସଂସାରେ ସାର, ମାନବ ଜନ୍ମ ହେଲ,
 ସ୍ଥିତି ଦେଇ ଉତ୍ପତ୍ତି, ପ୍ରଳୟ କର ନେଲ,
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅସିତ ଗ୍ୟାନ ବିରୁଦ୍ଧ । ୨ ।

(୧୧୪)

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ପିଣ୍ଡେ ସକଳ ସିଦ୍ଧି,
 ଏହି ଶରୀରେ ଗ୍ୟାନ ପାରିଲେ ସାଧୁ । ଘୋଷା ।
 ଅନୁମାନ କରି ସର୍ବ କର୍ମ ଜାଣିଲ,
 ଓଲଟ ଜଙ୍ଗମ ବୃଷ ନାମ ବହିଲ,
 ପାଦପଙ୍କଜେ ଛନ୍ତି, ସେ ଅବୁକୁଳା ନାଗ,
 ଶିରରେ ରହିଅଛି ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସ୍ଵର୍ଗ
 ଅସାଧନା ସିଦ୍ଧିରେ ଘେନି ତପସ୍ୟା ଯୋଗ,
 ଭିତରେ ପୁରୁଅଛି ସପତ ସିନ୍ଧୁ ମାର୍ଗ,
 ଗୁଲନ୍ତେ ଦୁମ୍ଭ ଦୁମ୍ଭ ଶବ୍ଦ କରୁଛି ନାଦ,
 ଶ୍ରୋତା ବକତା ଦୁହେଁ ଗୁଲୁଅଛନ୍ତି ଅଙ୍ଗ,
 ନେଇ ଆଶୁ ଅଛନ୍ତି ସେହି ସମ୍ପାଦ । ୧ ।

ଦୁଇ ପଟା ଏକଠାରେ କରାଇ ମେଲ,
 ବେନି ଜାନୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପଦ୍ମଭୂମି ମଣ୍ଡଳ,
 ସେଠାରେ କାମ କାମୀ, ଫୁଟିଅଛନ୍ତି କତି,
 କାମ କଲଣା ମଧ୍ୟେ, ରହି ଅଛନ୍ତି ଜଝି,
 ପ୍ରକୃତ ପବନରେ, ଦେଇ ଅଟ୍ଟାଳ ଧାଡ଼ି,
 ତପ୍ତ ଅନଳ ତେଜ, ଜଳୁଅଛି ଦିହୁଡ଼ି,
 ରେତ ଜଳ କୁହୁଡ଼ି, ମାରୁଅଛି ଲହଡ଼ି,
 ଶଶି ଶଶିକେ ଧାପ, ନାଗ ସରପ ପରି,

ଯୋଗି ନାରାଜ ବିରୁଦ୍ଧ ମରମ ଭେଦ । ୨ ।

ନାଭି କମଳରେ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦାନ୍ତ ପତି,
 ହୃଦୟରେ ଜଗନ୍ନାଥ ବସି ଅଛନ୍ତି,
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ, ବାଣୀ ଚଉଦ ପୁର,
 ନବ ଦ୍ଵାର ପ୍ରାପିଲେ, ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତି ଓସାର,
 ଦଶ ଦିଗରେ କଲେ, ଜଗତ ପ୍ରତିପାଳ,
 ଛପନା କୋଟି ଜୀବ, ଦେବା ଦେବାନ୍ତ ସୁର,
 ଗୁରୁ ଯୁଗ ଭିତରେ, ଭିଆଇ ସାତ ବାର
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣକୁ ଗତି, ସଞ୍ଚିଲେ ଶୀର ନୀର,

ଗୁରୁ ରସ ଭିତରେ କରାଇ ବନ୍ଦୀ । ୩ ।

କଣ୍ଠତଟେ ସଦାଶିବ ଅଛନ୍ତି ରହି,
 ଅଶ୍ଵାଙ୍ଗ ଯୋଗ ସମାଧି ନାମକୁ ଧାଇ,
 ରୁଦ୍ର ଅନଳ ଜ୍ଵାଳା, ଉଠୁଅଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦାଶ,
 ସେଠାରେ ଉତ୍ତଜ୍ଞ, ଅନର୍ଥ କୋପ ରୋଷ,

ବ୍ରଜତା ରତ୍ନ ଗୁଡ଼ି, ଅଛି ଶବଦ ଘୋଷ,
 କଣ୍ଠ ଶୁଣି ଯିବାରୁ, କଲୁଅଛି ପିଆସ,
 ସଖେ ଯେ ହିର ନୋହେ, ବଚନ ପରକାଶ,
 ପାଣି ପବନ କିଛି, ପଡ଼ିଲେ ହୋଏ ତୋଷ,
 ତହିଁ ଉପରେ ଅଛି ଦିକୂଟ ସନ୍ଧ । ୪ ।

ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟ ନିରକାର ରହି ଅଛନ୍ତି,
 ତହିଁ ଏକୋଇଶ ପୁର ତଳକୁ ପୃଥ୍ବୀ,
 ବାମ ଡାହାଣ କାନ୍ଥ, ଶ୍ରୀରାମ ଜଗନ୍ନାଥ,
 ପୂର୍ବରେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର, ପଛ ଭାଗେ ଅନନ୍ତ,
 କୁଡ଼ି କୁଡ଼ି ପଡ଼ିଛି ଶାହାସ୍ତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଗୀତ,
 ରାମ ମୂଳରେ ମାଳ ମାଳ ମେଦିନୀ ଜାତ,
 ସେଠାରୁ ଉଦ୍ୟାପନ, ହେଉଛି କବି କୃତ୍ୟ
 ମୁଦା ପଡ଼ିଛି କୁହ, ପୁଟିଅଛି ପୁଲ୍ଲଭ,
 ବହି ଅସୁଅଛି ସର୍ପାରେ ଏ ଗୁର ନଦୀ । ୫ ।

ତାକୁକା ଦୁଆର ଶିବେ ଅଲେଖ ପୁର,
 ଅଶକ୍ତିତ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ବିଜେ ସେଠାର,
 ସେ ଗୁରୁଦେବ ସ୍ବାମୀ, ଅଶେଷ ମହିମା,
 ମୁଁ କିସ ସାମରଥ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଉପମା,
 ଏକୋଇଶ ପୁରେ ଯାର, ନ ଜାଣେ ଗୁଣ ସୀମା,
 ଅବନୀ ଅଶାକାର, ଅନାମେ କର ଠଣା,
 କହେ ଭ୍ରାମ ଅକ୍ଷିତ, କି ରୂପକୁ ବଞ୍ଚିମା,
 ସେ ଯେ ମହାଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଅନାଦି । ୬ ।

(୧୧୫)

(୩) ଅମଳ ମନ୍ଦିରକୁ କର ଗମନ,
ମୟାରେ ପଡ଼ି ବାୟା ନୁହ ସୁଜନ । ଘୋଷା ।

ଅଲେଖ ମନ୍ଦିରକୁ ଫିଟିଛି ବାଟ,
ଜୀବ ପରମର ଅନ୍ତେ ପହଞ୍ଚିରେ ଭେଟ,
ଭବସାଗରେ ଭାସି ଯିବାର ଦେଉଅଛି
ନାବ ଆଣି କୈବର୍ତ୍ତ, ଡାରରେ ଶଙ୍ଖଇଛି,
ପାରି ହୁଅ ନାବରେ, ନିଜ ମନ୍ତ୍ରମା ବାହି,
ମୁଲ କଉଡ଼ି ତହିଁରେ, ନ ଲାଗୁଅଛି କିଛି,
ଦୁଆରୀ ଜଗିଅଛି, ଗଳି ନ ପାରେ ମାଛି,
ଶିତେ କବାଟ ଲାଗି, ମୁଦା ପଡ଼ିଛି କଣ୍ଡ,
ହସ୍ତରେ ନ ଫିଟଇ, ଅନୁଭବେ ଫିଟୁଛି,
ଗ୍ୟାନ୍ କି ଗ୍ୟାନନେନ୍ଦ୍ର, ଝଟ ଝଟ ଦିଶୁଛି,
ଛଡ଼ବେଦ ପରେ ବାନ୍ଧିଛନ୍ତି ଆସନ । ୧ ।

ଏକାକ୍ଷରକୁ ହୃଦେ ନିରତେ ଇପ,
ପୂଜାବନ୍ଧ ପରେ ନୃତ୍ୟ ନୟନେ ଦେଖ
ବାଂଶରୀ ନାଦ ସ୍ଵନ, ଶେଳ ଗୋପୀ ଅଗ୍ୟାନ,
ବେନି ହସ୍ତେ ତାଳନ, ଅର୍ଦ୍ଧ ସ୍ଥାଳୀ ବନ୍ଦାଣ,
ଶିରେ ଖଞ୍ଜିନ୍ତି ଗଭା, ବିବିଧ ପୁଷ୍ପମାନ,
ଦେନି ବୁଲନ୍ତି ସଙ୍ଗେ, ମନମଥ ରଞ୍ଜନ,
ଲାଲମୁତ ଜର୍ଜନ, ଶୁଭୁଛି ଘନ ଘନ,
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୋଭାବନ, ଦିଶଇ ସେ ଭୁବନ,

ଏ ରୂପ ମୁନିଗଣେ ଧ୍ୟାୟନ୍ତି ଅନୁଷ୍ଠାଣ,

ଯାହାର ଥିବ ପୁଣ୍ୟ ସୁକୃତ ମାନ । ୨ ।

ବଜ୍ରର ତାଳ ମୁଦଙ୍ଗ ବାଣା ଛନ୍ଦରେ,

ଗହ ଗହ ନିତ୍ୟସ୍ଥଳି ସ୍ବପ୍ନ ମନ୍ଦରେ,

ତୋଳ ଦମା ଟମକ, ଗୁଞ୍ଜୁ ନିଶାଣ ଭେର,

ଶଙ୍ଖ ଶିଙ୍ଗା ନପେର, ମନ୍ତ୍ରର ବାରତୁର,

ଶିରେ ଶ୍ଵେତ ଛତବ, ଆଲଟ ଗୁମଝିର,

ନୃତ୍ୟରେ ଭଜାଦନା ଶୋଳସପ୍ତ କୁମାର,

ପାଦେ ନୃତ୍ୟ ଗୁଡୁର, ମୁଖେ ନାମ ଗାୟର,

କମ୍ପୁଛ ବସୁନ୍ଧରା ଶବ୍ଦ ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି,

ସର୍ବେ ଅନନ୍ଦେ ପୁର, ସ୍ବାମୀ ନାମ ଉଚ୍ଚାର,

ଦେଖ ଦ୍ଵାଦଶ ବନ୍ଦେ ତହିଁ କାହିଁନ । ୩ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କରତା ସେ ଆପେ ନିର୍ମଣ,

ଭଗତ ଜନଙ୍କ ଅନ ମନ ଜୀବନ,

ଯାହାର ସ୍ବପ୍ନମୂଳେ, ମାଳ ମାଳ ମେଢ଼ିନା,

ବର୍ଣ୍ଣ ନାହାନ୍ତି ଯାକୁ, ସାରଳା ସିଦ୍ଧ ମୁନି,

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତା ସେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଶିତସମ୍ପତ୍ତି,

ଯା ଗର୍ଭେ ପୁରୁଅଛି, ସପ୍ତଦ୍ଵୀପା ଧରଣୀ,

ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ନଦୀ, ବହୁଅଛି ହି ବେଶୀ,

ତହୁ ନ ଜାଣି ପ୍ରାଣୀ, ମାୟା ମୋହ ଭ୍ରମଣୀ,

ଗ୍ୟାନା ଜନେ ନ ଚିହ୍ନି, ମୂର୍ଖକୁ କହି ପୁଣି,

ପ୍ରଚେ ଦେଲେ ଦେବେ ପଣ୍ଡିତ ସୁଗ୍ୟାନା । ୪ ।

ତହିଁର ମହୁମାମୁଖେ ବହୁବି କିଷ୍ଟ,
 ଯହିଁ ଚୂରବେଦ ଦୋଇଅଛି ପାବତ୍ତ,
 ଭଜ ବେଦରୁ ବିନ୍ଦୁ, ମନ୍ତ୍ର ସପତ ପ୍ରଭୁ,
 ସାମବେଦ ଚରତ, ଶୂନ୍ୟ ମରୁତ ପାଦୁ,
 ଅଧର୍ବ ବେଦ ବିଦ୍ୟା, ଦଶ ଦିଗକୁ ଛନ୍ଦୁ,
 ଯଜୁର୍ବେଦରୁ ସାମ ଯୁକ୍ତ, ହେଲକ ଅକ୍ତ,
 ଶିଶୁବେଦ ଆତ୍ମାନ, ଅନାମ ଦାନବନ୍ଦୁ,
 ଭଗତ ଭାବେ ବଶ, କରୁଣା କୃପାସନ୍ଦୁ,
 ଅଭୟ ଶ୍ରୀପୟରୁ, ବରୁଣ ସୁଧା ମଧୁ,
 ଶ୍ରେତଶୁକଳ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣ ଉଦାନ । ୫ ।

କୁଟ୍ୟାଙ୍ଗିକ ବିଷ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ରସ,
 ସୁଟ୍ୟାଙ୍ଗିକ ଅନୁଭବ ଚିତ୍ତେ ଅଦୃଶ୍ୟ,
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅକ୍ଷିତ, ସେ ଧନେ ସାରସ୍ୱତ,
 ଗୁରୁ ମୋ ଅବଧୂତ, ଜାଣନ୍ତି ତଦଗତ,
 କାରଣ ଗତସ୍ତକ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମର୍ଜିତ,
 ଅରୂପ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ, ଭଗତ ଭାବେ ରତ,
 ଅତି ନିଗମ ପଥ, ଗମିବାକୁ ସାମର୍ଥ,
 ଦିଶିବ ଯେବେ ମୋର, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ସ୍ମୃତ,
 ତପସ୍ୟା କରିଥିଲେ, ସେବି ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟ,
 ଅନୁସର ବଢ଼ନ, ସାଧୁଜନ ପଶ୍ଚାନ୍ତ,
 ଭାଗ୍ୟଥିଲେ ଯିବି ଅଲେଖ ଭୁବନ । ୬ ।

(୧୧୭)

(୪) ସୁଦୟା କର ଶୂନ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ବାସୀ,
 ଉଦ୍ଧର ଧର ଜୀବ ଗଲଟି ଭାସି । ଘୋଷା ।
 ମାତା ପିତା ଦୁହ୍ନିଙ୍କର ଯୁଗଳ ବେଳେ,
 ମୁଦିତ ହୋଇଲ ବ୍ରହ୍ମ ସଦୃଶ ପୁଲେ,
 ରଜ ବାଜ ସଂସ୍କୃତି, କରଣି ଏକତୁଲେ,
 ଅପେ ପିଣ୍ଡକୁ ସ୍ୱାମୀ, ଗତିଲ ତେତେବେଳେ,
 ମୀନ ପରସ୍ପେ ବୁଲୁଥିଲି ଗର୍ଭ ଭିତରେ,
 ଅନ୍ଧକାର ସେ ଭୂମି ନ ଦିଶୁଥିଲ ତୋଳେ,
 ଉଦ୍ଧୃମୁଖେ ମୁଁ ଧ୍ୟାନ, କରୁଥିଲି ନିରେଳେ,
 ଏବେ ସେ କଥାମାନ, ପାସୋର ଗଲ ତାଳେ,
 ବନ୍ଦା ହେବାରୁ ମାୟା, ସଂସାର ମୋହ ଜାଲେ,
 ଜନ୍ମ ହେବାରୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଅସି । ୧ ।

ପେତେବେଳେ ଗର୍ଭଗର୍ଭ ପଡ଼ିଲି ମୁହିଁ,
 ତରଣି ପରସ୍ପେ ଦିଶୁ ଥିଲ ଏ ମନ୍ତ୍ରୀ,
 ଅବୁକୋଟି ବେଦନା, ଛନ୍ତି ଗୌଷଠୀ ରୋଗ,
 ଯେ ଯାହା ସମୟରେ, କରୁଅଛନ୍ତି ଭୋଗ,
 ଦୁର୍ବଳ କାଳେ ଆତ୍ମା, ଉପରେ ହୋନ୍ତି ସେଇ,
 କାମ କଲ୍ଯାଣୀ ଅଶ୍ରେ, ମନକୁ କରି ବାଗ,
 ଗର୍ମ ନୟନେ ପଶି, କରୁଅଛୁ ଭୋଗ,
 ସବୁ ଗୁଣରେ ଜଣା, ପ୍ରିୟଙ୍କ ରୂପ ରଙ୍ଗ,
 କଣ୍ଠେ ଲଗାଇ ଘିଅୁଛୁ ଏ କାଳ ପାଣି । ୨ ।

ଯେବଣ ପ୍ରାଣୀ ସଂସାରେ ଦେହକୁ ବଦେ,
 ଲେଉ ମୋହ କାମ ଜୋଧ ସମ୍ଭାଳି ନୋହେ,
 ଜନ୍ମ ହେବାରୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ, ମାନବ ଦେହ ବହୁ,
 ମନେ ପଡ଼ିଲେ କଥା, ଲଗୁଛି ହାହୁ ହାହୁ,
 ଅଗାଧ ଭବ-ସିନ୍ଧୁ, ତର ଯିବ କା ହୋଇ,
 ତରବାକୁ ଉପାୟେ, ଭରସା ଦିଶୁ ନାହିଁ,
 ଛପନା କୋଟି ଜୀବ, ଅଛନ୍ତି ବନ୍ଦୀ ହୋଇ,
 ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ, ଅଛନ୍ତି ତନି ଭାଇ,
 ମାୟାରେ ପଡ଼ି ସୁଦ୍ଧି, କଲେ ରଞ୍ଜନା ସେହି,
 ଛଡ଼ ବ୍ରହ୍ମ ବାସୀକି, ପ୍ରକୃତ ଛଡ଼ ନାହିଁ,
 ଲେଖେ ହେଲେ ମାୟାରେ, ପଡ଼ି ଅଛନ୍ତି ସେହି,
 ମୋତେ କେବଣ ବାଟ ଦେଉଅଛୁସି । ୩ ।

ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଅଶାକର ପରମ ଜ୍ୟୋତି,
 ମାୟା ରବନାରେ ସ୍ଥାମୀ ସିଞ୍ଚିଲ ପୃଥ୍ବୀ,
 ନିଶିଦରୁ ଶବଦ, ଯିରୁଛି ବିନ୍ଦୁନାଦ,
 ଓଁ କାରୁ ସରତ, ହୋଇଲ ରୂପ ବେଦ,
 ରୂପ ବେଦରୁ ଶ୍ଳୋକ, ହେଲ ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ପାଦ,
 ଶାସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ରରୁ ଜନ୍ମିଲ, ଅଥବ ପଦ ଭେଦ,
 ଭେଦକୁ ଭୋଳି ନେଇ, ଅନାମେ କଲ ମୁଦ,
 ଅନାମୁଖପୁଜିଲ, ପୁସ୍ତକ ପଲ ସ୍ଥାଦ,
 ସ୍ଥାଦରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଯୋଗ, ଉଦୟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବେଦ,
 ଯୁଗକୁ ଭିକ୍ଷୁଲ, ଭୋଗକୁ କଲ ଛେଦ,
 ଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳରେ ବିଜୟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶଶୀ । ୪ ।

ଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳରୁ ବାନା ଅସିଛି ଚାଲି,
 ଭକ୍ତଗଣ ରଖିବେ ଶରଣ ସମ୍ଭାଳି,
 ମୋତେ କି ଯୋଗ ଅଛି, ଅଗାଧ କିପାଁ ନୋହୁଛି,
 କି ଯଶ ଅପଯଶ, କର୍ମେ ମୋ ଲେଖା ଅଛି,
 କର୍ମ ଯୋଗର କଥା, ନ ଜାଣଇ ମୁଁ କିଛି,
 କି ଅନକୁଳ ବେଳା, କି କଳା ଲଗିଅଛି,
 ଗୁରୁ ମୋ ସାମରଥ, ବାଛି ଦେବେ ବୋଲୁଛି,
 ଅନୁସର ରହୁଛି, ଯେତେବେଳେ ପଶି,
 କୃପା କରି ବୋଲିଲେ ଏ ମନେ ପ୍ରତି ଅଛି,

ଜନ୍ମ ମୁଗାନ୍ତେ ଚରଣ ତଳେ ବାସୀ । ୫ ।

ଭକ୍ତ ହୃଦକାଶ ସ୍ବାମୀ ଗତି ମୁକତି,
 ଚଉଦଗେ ଫେରି ଅଛି ଯଶ କରିତି,
 ଭଣିଇ ଭ୍ରାମଭୋଇ, ଗୁରୁ ଚରଣ ଧାୟୀ,
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପାପ ଭାବ ଛେଦ ହେ ଶୂନ୍ୟ ଦେହୀ,
 ଅତି ଅନାଦି ରୂପେ, କରୁଣା ଜଳ ଦେଇ,
 କ୍ଷମା କର ଦୁଷ୍ଟରୁ, ମାୟାଜାଲ ଛୁଣାଇ,
 ପାଞ୍ଚମନ ପ୍ରକୃତ, ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ଜଡ଼ାଇ,
 ରଖି ଭଗବତକୁଳ, ଦିଗୁଣରୁ ଛଡ଼ାଇ,
 ଅଛୁ ମାଂସକୁ ବ୍ରହ୍ମ-ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟେପୋଡ଼ାଇ,

ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଘୋଷିଲଣି ଏ କାଳ ପାଣି ୬

(୧୧୭)

- (୧) ଗୁରୁ କଟାକ କଲେ ଯହୁଁ ହୃଦରେ,
 ପାଇ ପରତେ ଭଜିଲି ମୁଁ ନିରନ୍ତରେ । ଘୋଷା ।

ପିତାଙ୍କ କଲଣି ଯନ୍ତ୍ର ଗ୍ୟାନ ମନ୍ତରେ,
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖିଲି ରୂପ ମହା ନିତ୍ୟରେ,
 ଖେଳୁଛି ଶିଶୁମେଳେ, ଦଧି ସମୁଦ୍ରକୁଳେ,
 ବାଣୀ ବଂଶୀ ବାଜୁଛି. କଦମ୍ବ ତରୁ ମୂଳେ,
 ସୁରତ ଲୀଳା ରସ, ସତୀ ସ୍ବୟଂକାନ୍ତରେ,
 ନିତ୍ୟ ଲୀଳା ହେଉଛି, ଅଦ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନରେ,
 ଖୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପୀ ପଡ଼ି ଅଛନ୍ତି ଭୋଳେ,
 ଅକ୍ଷୟ ଅଶାକାର, ବିଜୟେ ସେ ଠାବରେ,

ପଞ୍ଚ ପ୍ରକାରେ ବାଦ୍ୟ ବାଣୀ ଛନ୍ଦରେ । ୧ ।

ନବ ମୁନିଗଣେ କବି ମଣ୍ଡଳି ସଭା,
 ଚନ୍ଦ୍ର ପରେ ବିଜେ ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଦେବା,
 ସେଠାରେ ନବ ଉଷି, ସତ୍ୟ ସାର ପ୍ରକାଶି,
 ଯାକୁ ଯେମନ୍ତ ଦିଶି, ଲିପି ପୁରାଣେ ଘୋଷି,
 ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନରେ ମିଶି ନାମେ ଅଛନ୍ତି ରସି,
 ଅବ୍ୟକ୍ତ କର୍ମେ ପଶି ଯୋଗ ଧ୍ୟାନରେ ମିଶି,

ଶାସ୍ତ୍ର ଶ୍ଳୋକାଦି ଗ୍ରନ୍ଥ ନବ ପ୍ରକାରେ । ୨ ।

ସଭା ମଣ୍ଡାଉଛି ପୁରପତ ନାଏକା,
 ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଚମତ୍କାର ଦିଶେ ଧାଡ଼ିକା,
 ରମ୍ଭା ନାରୀ ସୁନ୍ଦରୀ, ମେନକା ଅପସରୀ,
 ଅମର-ବିଳାସୁଣୀ, କିନ୍ନରୀ ବିଦ୍ୟାଧରୀ,
 ସଭା ଅସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟେ, ନୃତ୍ୟ ମଙ୍ଗଳକାରୀ,
 ଦେବ ସଭା ବିହରୀ, ଶଶି ବନ୍ଧୁର ନାରୀ,

ରଞ୍ଜିତନକ ମଣ୍ଡପର ଉପରେ । ୩ ।

ବିଷ କ୍ୱାଳରେ ଅଚେତ ସେ ଶୂଳଧର,
 ପଡ଼ି ଅଛନ୍ତି ସ୍ୱପ୍ନାନ ଭୂମି ମଧ୍ୟର,
 ଅନାଦି ଆଦିପୁର, ଭୂତ ପ୍ରେତ ଈଶ୍ୱର,
 ଅଶ୍ୱାଙ୍ଗ ଯୋଗଧାର, ଦେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚାର,
 ସମ୍ପଦେ ଅଧିକାର, ପାବିତ୍ରୀ ପ୍ରାଣେଶ୍ୱର,
 ଯେ ଯାହା ବାଞ୍ଛା କରେ, ବାଞ୍ଛୁ ଦେଉଛୁ ବର,
 ଯୋଗୀ ଯୋଗାନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ଯୋଗ ଧ୍ୟାନରେ । ୪ ।

ବ୍ରହ୍ମା ବେଦବର ଅଷ୍ଟ ନୟନ ତାର,
 ଗୁରୁବେଦ ଚତୁର୍ମୁଖେ କରି ପ୍ରବୃତ୍ତ,
 କରନ୍ତି ଆତପାତ, ଯା ଯେତେ କର୍ମବିତ୍ତ,
 ପାପୀ ନର୍କେ ଲିପିତ, ଧର୍ମାଦି ସ୍ୱର୍ଗ ପଥ,
 ଯା ଯେତେ ଫଳ ଶ୍ରୁତି, ଲଲିତରେ ଲିପ୍ତିତ,
 ଏ ସିନ୍ଧୁର ଜଗତ, କଲ୍ୟାଣ କରି ନିତ୍ୟ,
 ରଚନା କରି ଧ୍ୟାନ ଦିବା ନିଶିତର । ୫ ।

କୁଞ୍ଜିବନେ ନୃତ୍ୟ କରେ ନଟବରନା,
 ଦେଖ ଛବି ଛତ୍ରବେଦ ପଦର ଭ୍ରାବନା,
 ଭଣିଲେ ଭ୍ରାମରୋଇ, ପରମାର୍ଥରେ କହି,
 କଦମ୍ବ ବୃକ୍ଷ ଯେହି ଓଲଟେ ଅଛି ରହି,
 ଗୁରୁ ଚରଣେ ଧ୍ୟାନ, ବାରମ୍ବାର କହଇ,
 ତେଜସ କୋଟି ଦେବ ଶ୍ରବଣ ତେର ରହି
 ଶୁଣି ଲାଲା ବିନୋଦ ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ । ୬ ।

(୧୧୮)

(୨) ଦିନ ପାହୁଲ ଯୁଗ ହେଲଣି ସେଷ,
 ଶକ୍ତି ଅସଂସ୍ତ ସମା କର ମୋ ଦୋଷ । ଦୋଷା ।
 ଅଲେଖ ମହୁମା ସ୍ତ୍ରୀମୀ ବଜେ ସଂସାରେ,
 କ୍ଳେଶ ପାରିଛନ୍ତି ଭକ୍ତଙ୍କ ନିମନ୍ତରେ ।
 ଧନ୍ୟ ଏ କଳିଯୁଗ କି ଭାଗ୍ୟ କରୁଥିଲୁ,
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିଜରୂପ ଦେଖିଲୁ ।
 ନିବେଦ୍ୟ କର୍ମେ ପ୍ରଭୁ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଲୀଳା,
 ଆତ୍ମା ଭକ୍ତ ଭାବ କାହିଁ ଦେଖା ନ ଥିଲୁ ।
 ରୂପ ଦେଖି ଜଗତେ ହେଉଅଛନ୍ତି ଭୋଳା,
 ଅଗାଧାନା ଜନମାନେ ବୁଝନ୍ତି ବେନି ତୋଳା ।
 ମୁକ୍ତି ପସରୁ ତାଙ୍କୁଣି ହୋଇଅଛି ମେଲୁ,
 ଚିହ୍ନି ଭକ୍ତବ ଯେ ହେବ ଅବଧୂର କଳା ।
 ବେଳହୁଁ ଲଗିଅଛି ଅକ୍ଷୟ ବ୍ରହ୍ମକଳା,
 ହେଲା କଲେ ସହଜେ ବୁଝିଯିବଟି ଭେଳା,
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ହେଲି ବିନାଶ । ୧ ।
 ଛପନା କୋଟି ଜୀବଙ୍କୁ ଭାରବା ପାଇଁ,
 ନିଜ ରୂପେ ବଜେ କେ ଜାଣିବାକୁ ନାହିଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ସ୍ତ୍ରୀମୀ ମୋର ପାରିଛନ୍ତି କଷଣି,
 କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ମୋ ପିତୃ ନ ରହୁଛି ଜୀବନ ।

୧୧୮—୨—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିଜରୂପ ନୟନରେ ଦେଖିଲୁ । ୧—୧୪ ଭବେ
 ବୁଝିବ ଭେଳ । ୨—୪—ରହୁ ନାହିଁ ଜୀବନ । ସମ୍ବଲପୁର ପୋଥିରେ—
 ୨ୟ ପଦର ୨ ଧାଡ଼ି * ଧାଡ଼ି ରୂପେ; * ଧାଡ଼ି ୨ ଧାଡ଼ି ରୂପେ; ୮ ଧାଡ଼ି
 ୨ ଧାଡ଼ି ରୂପେ ୬ ଧାଡ଼ି ୮ ଧାଡ଼ି ରୂପେ ପଠକ;

ସ୍ଥର ମୋ ହୃଦୟରେ ନ ଉଠେ ପଞ୍ଚୁ ପ୍ରାଣ,
 ଭାଳି ମରୁଛି ନିଜେ ଝୁରୁଛି ରାସଦିନ ।
 କିସ ବଞ୍ଚିବ ପଦ ମାଡୁଅଛି ରୋଦନ,
 ନୟନୁ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହୁଛି ଘନ ଘନ ।
 ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମୋତେ ଦିଶୁଛି ଧୂମବର୍ଣ୍ଣ,
 ପାପ ଘୋଷିଲ ପୁଅ ଉଦେ କର ଅ ପୁଣ୍ୟ ।
 ଅଳ୍ପ ପଥୁ ମୋଠାରେ କରଯିବ ଦର୍ଶନ,
 ଜାଣିଲି ଏଥର ଜଗତ ହେବ ଶୂନ୍ୟ ।

ନିଶ୍ଚୟ ପାଦପଦ୍ମକୁ କରୁଛି ଅଶ୍ରୁ । ୨ ।

ଅଳ୍ପ ଦେଇଥିଲ ପ୍ରଭୁ ଯେତେ ଦିନକୁ
 ପ୍ରଘଟ ହେଲଣି ଯୁଗ ବେଳୁଁ ବେଳକୁ ।
 ଅଭୟ ମଣ୍ଡଳରେ ଅନାଦି ପୋଗେଶ୍ୱର
 ବିରୁର କଲବେଳେ ଥିଲି ମୁଁ ଶ୍ରୀକ୍ଷମ୍ବର ।
 ଅଳ୍ପ ଦେଲ “ମୁଁ ହେବି କଳଙ୍କି ଅବତାର,”
 ମୁହଁ ବୋଇଲି ମୋତେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଜାତ କର ।
 କୃପା କର ବୋଇଲି ଯାଅସି ରେ କୁମର,
 ମୁହଁ ଯାଉଛି ଅଗେ ତୁ ପଛେ ଶୁଭ କର ।
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ସାଧୁ ଗୋଷ୍ଠି ସିଦ୍ଧ ମୋର
 ଅଚେତା ହୋଇ ଜନ୍ମିଛନ୍ତି ଗୁହ ଭିତର ।
 ଭେଟ ପାଇବୁ ଘାସା ଉଦେ ନବ ଅଙ୍କର
 ବସି ବଞ୍ଚିବ ପଦ ଭୋବ ହୃଦପଦ୍ମର ।

ଶୂନ୍ୟ ମନମାଧୁନୀ ଚେନ ପ୍ରକାଶ । ୩ ।

୧୧୮—୨—୨ ମରୁଛି ଚକ୍ଷୁ; ୨—୮—ଅଶ୍ରୁଧାର ୨—୧୩—ନିତ୍ୟ
 ପାଦପଦ୍ମକୁ । ୧୧୮—୩—୧୧—ପାଇବେ ଘାସା ଉଦେ ପୂର୍ବ ଦିଗର ।

ତେର ଅଙ୍କରୁ ଅକୁଳେ କମ୍ପୁଛି ଦେହ,
 ସତର ଅଙ୍କ ହେଲଣି ବହୁଛି ଲହ ।
 ମୁଁ ଯେ ଯୌବନ ନାଶ ବହୁତ ଆଶା କରି,
 ଛାମୁକୁ ଅନୁସର ଭେଟିବଇଁ କିପରି ।
 ବନେ ବନେ ଖୋଜୁଛି ଚିଆଁ ଚୈତନ୍ୟ ଧରି,
 କିମ୍ପା କରୁଛ ମୋତେ ବିଛେଦ ଯୁବା ପରି ।
 ପିନ୍ଧିଲୁ ବସନ ହେଲଣି ମୋତେ ଭାରି,
 ବହୁ ନ ପାରେ ପିଣ୍ଡ ଚକଟା ମୁଖପରି
 ମାୟା ମୋହରେ ପଡ଼ି ନିତ୍ୟ ହେଉଛି ଭାରି ।
 କେତେ ଦିନକୁ ଆଜ୍ଞା ହେବ ଶୂନ୍ୟବିହାରୀ,
 ଯେହ୍ନେ ଜଳକୁ ଅନୁସର ପୀୟୂଷ । ୪ ।

ହେଲା କଲେ ଭେଳା ବୁଝି ଭାସିଲୁ ଜୀବ,
 କେତେ ଦିବସକୁ ସିଞ୍ଚି କରୁଛ ଶୁଭ ।
 ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମ ବିଜେ କରିଛ ରବିତଳେ,
 ପାରି କରିବ ପର ଏ ଘୋର କଳିକାଳେ ।
 ଛାଡ଼ି ଦେଇଛ ମୋତେ ଦୁଃଖଗଣଙ୍କ ମେଲେ,
 ତାହାରୁ ପସର ଦେଖି ପଡୁଛି ଭୋଲେ ।

୧୮—୪—ଶେଷ ଧାଡ଼ି ପୂର୍ବରେ ‘ଏ କଳିଯୁଗ ମୋତେ କିପାଇଁ
 ଜାତକର’—ପାଠାନ୍ତର, କିନ୍ତୁ ସମୀଚୀନ ବୋଧ ହେଉ ନାହିଁ ।

୧୯—୫—ପ୍ରଥମ ଦୁଇଧାଡ଼ି ପାଠାନ୍ତର ଯଥା—ଭଗତ ଜୀବନ ବହୁ
 ପ୍ରାଣର ପଡ଼ି, କେତେ ଦିବସକୁ ସାଧ୍ୟ କରୁଛ ପ୍ରଥମ ।

ଭାସ ପାଉଛି ମୁହଁ ଅଗାଧ ସିନ୍ଧୁ ଜଳେ,
 ଦେଖ ଦେଖ ମୁଁ ପଡ଼ିଗଲିଟି ରସାତଳେ ।
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପି ଦେଇଛି ପାଦତଳେ,
 ସହ ନ ପାର ଉଠେ ତାକୁଅଛି ବିକଳେ ।
 ଗୁଲିଯିବାକୁ ମୋର ବେନି ପାଦ ନ ଚଳେ,
 ଅଭୟ ଶୂନ୍ୟବାନା ଉଡୁଛି ଏତେବେଳେ

ବାରେ ଉଦ୍ଧର ଧର ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ । * ।

ଆକାଶକୁ ଗୁହଁ କେତେ ବର୍ଣ୍ଣିବି ପଦ,
 କଳିଯୁଗ ମୋରଠାରେ ଲାଗିଛି ବାଦ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅସିତ ମଥାରେ ଦେଇ ହସ୍ତ,
 ରଣ୍ଡା ଗୁମ୍ଫାଗଣେ ଆସୁଅଛନ୍ତି ନିତ୍ୟ ।
 ଆସନ ଚଉକତ ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ଏକାନ୍ତ,
 ଜଗିଛନ୍ତି ନିବନ୍ଧେ ଛାଡ଼ି ନ ଦ୍ୟନ୍ତି ପଥ ।
 ପ୍ରଥମ ଆସନରେ ଦେଉଛି ଏତେ କୃତ୍ୟ,
 କାଳ ବିକାଳ ଆସୁଅଛନ୍ତି ଭୂତ ପ୍ରେତ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ମାୟା କୁଟରେ ରହୁ ନାହିଁ ମହତ,
 କଟାଳ କରି ମୋତେ ଜାଗୁଛନ୍ତି ନିଅତ ।

୧୧୮—*—୮ ଧାଡ଼ି ଓ ୨ ଧାଡ଼ି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି—ସୁନୟ ଉଦ୍ଧର
 ଧର ମୁଁ ଭାଷିଗଲିଟି ସିନ୍ଧୁଜଳେ—ପାଠାନ୍ତର । ଶେଷ ଦୁଇଧାଡ଼ି ପୂର୍ବରେ
 ଗୋଟିଏ ଅଧିକା ଧାଡ଼ିଅଛି; ପାପସାଗରେ ପଡ଼ିଅଛି ମହାମଣ୍ଡଳେ ।

୧୧୮—*, ୧୧, ୧୨ ଓ ୧୩ ଧାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ପୋଥିରେ ନାହିଁ ।
 ସୁନୟ—୨ ଧାଡ଼ି ପରେ—ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ଏକାନ୍ତ ଛାଡ଼ି ନ ଦେଇ ପଥ, କୁଟ
 କପଟ ପାଣ୍ଠି ସମସ୍ତେ ଏକମତ । କାଳ ବିକାଳ ଆସୁଅଛନ୍ତି ଭୂତପ୍ରେତ ।

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସ୍ଵାମୀ କର ହେ ରକ୍ଷାଗତ,

ଦୟା କର ହେ ସ୍ଵାମୀ ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ।

ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ମୋର ନୋହୁଛି ବାସ । ୨ ।

(୧୧୯)

(୩) ଦର୍ଶନ କର, ଧାର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦ୍ମର । ଘୋଷା ।

ନିବେଦ ଅମୃତ ସୁଧା, ଥିଲା ଯେ ଅଲେଖ ବିଦ୍ୟା,

ଖିଲ ପଡ଼ିଥିଲା ମୁଦା, ଏବେ ବହୁଅଛି ଧାର । ୧ ।

ସେ ଠାବକୁ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ବୋଲାଇବ ବ୍ରହ୍ମଲେଖ,

ଜିଣିବ ତନି ହେଲେକ୍ୟ, ତେବେ ହୋଇବ ଅମର । ୨ ।

ଶ୍ରୀପଦ୍ମରୁ ବହୁଅଛି, ବସୁଧାରେ ଜଡ଼ୁଅଛି,

ଅନୁସର ପିଅ କିଛି କୋଟି ଜନ୍ମ ପାଶ ହର । ୩ ।

ବାହ୍ୟରେ କଲେ ପ୍ରକାଶ, ଯୁଗ ଯଦୁଁ ହେଲା ଶେଷ,

ବୁଦେ ବୁଦେ କର ଗ୍ରାସ, ମାୟା ମୋହ ଯିବ ଦୂର । ୪ ।

ଯେ ସର୍ଜିଲା ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ, ସେହି ସେ କରତା ଜାଣ,

ସେବା ଲାଗି ନିଅ ଦାନ, ଅଛି ଯେବେ ପ୍ରତିକାର । ୫ ।

ସ୍ଵାମୀ ମହୁମା ଅଶେଷ, ଭଣେ ଭ୍ରମ ଗ୍ରାସ ଦାସ,

ଉଦ୍ଧାର ହେବ ଅବଶ୍ୟ, ଦୃଢ଼ ବନ୍ଧେ ଧର ଧର । ୬ ।

(୧୨୦)

(୪) ଭଜ ସ୍ଵାମୀଙ୍କି, ଚର୍ମ ନୟନରେ ଦେଖି । ଘୋଷା ।

ଆସନ ଚରକଟ ବସିଅଛନ୍ତି ନିଜେ ପ୍ରଥମ ଅସନରେ ହେଉଛି ଏତେ
କୃତ୍ୟ । ଦୟାକର—ଭଜନୀକ :—

ଶୁଦ୍ଧତରୁ ପଶ୍ଚିବୁଝି, ପୁଟି ପୁଷ୍ପ ବାସୁଅଛି,
 ଚାହିଁଲେ ନେତ୍ରେ ଦିଶୁଛି ଏତେ ଅପ୍ରତେ କାହିଁକି । ୧ ।
 ପାତକ ଭାବ ଛେଦନ, ଉଦୟ ହେଲଣି ଗ୍ୟାନ,
 ଦେଖ ଦେଖ ସର୍ବଜନ ମନକୁ ଥିବିରେ ରଖି । ୨ ।
 ମିଛ ମାୟା ଗାଳି ଗର୍ବ, ଛେଦନ ହେଲଣି ସର୍ବ,
 ପଶିଲଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଅସି ରହିଲଣି ବାକି । ୩ ।
 ଅଗ୍ନିରେ ଚୁରିଦିଗରେ, ରହିଲଣି ବଚନରେ,
 ପ୍ରଚର ବ୍ରହ୍ମ କର୍ମରେ ସ୍ୱକାମକୁ ଦୂରେ ଫିଙ୍ଗି । ୪ ।
 ଶ୍ରୀପୟରୁ ସ୍ୱଧାପାନ, ପାଇଲେଣି ଭକ୍ତିଗଣ
 ମନ ବାଞ୍ଛା କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲଭିଲେ ସଦ ଗତିକି । ୫ ।
 ପ୍ରଭୁ ନାମକୁ ନିରୋପି, କହୁଛି ଜଗତେ ଡାକି
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ପିଣ୍ଡ ପରଶକୁ ବିକି । ୬ ।

(୧୨୧)

(୧) ନିଜ ଅଙ୍ଗରେ, ଖେଳୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ । ଘୋଷା ।
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ପୂର୍ବଦିଗେ, ବିଜୟ ଅନନ୍ତ ପୋଗେ
 ସାବଧାନ ଦୃଷ୍ଟ ସର୍ବେ ଯାଇ ଦେଖି ଅସ୍ତ ଅରେ । ୧ ।
 ନ ଗଲେ ନ ରହେ ଜୀବ, ଜଗତେ ନୋହିବ ଠାବ,
 କାହିଁରେ ନାହିଁ ନା ଭାବ, ଅଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଛମ୍ପରେ । ୨ ।
 ସେ ମହିମା ମହାମେରୁ, ଦୁବକୁ କରନ୍ତି ଦାରୁ
 ଛପନା କୋଟିର ଗୁରୁ ସେବା କର ନିରନ୍ତରେ । ୩ ।

୧୨୦—୧—ବୁଦ୍ଧମୁଖ ଦୂରେ ଫିଙ୍ଗି,

୧୨୦—୧୩—କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତେ ଡାକି,

ପଡ଼ିଦାତା ଗ୍ୟାନ ଦାତା, ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣର କରତା,
 କିପାଇଁ କରୁଛ ଚନ୍ଦ୍ରା ଦୁଜା ନ ଦୁଃଖ ମନରେ । ୪ ।
 ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଯେତେ, ବାଳ ବୃଦ୍ଧ ପରମେନ୍ଦ୍ର,
 ଦେଖ ଦେଖ ନେତ୍ର ପଥେ ପୁରୁଷକୁ ତପସ୍ୟାରେ । ୫ ।
 ନ ଜାଣଇ ଆଦିଅନ୍ତ, ନୁହଇ କବି ପଣ୍ଡିତ,
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ଧାଇଁ ଅଭୟ ପଥରେ । ୬ ।

(୧୨୨)

(୨) ମହୁମା ଦେଖ ଯାର ନାହିଁ ରୂପ ରେଖ । ଘୋଷା ।
 ନିଶିଦ ଘରୁ ଶବଦ ଜଡ଼ା କହେ ଗୁରୁବେଦ
 ଶୁଦ୍ର ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମ ପଦ ପ୍ରକାଶ ହେଉଛି ମୁଖ । ୧ ।
 ମୁଖେ ହୋଇଲେ ପଣ୍ଡିତା ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ ଶ୍ରେୟା
 ଅଗ୍ୟାନ୍ନା ହୋଇଲେ ଚେତା ବୁଦ୍ଧିକି କରି ବିବେକ । ୨ ।
 ଗୁପ୍ତମାନେ ହେଲେ ଭାଷି ତପରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ତୋଷି
 ବୋଲାଇଲେ ଦାସ ଦାସୀ କ୍ଷୟ କରି ପାପ ଦୁଃଖ । ୩ ।
 ମଲ୍ଲ ପିଣ୍ଡ ଉଠିଲଣି ପାଷାଣ ପାଣି ହେଲଣି
 ଗୁପ୍ତକଥା ଫିଟିଲଣି ମିଛ ନୋହେ ସତବାକ୍ୟ । ୪ ।
 ପଙ୍କୁଗିରି ଲଙ୍ଘି ଯାଇ, ଅନ୍ଧ ଚକ୍ଷୁଦାନ ପାଇ ।
 ଅସୁନ୍ଦରିକ ପୁତ୍ର ହୋଇ ଏଥୁକି ନେବ ପରାଷ । ୫ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ, ଧାଇଁ ଗୁରୁ ପାଦଗତ
 ସେ ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ଲଭିବାକୁ ନାହିଁ ସକ୍ଷ । ୬ ।

(୧୩)

ପାକ ଛତରସରେ, ଭୃଷ୍ଟ ଅଛି ସତା ।

ପରଶୁକୁ ପତ, ଅତି ହରଷ ମନ୍ଦରେ । ଘୋଷା ।

ଦୋପଣା ବୁଲରେ ବସିଅଛି ଭାଣ୍ଡ, ନୀର ପୁଟୁଛି ଚହଁରେ ।

କାଷ୍ଠ ନାହିଁ ଅଗ୍ନି, ଦୁଇଗଣ ଜଳୁଛି, ଖୋଳା ବିମ୍ବର ଭିତରେ । ୧ ।

ଦୋପଣାରେ ପାକ ରନ୍ଧନ ହେଉଛି ଏକ ଗୋଟି ଡଣ୍ଡୁଳରେ ।

ଭାଣ୍ଡୁପୁର ମଣ୍ଡ ଉଡୁଳି ପଡୁଛି, ନିର୍ଦ୍ଦମ ଅଗ୍ନି ଜାଳରେ । ୨ ।

ଭୃଷ୍ଟାଉଛି ଘୃତ, ହରୁଛି ସବନ୍ଦ, ମନ ଧ୍ୟାନ ଭଣ୍ଡାରରେ ।

ଦିଗୁଣେ ନେଉଛି, ତନିଗୁଣେ ଦେବ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ରତ୍ନ ଦାନରେ । ୩ ।

ପୁରୁଜଳ ଭାଣ୍ଡେ, ସଲିଳ ପ୍ରବଣେ ବିନ୍ଦୁ ବ୍ରହ୍ମ ଲଳା କରେ ।

ଚନ୍ଦନ ଅଗ୍ନି, ତଳମାତେ ଗଳି, ମୁହିତ ଛଡ଼ ଦଳରେ । ୪ ।

ସେ ତପତ କୁଣ୍ଡ, ସଞ୍ଚରୁଛି ପିଣ୍ଡ, ପ୍ରଚରୁଛି ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନରେ ।

ଭଣ୍ଡେ ଭୀମକନ୍ଦ, କବି କୁଳ ଗୁମ୍ଫା, ଗ୍ୟାନ ରସ ସମ୍ପାଦରେ । ୫ ।

(୧୪)

ସୁବେଶକୁ ଜାଣିଛି ।

ସର ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ, ପୁର ମଧୁରସ, ବିନ୍ଦୁରେ ବସି କରୁଛି । ଘୋଷା ।

ଜ୍ୟୋତି ମୂର୍ତ୍ତି ଘେନି, ସିତ ପ୍ରକାଶିଛି, ଧଳରେ ଜଳ ରହିଛି,

ଜଳ ମଧ୍ୟ ଛଡ଼ ପାଶୁଡ଼ା ଦଳରେ, ଅନାଦେ ପୁଷ୍ପ ପୁଟୁଛି । ୧ ।

ଅହ କାଳସର୍ପ, ଆମୋଦ ପୁଷ୍ପକୁ, ବେଦାର ତହିଁ ରହିଛି ।

ଆଧାର ନ ଅଶ୍ଵି, ବିସ୍ତାରିଛି ସ୍ଵାତି, ବିନ୍ଦୁ ଗ୍ରାସ କରୁଅଛି । ୨ ।

ରଞ୍ଜିତାର ଯୋଗେ, କହିଅଛି ସଦେ, ନିତ୍ୟ ଭୋଜନକୁ ବାଞ୍ଛି ।

ଦିପୁରର ଧନ, କରୁଛି ଅପ୍ୟାନ, ଉଦର ତା ନ ପୁରୁଛି । ୩ ।

ଶିଶୁପାଳ ପୁଣି, କରୁଅଛି ବାସ, ତନିଭୁବନ ମୋହୁଛି ।
 ତିର ସଙ୍ଗେ, ଆବୋର ଭ୍ରମର, ମଧୁପାନ କରୁଅଛି । ୪ ।
 ଲଗିଅଛି ତହିଁ, ଇଚ୍ଛାକୁ କବାଟ, କଣି ଶିଳ ନାହିଁ କିଛି ।
 ମାଛି ଗଳିବାକୁ, ନ ମିଳଇ ସଜ୍ଜ, ମଉଗଜ ଛଦୁଅଛି । ୫ ।
 ଏ ଜଗତ ରୂପ, ଭବାଣ୍ଡିବ କୁପ, ଛଡ଼ ରଚନା କରୁଛି,
 ଭଣେ ଭ୍ରମଭୋଇ, କୁଡ଼ ରସେ ବାଇ, ଦିବସ ସରି ଯାଉଛି । ୬ ।

(୧୨୫)

ଅନାଦିତବିହାରୀ, ଆବୋରିଛ କାୟେ,
 ଜଳ କୁମ୍ଭ ପ୍ରାୟେ, ଭିତର ବାହାରେ ପୁର । ଘୋଷା ।
 ବିନା ଚକେ ରଥ, ବୁଲେ ଅବିରତ, ମନୁ ଦଣ୍ଡ ଯୋଗ କରି ।
 ତହିଁର ବାହାରେ, ହୃଦ ପଙ୍କ ଜଳ, ଶୋଣି ସେ ତ ଭବବାରି । ୧ ।
 ବନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମ, କରୁଛି ଆଶ୍ରମ, ଜଳରେ ପାଷାଣ ପରି ।
 ଗଙ୍ଗା ଯନ୍ତନା ସରସ୍ୱତୀ ବହୁଛି, ବଙ୍କୁ ନାଳ ଶିଖେ ଝରି । ୨ ।
 ସପ୍ତହୀପା ମନ୍ଥା, ରଚନା କରୁଛି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶ ପୁର କରି ।
 ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ଭିତର ବାହାରେ, ଅଛି ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ପୁର । ୩ ।
 ଅସ୍ତି ମାଂସ ଚର୍ମ, ରୋମ ଫେକ କରି, ଲତା ବନକୁ ଆବୋରି ।
 ଏ ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ, ଯେ କରୁଛି ପିଣ୍ଡ, ସର୍ବ ଘଟେ ବିଜେ କରି । ୪ ।
 ଏ ଜାଟପ ଜୀବ, କରୁଅଛି ଭାବ, ଅରୁପକୁ ଅନୁସରି ।
 କହେ ଭ୍ରମଭୋଇ, କୃପା ଯେବେ ହେବ ଭବସିନ୍ଧୁ ଯିବି ତର । ୫ ।

(୧୨୬)

ବାନା ଜଗତେ ସଞ୍ଚିର, ରହୁଲେ ଭଗତେ ।
 ନାମ ଭଜ ନିତ୍ୟେ, ଚଉଦଗ ଗୁଣେ ପୁର । ଘୋଷା ।

ବିଜେ କଲେ ଗୁରୁ, ପୃଥ୍ବୀ ରଖିବାରୁ, ଉଦେ ଅସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗିରି ।
 ଧୂଳିର ପାରୁଣ୍ୟେ, ଜଗି ରହିଅଛି, କାଳିନ୍ଦୀ ନାମେ ଶବ୍ଦ । ୧
 କାଳିନ୍ଦୀ ମଧ୍ୟରେ, ଯେତେ ସୀମାନ୍ତରେ, ବହେ ବନ ପ୍ରଶରା ।
 ତେଣୁ ଜଳ ପକ, ଅନୁରବେ ଦେଖ, ହେଉଅଛି ଏକାନ୍ତରା । ୨ ।
 ସେ କାଳିନ୍ଦୀ ହୃଦ, ନାହିଁ ଅନ୍ତ ଭେଦ, କେ କହିବ ଅନ୍ତ କର ।
 ଠିକେ ଠିକେ କରି, କହିବା ବିସ୍ତାର ଛନ୍ତି ସସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମଗୁରା । ୩ ।
 ଯେଉଁ ପୁରୁଷର, ହାର ଛାଇ ନାହିଁ, ଛନ୍ତି ତହିଁ ମଠ କର ।
 ନ କରି ଆହାର, ନମରେ ପିତର, ଅଣ ସାଧନାରେ ତର । ୪ ।
 ତହିଁର ଗଭୀର, ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତି ତାର, ସମାନେ ପୁରୁଛି ବାର ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ସ୍ଥାନ, ପାମର ଅଗ୍ୟାନ, ଗୁରୁପାଦ ବିନ୍ଦୁ ଧର । ୫ ।

(୧୨୭)

କ୍ରନ୍ତ ଯହିଁ ଅଛି କର ନିରୁପଣ ହେ ସାଧୁଜନ । ଭୋଷା ।
 ଅଲେଖରୁ ଲେଖା ହେଲେ ବୃଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗେ ବିରାଜିଲେ
 ସଂସାର ବାହ୍ୟକୁ ହୋଇଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ,
 ଅନାଦି ଈଶ୍ବର ଯେହୁ ସମ୍ପଦ ବୃଦ୍ଧି ନୁହେଁ ସେହୁ
 କହିଁ ବେଦେ ଶୁଣିଛ କି ଲଭନ୍ତି ସେ ମରଣ । ୧ ।
 ଅଜନ୍ମ ପୁରୁଷ ଯେହୁ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ତାଙ୍କ ନାହିଁ
 କାହିଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି କେ କେ ଜାଣ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରୁରୁଛି କାଣିଥିଲେ କହ କିଛି
 ଚିନ୍ତା କରି ହୃଦୟରେ ସରୁ ନାହିଁ ମୋ ଦିନ ହେ । ୨ ।

୧୨୭.—୩—ସଂସାର ସାରକୁ

୧୨୭.—୫—ଅଯୋନି ପୁରୁଷ

ସେ ପ୍ରଭୁ ପହିଁରେ ଛନ୍ତି ସୁର ନର ନ ଜାଣନ୍ତି
ବିଶ୍ୱାସ ଲଗାଇ କର ପରଶନ ।

ନିଷ୍ଠାମ ହୋଇଲେ ମନ ଦୁଷ୍ଟ ହେବେ ନାରାୟଣ
ଅନ୍ତଦିନେ ମିଳିବ ପାଦପଦ୍ମେ ଦର୍ଶନ ହେ । ୩ ।

ଅଲେଖ ଗୋଇଲେ ମୋତେ ରୋଦନ ମାଡୁଛି ଚିତ୍ତେ
ଶୋକ ସନ୍ତାପେ ପୋଡୁଛି ମୋ ଜୀବନ ।

ସେ ଯେ ଅଣରୂପ ସ୍ୱାମୀ ସବଦା ସେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ
ରୂପ ହୋଇଛନ୍ତି ସର୍ବ କୋଟି ମଦନ ହେ । ୪ ।

ସେ ଅଲେଖ ଅଶାକାର କାହାକୁ ନାହିଁ ଗୋଚର
ଅଙ୍ଗରେ ହୁଅନ୍ତି ବିରାଜିତମାନ

ଭଗବତ ଧନ ସେହି ତନିପୁରେ ଛନ୍ତି ଧାଇଁ
ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମରେ ଏକା ହୁଅନ୍ତି ସେ ବନ୍ଧନ ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଶ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ
ଅଲେଖକୁ ସମର୍ପିଛି ପିଣ୍ଡପ୍ରାଣ

ମରଗଲେ ବୋଲୁଛନ୍ତି କିରୁପେ ରହିଛି ପୃଥ୍ୱୀ
ଜଦାଚିତରେ ପରତେ ନ ପାଉଛି ମନ ହେ । ୬ ।

(୧୭୮)

ତାଙ୍କୁ ଭେଦ କର, ରବିତଳେ ଥିବେତେ କଳିଯୁଗେ । ଘୋଷା ।

ବଦ୍ଧ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମ ଅନାମ ସରଳ ନାମ
ରୂପ ରେଖ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଥିଲା ପୂର୍ବେ

୧୭୮ — ୧ — ସବୁଗୁଡ଼େ ।

୧୭୮ — ୩ — ରୂପରେଖ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତ ନ ଥିଲା ପୂର୍ବେ ।

ଘରବାହାରେ ଅଲେଖ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଦେଖ
 ଘଟେ ଘଟେ ଜୀବରୂପେ ପୁର ସବଂ ଠାବେ ହେ । ୧ ।

ଗୁରୁମୁଖେ ସେ ଅଲେଖ ନ ଲାଗେ ମାୟା କଳଙ୍କ
 ନରଅଙ୍ଗେ ବିବକ୍ତିତ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ
 ଇଚ୍ଛାରେ ଆସନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ପରକାଶ ସତ୍ୟଧର୍ମ
 ଚିହ୍ନା ପଥଅଛନ୍ତି ସେ ସମ୍ଭାଳି ଧର ଏବେ ହେ । ୨ ।

ଖେଳ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆସି ବିଜୟ ଜଗତେ
 ସମ୍ଭାର ତାରିବା ପାଇଁ ସବ ଶୁଭେ
 ଇଚ୍ଛୁକ ହାର ଗୁହାର ବାଣୀ କାମନା ଯାହାର
 ନିର୍ଦ୍ଦୟା ନ କରି ସ୍ବାମୀ ତତ୍ତ୍ୱପରେ ବୁଝିବେ ହେ । ୩ ।

ଗୁଣ୍ୟ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ବେଦର ଭ୍ରମଣ ସେହି
 ଆକାଶକୁ ସବେ ଚାହିଁ ଅଛ ଲେରେ
 ଅଜନ୍ତ କୋଟି ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଚରଣଠୀ ସିଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗେ
 ଏହି ଭିତରେ ଲେଉଟିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଧର ପଡ଼ିବେ ହେ । ୪ ।

ପବିର କର ମନକୁ କାଟି ଚିତ୍ତ ବଞ୍ଚିମାକୁ
 ତଡ଼ି କରି ଜମ ମନ ଧାନ ସଙ୍ଗେ
 ବାଞ୍ଛ ହେଉଛୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝାଇ କହିବି କେତେ
 ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରାସ୍ତା ମାଗିବି ଜଣେ ଆଗେ ହେ । ୫ ।

ସେ ଅଛ ସାଧୁ ସୁଜନ କିମ୍ପା ହେଉଛୁ ଅଗାଧନ
 ଅନୁସରି ଲେଉଟି ଠାବ କର ବେଗେ
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରସିତ ନିର୍ଣ୍ଣୟେ କହୁଛି ସତ୍ୟ
 ଗୁପ୍ତରେ ଛନ୍ଦି ପ୍ରଭୁ ଅନନ୍ତର ଗରେ । ୬ ।

(୧୨୯)

ଦୃଢ଼େ ଧର ଅପ୍ରତେ ନ କର ହେ ଚିହ୍ନ ଭଲ କର । ଘୋଷା ।
 ଅନନ୍ତ ପୁରୁଷ ସେହି ଅଦିଅନ୍ତ ତା ନ ପାଇ
 ଭଗତ ହୃଦରେ ମର୍ତ୍ତେ ଅବତର
 ଅଶେଷ ମହିମା ଗାଦି ଶିଶୁ ଅନନ୍ତ ସମାଧି
 ଗୁରୁ ଯୁଗେ ରହି ଅସୁଛନ୍ତି, ଏ ସଂସାରେ ହେ । ୧ ।
 ସେ ଅତଳଣ ଅଧୁନ ଧରନ୍ତି ଅତିଥ ମତ
 ଧର୍ମ ତାଙ୍କର ଅଟଇ ନିର୍ବିକାର
 ଯେ ଯେମନ୍ତ ଖଟିଛନ୍ତି ନ ଥାଇ ସଂସାର ଭାତ
 ସମାନେ ଦୟା ବହନ୍ତି ନ କରନ୍ତି ଅନ୍ତର ହେ । ୨ ।
 କେ ପାରେ ଏ କର୍ମ ମାନ ଛାଡ଼ି ପାଟେ ଭଜନ
 ସମ କରିବାକୁ ଅଛି ଶକ୍ତି କାର
 ବ୍ରହ୍ମ ଯେବେ ଚିହ୍ନି ଥାଇ କିଞ୍ଚିତମାତ୍ରେ ହୁଅଇ
 ଅଗ୍ନି ଯେବେ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ପଡ଼ିଥାଇ ତାଙ୍କର ହେ । ୩ ।
 ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷରୂପ ଗୋଟି ଦଶଇ ସୀଣ ରୂପଟି
 ସେ ପ୍ରଭୁ କାହିଁ ରହିବେ ହେତୁ କର
 ବୈଷ୍ଣବ ଜଣେ ବୋଇଲେ ଯୋଗୀ ପରାୟେ ମଣିଲେ
 ମାନବ ଶକ୍ତି ନୋହେ ଅନାଦି ଭଣ୍ଡର ହେ । ୪ ।
 ରଜ ବାହ୍ୟେ ଲାଗିଥାଇ ବଲଗେ ଅଲଗା ହୋଇ
 ଅପେ ଏ ଘଟକୁ କରିଛନ୍ତି ତଥାର ହେ
 ଅମାରୁପେ ରହିଅଛି କହୁଅଛି ନ ଦିଶୁଛି
 ଇଚ୍ଛାରେ ବାସନା ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ସେ ଅହାର ହେ । ୫ ।

 ୧୨୯—୧୮— ରଜବାହ୍ୟେ ନ ଭରଇ ।

ଅବିଶ୍ୱାସ ହେଲେ ଯହୁଁ ଅସମାନେ ମହାବାହୁ
 ତେଜି ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ ସେ ବାହାର ହେ
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ କରି ସୁଜନେ ନ ବୁଝି ମନ୍ଦ
 ଧାଇଁ ପଡ଼ି ସେ ପ୍ରଭୁର ଛନ୍ଦଛୁ ପୟର ହେ । ୨ ।

(୧୩୦)

ବଣା ନୁହ ହେ । ହେତୁ ତେଜା ଦୁଃଖ ହେ । କର ବିଚାରଣ । ଘୋଷା ।
 ଏହେବଡ଼ ବୁଝି କର ହୋଇ ଯାଉଛି ଅଧର୍ମ
 ହୃଦରେ ବିବେକ କରି ବୁଝି ନିଅ
 ବେଦ ବଢ଼ାଉଛି ଯାହା କରି ନ ପାରୁଛ ତାହା
 ବଢ଼ିମା ପଣରେ ସବେ ଚହଉଛ ଅନ୍ୟାୟ ହେ । ୧ ।
 ଯାହା ଅଗାଁ କଲେ ଗୁରୁ ପାଇଅଛ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ
 ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମକୁ ସାଧୁ କର ଥୟ
 ଜୀବନ୍ତରେ ଯେହୁଥିବ ଧର୍ମ ପରାଣ ଦେଖିବ
 କାଳ ବେଳ ଘଟି ଏବେ ଆସୁଛି ସମୟ । ୨ ।
 ପ୍ରାଣ ପୁରୁଷ ସମସ୍ତେ ମହାମା ଭକ୍ତୁ ଯେତେ
 ଶାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟା କ୍ଷମା ହୃଦେ ବହ ।
 ମୋର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ ସବୁର ହୃଦାନ୍ତ ପାଇଁ
 ମାୟା, କରବାକୁ ନାହିଁ କହୁଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେ । ୩ ।
 କିପାଁ ଅନ୍ୟାୟ ହେଉଛ ସତ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟା ମଣୁଛ
 ଶୂନ୍ୟ ବାସୀ ପରା ଧରୁଥିଲେ ଦେହ ।
 ସେବା ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ ମନରୁ ପାପୋର ଦେଲ
 ଭଲ ଅସାର ଏ ଦୁଇ ନ ଭୁଟେ ସଖିୟ ହେ । ୪ ।

କିବା ଗୁପ୍ତା ଦିଗମୁଖା କି ଅଥଥ ବ୍ରହ୍ମଗୁଣ
 ଯେହୁ ଅଛ ଏ ସଂସାରେ ଯୋଗିପୁଅ ।
 ବଡ଼ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଜିଛ ସାନବୁଦ୍ଧି କରୁଅଛ
 ବଡ଼ବୁଦ୍ଧି ବିବେଚକ ସମ୍ଭାଳି ଏବେ ରୁହ ହେ । ୫ ।
 ସତ୍ୟଧର୍ମେ ଯେହୁଥିବ ପଶ କାରତ ପାଇବ
 ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ଶୁଭବ ଜୟ ଜୟ ।
 ଭାଣେ ଭ୍ରାମ ହାନ ଦାସ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଲେଖିବା ଅସ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ କର ଯୋଡ଼ି କହୁଛି ବିନୟ ହେ । ୬ ।

(୧୩୧)

ଅନାଦି ଗୁରୁ ଅକ୍ଷରୁ ନାମ ବୋଲାଇଲ ମହୁମା ମେରୁ । ଘୋଷା ।
 ଅଲେଖ ବୋଲିବା ଯେବଣ ଶବଦ
 ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନୀ ଜନେ କଣ୍ଠେ ଶୁଣି ଭେଦ
 ଗୁରୁ ଯୁଗେ କବି ଲେଖି ନ ପାରିଲେ,
 ଅଲେଖ ବୋଲିଣ ନାମ ତହୁଁ ଦେଲେ ।
 ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲ କି ଶବ୍ଦରୁ । ୧ ।
 ଶୂନ୍ୟ ବୋଲିବାର ଯେବଣ ବିରୁଦ୍ଧ,
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବକୁ ଗୁହ୍ୟଲେ କିଛି ନ ଦିଶନ୍ତି ।
 ସବୁରୁତେ ପୂର୍ ଅଛନ୍ତି ଆବୋର
 ଏ ପିଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେତେ ସୀମାରୁ । ୨ ।
 ଅନନ୍ତ ପୁରୁଷ ବୋଲିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟେ
 ଗୁରୁ ଯୁଗେ ଅଦ୍ୟଅନ୍ତ ପାଇ ନୋହେ
 ନୁହଇ କବି ତ ଅଭୁତରେ ଯୁକ୍ତି
 ଅଟଳ ଶକତ କେ ବର୍ଣ୍ଣିପାରୁ । ୩ ।

ସ୍ଥାମୀ ବୋଲିବାର ଯେବଣ ବହୁତ

ଛପନା କେଟିର ଅଛନ୍ତି ସେ ପତ

ସେ ଜଗତନାଥ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦ

ଅବତାର ହୋନ୍ତି ଅଟରୁପରୁ । ୪ ।

ଶୁରୁ ବୋଲିବାର ଯେବଣ ଅରଥ

ଗ୍ୟାନବୁଦ୍ଧି ହେତୁ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ

ଘେନି ସେବାଭକ୍ତି ଦ୍ୟନ୍ତି ସଦଗତ

ତାରଣ କରନ୍ତି ଭବସାଗରୁ । ୫ ।

କର୍ତ୍ତା ବୋଲିବାର ଯେଉଁ ଶ୍ଵାତମତ

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ କରଛନ୍ତି ଜାତ

ଭଣେ ଭ୍ରମକନ୍ଦ ମନରେ ଅନନ୍ଦ

ସର୍ଜନା କଲଣା ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦରୁ । ୬ ।

(୧୩୨)

ପରମବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମ ଉଗତ ଭବକୁ ବହନ୍ତି ନାମ । ଘୋଷା ।

ଯେ ଅଦିଅନାଦି କୋଲିବା ବଧାନ

ଏ ଦୁଇ ଶବଦ ନାହିଁ ପ୍ରତ ଭିନ୍ନ

ଏକ ଅଙ୍ଗ ସେହି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ନୋହି ବିଚୁରି ବୁଝିଲେ ଏକତ୍ଵ ସମ । ୧ ।

ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମକୁ କେ ବୋଲିବ ଶେଷ

ନୁହନ୍ତି ପ୍ରିୟ ଯେ ନୁହନ୍ତି ପୁରୁଷ

ସେ ନିଗମବେଦ କେ କରବ ଭେଦ ନରତନୁ ବହୁ କାହାର ସମ ।

ଏକାକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମ ଶ୍ୟାମମତବାଣୀ ।

ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ନୋହ ସାଧୁସନ୍ଥ ପ୍ରାଣୀ

ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଶୁକ୍ଳାମ୍ବର ନିରାଧାର ଅଧେ ମାରି ତହିଁ ଅଧେକ ଅଣ୍ଡୀର
ବାର ନୁହେଁ ତହିଁ ତାହାଣ ବାମ । ୩ ।

ଅଲେଖ ମହିମା ପଦ ନିରୁପଣ
ଖଡ଼ ଦେନି ହସ୍ତେ ଗାର କାଟି ଗଣ
ଛଡ଼କ୍ଷର ଯାକ ଏକାକ୍ଷରେ ଯୋଗ ଭଜିବାର ତେବେ ସୁଫଳ କାମ । ୪ ।
ଚିହ୍ନାଇ କହୁଛି ଭଲ କରି ଚିହ୍ନ
ମହିମା ନାମଟି ଅନନ୍ତ ଭୁବନ
କୋଟି କୋଟି ଜାତ କୋଟି କୋଟି ହତ ପ୍ରଳୟ ଶବଦେ ଅଟନ୍ତି ଯମ
ନିଶବଦପୁର ଅମଳ ମନ୍ଦର
ପେଲି ପଶିବାକୁ ଶକ୍ୟ ନାହିଁ ଆର
ଭଣେ ଭ୍ରମକଳ କବିକୁଳରୁଦ ମୋଠାରୁ ସଂସାରେ ନାହିଁ ଅଧମ । ୫ ।

(୧୩୩)

କରବିଗୁର ସୁଗ୍ୟାନା ନର ବ୍ରହ୍ମଠାରୁ ଆଉ ନାହିଁନା ସାର । ଘୋଷା ।
ମହାବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ବାରମତ ଶୁଦ୍ଧ
ନିର୍ମାୟା ପ୍ରଭୁ ସେ ନ ଭେଦେ ପ୍ରକୃତ
ଆପଣା ମାୟାକୁ ଆପେ ଅଛି ଜଣି
ତେଣୁ ତା ପକ୍ଷରେ ନ ଲଗଇ ପାଣି
ଭାଷା କରୁଛି ଭବସାଗର । ୧ ।

ଅବଧୂତ ବୋଲିବାର ବାକ୍ୟ ପ୍ରତି
ଅଭ୍ୟୁତ୍ଥ ଯେଣୁ ଉଦିତ ହୁଅନ୍ତି
ପାପଭାର ହେଲ ନବଦ୍ଵୀପା ପୃଥୀ
ଅତଥୁରୁପରେ ଭ୍ରମି ସଂସାର । ୨ ।

ସବ ଅଭ୍ୟାଗତ ବୋଲିବା ଚରଣ

ପୃଥ୍ବୀ ପ୍ରାୟେ ସଦେ ଅଣହୁଁସା ମତ

ଜୀବ ପରେ ଦୟା ନାମରେ ଶରଣ

ସଦଗୁରୁ ସେବାକରେ ପ୍ରତିଦିନ

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ନାହିଁ ବିକାର । ୩ ।

ସଦଗ୍ୟାନ ବୋଲି ଯାହାକୁଟି କହୁ

ସମୁଦ୍ର ପରସ୍ପେ ବୁଦ୍ଧି ଥର ହୋଇ

ଅକାଶ ପରସ୍ପେ ବିରୁର ବିବେକ

କପଟ ନ ରଖି ନ କରଇ କୋପ

ଧୀରନ୍ତ୍ର ପଣକୁ ଅଟେ ଗଭୀର । ୪ ।

ସତ୍ୟଧର୍ମ ବୋଲିବାର ଯଉଁ ନାମ

ବ୍ରହ୍ମ ଶକ୍ତିରୁ ହୁଅଇ ଜନମ

ନୋହେ ମିଥ୍ୟାପଦ ସାକ୍ଷାତେ ସେ ପାଦ

ସେବା ଭଗତରେ ତେଜା ସୁମର । ୫ ।

ତତ୍ତ୍ୱପଦ ବୋଲିବାର ଯେ ବଚନ

ପଞ୍ଚରୁତ ମନୁ ହୁଏ ଉଦୀପନ

କର ଦୃଢ଼ବ୍ରତ ସୁଗ୍ୟାନ ପଣ୍ଡିତ

ଗୁରୁପାଦପଦେ ରଖ ନେଇ ଚିତ୍ତ

ଭଣେ ଭ୍ରାମଣେଇ ହ୍ରାନ୍ତ ପାମର । ୬ ।

(୧୩୪)

ପରମେଶ୍ଵର ଏହୁଟି ସବୁ; ତାଙ୍କ ବିନୁ ନାହିଁ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରଭୁ ।

। ଘୋଷା ।

ମେରୁ ମନ୍ଦରକୁ ଚାହିଁ ଅଗାଁ ଦେଲେ

ନବଗଣ୍ଡ ମହା ଧରଣ ବୋଇଲେ

ଅମ୍ଭ ଅଗାଁ ଘେନ ପ୍ରତିପାଳ ହୁଅ

ଧରଣୀକ ଶିର ପରେ ବହୁଥାଅ

ନିସତ ହୋଇଲେ ଘୋଡ଼ ପାଇବୁ । ୧ ।

କଳ ସାଗରକୁ ଅଗାଁ ଦେଲେ ଚାହିଁ

ପୁରୁଥିବୁ କୁଳ ଲଙ୍ଘିବୁ ତୁ ନାହିଁ

କହୁଅଛି ତୋତେ ହେତୁ କର ଚିତ୍ତେ

ଛପନା କୋଟିକୁ ଅଣ୍ଟିଥିବୁ ନିତ୍ୟେ

ଅଗାଁ ନ ମାନିଲେ ଅଗ୍ରାଧୀ ହେବୁ । ୨ ।

ପବନକୁ ହମସାର ଅଗାଁ ଦେଲେ

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବୁଲୁଥା ବୋଇଲେ

ଦେଉଥିବୁ ସୁଖ ନୋହୁବୁ ବିମୁଖ

ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ନ ପାଇବେ ଦୁଃଖ

ଦେଉଥିବୁ ସୁଖ ନୋହୁବୁ ବିମୁଖ

ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ନ ପାଇବେ ଦୁଃଖ

ଚଳିବାର ତୁ ହୋ ହେଲା ନୋହୁବୁ । ୩ ।

ଅନଳକୁ ଅଗାଁ ଦେଲେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କରୁ ଥାଅ ସାକ

ଅଗ୍ନି ମାନିଥିବୁ ଅବଗ୍ନି ନୋହୁବୁ
 ଘରପଣ କାଳେ ବାହାର ହୋଇବୁ
 ବଚନ ଏଡ଼ିଲେ ଦୋଷୀ ହୋଇବୁ । ୪ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଯେ ଅଗ୍ନି ଦେଲେ ଜାଣି
 ଉଦେ ଅସ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ହୁଅ ପ୍ରତିଦିନ
 ଅଗ୍ନି ବହୁଥିବ ଆକାଶରେ ଯିବ
 ଦିବସ ରଜନୀ ବାରିଣ ପଡ଼ିବ
 ତଥାବ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କହୁଛି ବାବୁ । ୫ ।

ସେ ଅଦ୍ୟ ଅନନ୍ତ ପରମ ଅଲେଖ
 ଯହିଁ ନିରୁପିଲେ ତହିଁ ଛନ୍ଦ ଦେଖ
 ବ୍ରହ୍ମସମ୍ବେ ଭୁତ ସିପୁର ଜଗତ
 ଭେଦାଭେଦ କରି ଭୁବି ସାଧୁ ସନ୍ତ
 ଭଣେ ଭ୍ରମ କର ମୁରୁଖ କାବୁ । ୬ ।

(୧୩୫)

ଶୂନ୍ୟ ଅଟୁପ ନିବେଦ ହେ
 ବର୍ଣ୍ଣିତ ନାହିଁ ତହିଁ ସମ୍ପାଦ ହେ । ଘୋଷା ।
 ଅଶାସିତ ବ୍ରହ୍ମ ସେହୁ ମାତାପିତା ନ ବସଇ
 ଅସଦ୍ ଅଶଶ୍ଚ ଦେହୀ ନିଶିଦ୍ଦ ହେ । ୧ ।
 ଅମନମୟରେ ବାସ ଭ୍ରମଣ କରେ ଆକାଶ
 ନାହିଁ ତା ବାଦ ଦିବସ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଗୁହ୍ୟ ହେ । ୨ ।
 ପଡ଼ୁଛି ତାର କରଣ ଛପନା କୋଟିରେ ଜାଣି
 ସକଳ ଘଟରେ ସମ ପୁରୁଛି ବିଭେଦ ହେ । ୩ ।

ଅତି ଅନ୍ତରାଳ ପତ୍ନୀ ନିଗମ ବ୍ରହ୍ମ ଦେବତା
 କେ କଳିପାରୁ ମହିମା ସାଗର ଅଗାଧ ହେ । ୪ ।
 ସେହି ଏକା ବଡ଼ ପ୍ରଭୁ ଆଉ ଯେତେ ମିଥ୍ୟା ସବୁ
 ରଜି ବାଜି ନ ଅଟଇ ନିଷ୍ଠାମ ନିବେଦି ହେ । ୫ ।
 ନୁହଇ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷ ଅସୁ ମୁଁ କରିବି କିସ
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଘ୍ରାନ ଭକ୍ତି ନ ପାଇଲ ଅଦ୍ୟ ହେ । ୬ ।

(୧୩୭)

କେ ପାରିବି କରି ଦର୍ଶନ ହେ,
 ଏକବ୍ରହ୍ମ ଦୁଇ ନାହିଁ ନ କହେ ବଚନ ହେ । ଘୋଷା ।
 ନୁହଇ ଜନମ ଯୋନି ନାହିଁ ଭାର ପାଦ ପାଣି
 ମୂରତି ନୁହନ୍ତି ସେହି କି ହେବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେ । ୧ ।
 ନାହିଁ ତା ଉଦର କଟି ନିଦା ବ୍ରହ୍ମ ଲିଙ୍ଗ ଗୋଟି
 ଅନୁ ମୁଁ ହୋଇଛି ଜାତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରଞ୍ଜନ ହେ । ୨ ।
 ନାହିଁ ତା ଶ୍ରବଣ ଅସି ଅଟେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷି
 ଭଗତ ଗୁହାରି କଣ୍ଠେ ଶୁଣନ୍ତି ବଚନ ହେ । ୩ ।
 ସବୁରୂପେ ପୁରୁଛନ୍ତି ରୂପରେଖ ନ ଦିଶନ୍ତି
 ବ୍ରହ୍ମକୁ ନ ଲଗେ ମାୟା ଅଙ୍ଗରେ ବନ୍ଧନ ହେ । ୪ ।
 ସେହି ସତ୍ୟଧର୍ମ ସାର, କରୁଅଛନ୍ତି ଭଜନ
 ବେଳହୁଁ ହୋଇଛି ଶୂନ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଗୋପ୍ୟାନ ହେ । ୫ ।
 ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଭଣେ ଭ୍ରମ ଘ୍ରାନ ଭୋଇ
 ଭରସା ନୋହୁଲ ଚିତ୍ତେ ହୋଇଲି ମଉନ ହେ । ୬ ।

(୧୨୭)

କିଛି ନ ଦଶନ୍ତ ଗୁହଁଲେ ହେ ।
 କଦାନିତେ ନ ପଡ଼େ ଧଇଲେ ହେ । ଘୋଷା ।
 ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟମୟ, କେ କାହୁଁ କରବ ଅସ୍ତେ
 ଛଡ଼ାଇ ସକଳଠାରୁ ହୋଇଛୁ ପହଲେ ହେ । ୧ ।
 ସକଳ ଅସ୍ତାରୁ ସାର, ସେ ଅନାଦି ପର୍ବେଶ୍ବର,
 କେ କର ପାରବ ଭେଦ ଅଧିକ କହିଲେ ହେ । ୨ ।
 ପୂର୍ବରୁ ନାମ ନ ଜାଣି, କିସ ମୁଁ ପାରବ ବଞ୍ଚି
 ଅସର ନ ବସେ ତାଙ୍କ କରୁଣା ନେହିଲେ ହେ । ୩ ।
 ଲେଉଟୁଅଛି ତନିପୁରେ, ଭ୍ରମି ଅଶେଷ ସ୍ବପ୍ନରେ
 ଯାହା ମୋ ବରୁର ଚିତ୍ତେ ଠିକରେ କହିଲେ ହେ । ୪ ।
 ଅରୁପ ବ୍ରହ୍ମ ମହିମା, କେ କଳିବ ଗୁଣ ସୀମା
 ଭରସା ନୋହୁଲ ମୋର ପଦରେ ଲିହୁଲେ ହେ । ୫ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରସିତ, ଶୂନ୍ୟକୁ କର ଆଶିତ
 ପଦୁ ପାଦରେ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ପାଇଲେ ହେ । ୬ ।

(୧୩୮)

ଅତଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହେ ।
 ଦିବା ନିଶି ଏକ କର ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମକୁ ହେ । ଘୋଷା ।
 ଅମନ ବ୍ରହ୍ମ ପୁରୁଷ ରୂପି ପାଇଲେ ବିଶ୍ବାସ
 ଭଗତରେ ହେବେ ବଶ ଢେକିଲେ କର୍ମକୁ ହେ । ୧ ।
 ସତ୍ୟାଦିରେ ହେଲେ ଯୁକ୍ତ, ଗମି ପାରବ ସେ ପଥ
 ନ ଯାଏ ଭରସା ଆଶା ଉଠିଲେ ଶୂନ୍ୟକୁ ହେ । ୨ ।

ନିଷ୍ଠାମରେ ଅନୁସର; ଅଦୃଶ୍ୟ ପଥ ସେ ପୁର
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଦିଅ ଦାନ ସମର୍ପି ବ୍ରହ୍ମକୁ ହେ । ୭ ।
 ବହୁତ କଲେ କପଣ ତେବେ ମିଳୁଛି ଦର୍ଶନ
 ଅନୁଭବେ ସାଧୁସଙ୍ଗେ ରଖିଲେ ମନକୁ ହେ । ୮ ।
 ସଦଗୁରୁ ସେବା ଖଟ ମନକୁ ନ କର ମୋଟ
 ଦେଖିବ ଅଲେଖ ପ୍ରଭା ପାଇବ ଗ୍ୟାନକୁ ହେ । ୯ ।
 ଭର୍ତ୍ତା ଶ୍ରାମ ଘ୍ରାନ କର ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ପାଦ
 ପକାଇ ଧରିବା ବୋଲି ବିଚାର ମନକୁ ହେ । ୧୦ ।

(୧୩୯)

କର ସାଧୁସଙ୍ଗ, ନିଷ୍ଠେ ପରପଦ ହେବ ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗ । ଘୋଷା ।
 ସ୍ଵପାର ସାଗର ପ୍ରିୟଜନେ, ସୁଖଭୋଗ ନ ବାଞ୍ଛିବ ମନେ
 ମାୟା ଘର ଦ୍ଵାର ଅକ୍ଷୟ ନ କରି ଯେସନେ ପସର ତାଉରଙ୍ଗ । ୧ ।
 ଗୁରୁ ଦିବସକୁ ଥାଅ ଟାକି, କଳିଯୁଗ ରହୁଲକ୍ଷି ବାକି,
 ଦାସୀକୁ ନ ଲେଖି, ବାନାକୁ ନ ଦେଖି, ସଦଗ୍ୟାନ କରୁଛନ୍ତି ଭଙ୍ଗ । ୨ ।
 ନିନ୍ଦାକଲେ ଯୁଗ ଯିବ ସତେ, ତହିଁକି ନ କର କିଛି ଭୟେ,
 ଯେସନେ ପାପୀଣ, କର ପଞ୍ଚମନ୍ଦ ଦେଖିବା ଶୁଣିବା ଦୂରେ ପିଙ୍ଗ । ୩ ।
 ସ୍ଵପାର ମତରେ ନୁହ ବାଇ, ସବୁ କଥା ଥାଅ ଦେହେ ସହି,
 ଏ ଜଗତ ଲୋକ, ସବେ ଅବିବେକ, ବିସ୍ମୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେହ୍ନେସିଂଘ ! ୪ ।
 ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ବନ୍ଦୀ, ନିଜ ନାମ ଦେଉଛନ୍ତି ପିଙ୍ଗି,
 ଆପେ ନିନ୍ଦାକରି ଆପେ ଯିବେ ମର ଦେଖିବ ହୋଇବ କ୍ଷୟ ତଙ୍ଗ । ୫ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବଚନ ହୃଦେ ରହି, ଏତେବେଳେ କର ସାଧୁ ଗୋଷ୍ଠି,
 କହେ ଶ୍ରାମଭୋଗ ନ କୁଣ୍ଠିବ ଯମ ଧରିଥାଅ ନାବ ଅଗ ମଙ୍ଗ ! ୬ ।

(୧୪୦)

ଭଜ ନିରକେଦ, ଏହି ଶରୀରୁ ସୁଖ୍ୟ ନ ହେବ ଉଦେ । ଘୋଷା ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଶରୀର ଗୋଟା ପିଣ୍ଡ, କିମ୍ପାଇଁ କରୁଛ ଶକ୍ତି ଶକ୍ତି,
 ବୁଝିଗଲେ ତେଜା, ସବୁ ହେବ ଚୂଥା, ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ଏକପାଦେ । ୧ ।
 ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ବିଜେ କରି, ରୂପ ରେଖ ନାହିଁ ତାହାକରି,
 ସେହୁ ସେ କରତା, କର୍ମଦେବ ସ୍ୱାମୀ, ଭୁଲଇ ମାରୁଛ ମାୟା ମୋଦେ । ୨ ।
 ପରିଶ ପ୍ରକୃତ କରି ବାଣ୍ଟି, ଏମାନେ କରନ୍ତି ନଟ କୃତ,
 ସ୍ୱକାମରେ ଜୀବ, ମାୟାରେ ସଂଯୋଗ, ବୁଝି ରହିଅଛୁ ଫଳସ୍ୱାଦେ । ୩ ।
 ଏ ଦେହ ଛାଡ଼ିଲେ ଜନ୍ମ କାହିଁ, ଯେବେ ଜନ୍ମ ହେବୁ ହେତୁ ନାହିଁ,
 ମନେ ମନେ ଭୁଲି, ଗଲେ ଅଜ୍ଞ କାଳି, ପଡ଼ିଯିବୁ କୁମ୍ଭୀ ନର୍କମଧ୍ୟେ । ୪ ।
 ଦାସ ସୁତ ବିତ୍ତ ବନ୍ଧୁବର୍ଗ, କେହି କାହାକୁ ନ ନ୍ୟନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ,
 ଏମାନେ ବିଷୟା, ସବେ ମୋହ ମାୟା, ସଞ୍ଜୋଳି ଅଟନ୍ତି ବେନିପାଦେ । ୫ ।
 ଅଭୟ ଚରଣ ଚିତ୍ତେ ଧ୍ୟାୟି, ବୋଲେ ଅରକ୍ଷିତ ଭ୍ରମଭୋଇ,
 ତେଜ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ, ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ଲୀନ, ନବ୍ୟା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଗଦଗଦେ । ୬ ।

(୧୪୧)

ଚିହ୍ନ ସ୍ୱଦେହରେ, ଚିତ୍ତ ଲଗାଅ ଅନାମ ଅବଦେହରେ । ଘୋଷା ।
 ଜପ ତପ ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରେ ନାହିଁ, ବେଦ ବିଦ୍ୟା ଭେଦ ନ ଲଗଇ,
 ଦାନ ଧ୍ୟାନ ଗ୍ୟାନ, ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ରତ ପୁଣ୍ୟ, ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି ଦୁଃସନ୍ତରେ । ୧ ।
 ଧରତ ଅକାଶ ନ ଲଗଇ, ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟଦେହା,
 ଆପ ତେଜ ବାଈ, ଛୟା ନ ଲଗଇ, ଧର ଏକ ପାଦ ନିର୍ମାୟାରେ । ୨ ।
 ଗୁହ୍ୟ କହିବା ବହିଷା ଠାରେ, ନ ଥାଇଛି ଶାସ୍ତ୍ର ଥର ଥରେ,
 ପଣ୍ଡିତ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ, ସବୁ ଏ ଶକ୍ତିତ, ଲେଖି ଯାଇଁ ରୂପ ବାହାରରେ । ୩ ।

ଅନୁସର ଥିଲେ ଲଏ କରି, ନିଷ୍ଠାମ ନିର୍ମୋହ ଶତେ ଧରି,
 ଅଶା ମାତ୍ର ଥିବ, ବାଞ୍ଛାହିଁ ନୋହୁବ, ତର ଯିବ ଗୁରୁ ସୁଦୟାରେ । ୩
 ସୁଦେହରେ ନାହିଁ କଲେ ଠାବ, ଅଦେହରେ ଆଉ କି ପାଇବ,
 କେଳି ଥାଉଁ ଠାବ, କରି ଯେବେ ଥିବ, ବସିବ ଅଭୟ ମଣ୍ଡଳରେ । ୫ ।
 ନାହିଁ ସେବା ଭକ୍ତି ଭାବନାରେ, ଶୁଣୁଛି ଦେଖୁଛି ସର୍ବଠାରେ,
 ଗୁରୁପାଦ ଧାଇଁ, ଭଗଣ ଭ୍ରମଭୋଇ, ଅଲେଖ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ କରୁଣାରେ । ୬ ।

(୧୪୭)

ଆରେ ମୁର୍ଖ ବାଇ, ମାନ ସେବା କଲେ ସିନା ଗ୍ୟାନ ପାଇ । ଘୋଷା ।
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁଶିବ ଗଲେ ଆପ ବଡ଼ମାରେ ନ ପାଇଲେ
 ଭାବେ ଭୋଲେ ପଡ଼ି ଭାବେ ଗଲେ ବୁଝି
 ବ୍ରହ୍ମେ କେହି ଲାଜ ହୋଇ ନାହିଁ ରେ । ୧ ।
 ନାମେ ଆଦ୍ୟାତ ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁ ପାଦେ ନାହିଁ ହେତୁ
 ଅନେକ ସାଧୁଲେ ଅନ୍ତ ନ ପାଇଲେ
 ବାହାରି ଗଲେଣି ଦେହ ବହି । ୨ ।
 ଲକ୍ଷେ କଳ୍ପ ଗଣ୍ଡା ଯୁଗ ତେଣୁ କୋଟି କୋଟି କଳ୍ପାନୁର ମନୁ
 କେନ୍ଦୁଣି ଯୁଗରେ ନ ପାଇ ଠାବରେ
 ବ୍ରହ୍ମ ଆତ୍ମାନକୁ କେ ନ ପାଇ । ୩ ।
 ମନକୁ କରି ପାରିଲେ ସବୁ ତେବେ ଭେଟ ହେବେ ସଦଗୁରୁ
 କବାଟ ଅଗାଧ ଶିଶୁ ରହେ ଗଳି
 ବିଚାରିଲେ ନିକଟରେ ଥାଇ । ୪ ।
 ମାଂସ ପୂଟେ ଏ ଦେହରେ ଅଛି ବଳହୁଁ କଠିଣ ବୋଲାଇଛି
 ଜଳ ପବନର ଭେଦାଭେଦ ନାହିଁ
 ନିଗମ ଭୁବନ ବୋଲି କହୁ । ୫ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ କର ସେଠାକୁ ସୁଗ୍ୟାନା ଜନେ ଭେଦ
ବାହ୍ୟରେ ଖୋଜିଲେ କେବେ ନାହିଁ ମିଳେ
ଘଟ ଭେଦାନୁରେ ଭେଟପାଇ । ୨ ।

(୧୪୩)

ବିଜେ ମହିମା ହେ ଏ ମନ୍ତ୍ରମଣ୍ଡଳେ
ରୂପ ରେଖା ନାହିଁ ତାକୁ ଦେଖ ଚର୍ମ ଡୋଳେ । ଘୋଷା ।
ଗୁରୁ ଯୁଗେ ଦେଖ ନ ମଝିଲି ରୂପ
ତରବା ଯେମନ୍ତେ ଆସ ଭଜିବା ସଜ୍ଜରେ । ୧ ।
ଜନ୍ମ ଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟ ଏକାକ୍ଷର ପାଦେ
ସତ୍ୟାଦି ସାଗର ଦାନା ବିଶ୍ୟାତ ନିରେଚଳ । ୨ ।
ରକ୍ଷାର ନିମନ୍ତେ ଭଗତଙ୍କ ହୃଦେ
ଭ୍ରଷିଯିବେ ବୋଲି ଧାଇଁ ଅଛନ୍ତି ଆକୁଳେ । ୩ ।
ସେହି ଏକା ଯୋଗୀ ନିଷ୍ଠାମୀ ନିରେଶୀ
ନିଜ ଅଙ୍ଗ ରଖିଛନ୍ତି ଅସାଧନା ଭୁଲେ । ୪ ।
ବକଳ ରୂପଣ ରୂପରେ ଆସନ
ଭୋଜନ କରୁଅଛନ୍ତି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଥାଳେ । ୫ ।
ନିଷ୍ଠାମକୁ ଧରି ଆଶା ଅନୁସରି
ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଗୁରୁ ପାଦ ତଳେ । ୬ ।

(୧୪୪)

ସ୍ଵାମୀ ବୃତ୍ତିବେ ହେ ଆତଙ୍କେ ଡାକିଲେ ।
ଭେଦ ଅନ୍ତ ଦରଶନ ଧର୍ମକୁ ପାଳିଲେ । ଘୋଷା ।

ଅଛି ଯେବେ ପୁଣ୍ୟ, ବଚନକୁ ମାନ,
ଭାଗ୍ୟଥିଲେ ଦରଶନେ ମୋଷ ହୁଅ ନରେ । ୫ ।
ମୁଁ ପାପୀ କୁସଙ୍ଗୀ, ଦେବଛନ୍ତି ପିଙ୍ଗି,
ଭ୍ରମ ଅରସିତ ଧ୍ୟାନ କରୁଛି ପଦ୍ମରେ । ୬ ।

(୧୪୭)

ନାମ ଦୁଆରୀ ହେ ଶୁଣ ସୁପଣିତା ।
ନିଜ ଅଙ୍ଗ ଧରି ସ୍ବାମୀ କହୁଛନ୍ତି କଥା । ଘୋଷା ।
ନ କରନା ମିଛ, ଲଗିଥାଅ ପଛ,
ବୁଦ୍ଧ ଅବତାର ହୋଇଅଛନ୍ତି କରତା । ୧ ।
ବ୍ରହ୍ମଟି ମହମା, ଗଞ୍ଜିଛି ଗାରିମା,
ଅଲେଖ ଅଦରୁତ ଅଖଣ୍ଡିତ ଗ୍ୟାନଦାତା । ୨ ।
ଅନୁମାନେ ବୁଝ, ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଖୋଜି,
ଭେଦ ମାର୍ଗେ ଧରି ଦେହୁଁ ନ ବୁଝାଅ ଚେତା । ୩ ।
ରୂପରୁ ଛଡ଼ାଅ, ଅରୂପେ ଜଡ଼ାଅ,
ଜନ୍ମରୁ ମରଣ ଯାଏ ଲଗିଅଛି ଲତା । ୪ ।
ପ ଶୁଣି କଷଣ କରୁଛି ଆସନ,
ପରାସ ଛାଡ଼ିଲେ କାର ନ ରହୁବ ପତା । ୫ ।
ବୋଲେ ଭ୍ରମଭୋଇ, ଗୁରୁପାଦ ଧ୍ୟାୟି,
ସ୍ଥିତି ହେବାଯାଏ ପୃଥ୍ବୀ ଲଢ଼େଇ ଚନ୍ଦ୍ରା । ୬ ।

(୧୪୭)

ବ୍ରହ୍ମମୟେ ଜଗତ ମନରେ ତେଜ ।
ସେ ଅରୂପ ହରି ଥିଲେ ଦେହ ଧରି ତେଜ ହେଲେ ଗୁପ୍ତ । ଘୋଷା ।

ସେ ଅଲେଖଗୁରୁ ବିଜୟେ ଶୂନ୍ୟରୁ ନରଅଙ୍ଗେ ଉଦିତ ।
 ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନ ଘେନି ବିଜୟେ ମେଦିନୀ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବିଦିତ । ୧ ।
 ସତ୍ୟଧର୍ମ ଖେଳା ମହାନିତ୍ୟ ଲଳା ଅନୁକୁଳ ଆଗତ ।
 ନବଗଣ୍ଡ ମଦ୍ରା ପାଇଛନ୍ତି ଥୋଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସମସ୍ତ । ୨ ।
 ମଦ୍ରମା ନାମକୁ ଭଗତ ଜନଙ୍କୁ ବଢାଇଲେ ଦାସୀନ୍ତ ।
 ତାଙ୍କ ଦାସୀ ଦ ସ ଯତ ସତା ବେଶ କଲିପୁରୋ ବିଶାଳ । ୩ ।
 ସେ ପ୍ରଭୁ ଅନାଦି ଘେନିଲେ ସମାଧି ଜଗତରେ ପୁରୁଷ ।
 ଆତ୍ମା ସ୍ବରୂପରେ ଭଗତ ସଙ୍ଗରେ ସର୍ବଘଟକ ବ୍ୟାପିତ । ୪ ।
 ବୁଦ୍ଧ ରୂପ ଗୋଟି ନବଦୀପ ସୃଷ୍ଟି ଦେଖିଅଛୁ ସମସ୍ତ ।
 ସେ ଅଲେଖ ପର ପଡିଥିଲେ ଧର ନ ଜାଣିଲ ତଦନ୍ତ । ୫ ।
 ଆତ୍ମାରେ ଗୋଚର କର ସୁଗୁଣନର ପାଇବ ଆଦ୍ୟନ୍ତ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ ପାମର ଅଗ୍ୟାନ ଗୁରୁଚରଣେ ଚିତ୍ତ । ୬ ।

(୧୪୮)

ଅଦେହୁଁ ଦେହେଁ ଅଛି ସେ ଯେ ନ ଦିଶୁଛି ।
 ଆତ୍ମା ଭୂତପ୍ରାୟେ ଆବେଶରେ କାଏ ସକଳଠାରେ ଅଛି । ଘୋଷା ।
 ଘଟ ନିରୁପଣ ରେ ହେ ସୁଜନ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଧର ବାଛି ।
 ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀରେ ଭିତର ବାହାର ଭେଦ କଲେ ହେଉଛି । ୧ ।
 ଆତ୍ମାରେ ନିମଜ୍ଜି ପୁଧାରସ ଭୂଷି ଆତମ ନୁହଇ କିଛି ।
 ମନ ମଧ୍ୟେ ତହିଁ ଏବେ କର ହେତୁ ଗୁପ୍ତରେ ରହିଛି । ୨ ।
 ପରମ ପଦକୁ ସୁମର ଆଦ୍ୟକୁ ଅର୍ଥରେ ଧର ଘିଣ୍ଟି ।
 ଶୂନ୍ୟ ବୋଲିବାରୁ ସବୁ ବୋହୁଗଲ ତୋଳି ନେଇ ପାଉଛି । ୩ ।

ସେ ବ୍ରହ୍ମ ପୁରୁଷ ଘଟେ ଘଟେ ବାସ ରୂପରେ ବହୁରୁଛି ।
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି ଅଦ୍ୟାୟ ଗୁଣ ନୋହେ ମୁରୁଛି । ୪ ।
 ଯହିଁ ତହିଁ ଦେଖ ମହିମା ଅଲେଖ ସବୁ ରୂପେ ପୁରୁଛି ।
 ଗୁରୁ ନାମ ପାର ଦୃଢ଼ କରି ଧର ତେଣୁ ମୁଁ ବଢ଼ାଇଛି । ୫ ।
 ଭଗେ ଭ୍ରମ ଘ୍ରାନ ପାମର ଅଗ୍ୟାନ ଭବକୁପେ ପଡ଼ୁଛି ।
 ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଜି ଲଭିବାକୁ ଭାଗ୍ୟ ମୋ କାହିଁ ଅଛି । ୬ ।

(୧୪୯)

ଆକାଶକୁ ନ ଯାଇ ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି ରହି ।
 ତନୁଭ୍ୟାଗ କରି ଘଟେ ଘଟେ ପୁରୁ ଉଲଟି ଦେହ ବହି । ଘୋଷା ।
 ହୃଦେ କରି ଦୃଢ଼ କର ତାଙ୍କୁ ଲେଡ଼ ଏ ନବଦ୍ଵୀପା ମନ୍ଦ୍ରା ।
 ତନିପୁରେ ଖୋଜି ବାହ୍ୟ ଅନ୍ତେ ବୁଝି ଶକତ ଅଛି ଯେହି । ୧ ।
 ଶୂନ୍ୟ ହେଲେ ବୋଲି ନ ପାର ବୋବାଳି ମନେ ଅପ୍ରତେ ନହୋଇ
 ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ବିରଜି ଅଛନ୍ତି ଏବେ ମୁଁ ଦେଲି କହି । ୨ ।
 ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ଦିନ କସୁଛନ୍ତି ମନ ମାୟା ଗୋଟି ଭିଆଇ ।
 ଜଗତ ଭଗତ ଭାବ ବୁଝୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଦିଆଇ । ୩ ।
 କେହି ନ ଗଢ଼ନ୍ତି ସମସ୍ତେ ହସନ୍ତି ଯେବଣଠାରେ ଥାଇ ।
 ଅଶେଷ ମହିମା ସେଠାରୁ ପ୍ରକାଶ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ପାଇ । ୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ପାକୁ କହି ମରଇ କି ସେହି ସବେ ହୋଇଛ ବାଇ ।
 ଅଖଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଖଣ୍ଡିତ ନ କର ଏକରୁ ନାହିଁ ଦୁଇ । ୫ ।
 ଅଦ୍ୟା ଚୂଷ ମୂଳ ସୁମର ସୁଫଳ ଅନୁସରନ୍ତି ଧାୟି ।
 ଭଗେ ଭ୍ରମଘ୍ରାନ ପାମର ଅଗ୍ୟାନ ଗୁରୁ ଛମୁରେ କହି । ୬ ।

(୧୫୦)

ଶରୀରରେ ଧର ତାଙ୍କୁ ସେ ଅଲେଖଙ୍କୁ
 କରତାପୁରୁଷ ହୁଅନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ କାହାକୁ । ଘୋଷା ।
 ଠୁଲ ରୂପ ଧରି ଇଚ୍ଛାରେ ବିହର କରଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ
 ଅଶେଷ ରଞ୍ଜନା ସଂସାର ଥାପନା ଥାଇ ଗୁରୁ ଯୁଗକୁ । ୧ ।
 ଧର୍ମ ମାନ ଦେଇ ଗ୍ୟାନରେ ମଜ୍ଜାର ନିସ୍ତାରେ ଭଗତକୁ
 ନାମ କଳ୍ପତରୁ ଦୁବ ହୁଏ ଦାରୁ ଦୟା କରେ ଯାହାକୁ । ୨ ।
 ସଦଗୁରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଅଗ୍ୟାନରେ ପଡ଼ି ଯାଉଛ ଦୁର୍ବନ୍ତକୁ
 ସାକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଥା ଅଲେଖ କରତା ନେତରେ ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ । ୩
 ସେ ବ୍ରହ୍ମ କଳପ ନ ମଣି ଅଳପ ଘୋଷିଛି ଅଶେଷକୁ
 ମନୁଷ୍ୟ ବିଗୁର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ କର ଦ୍ରୋହ କୋଟି ଜନ୍ମକୁ । ୪ ।
 କେ ଅଛ ଶକତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଭଗତ ଲେଖ ଏବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ
 ଶିରେ କର ଯୋଡ଼ି ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ି କହୁଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ୫ ।
 ନର ଦେହେ ଦେଖ ବିରାଜି ଅଲେଖ ଲଭି ସୁଖ ଶ୍ରମକୁ
 ଭଣେ ଭ୍ରମଭୋଇ ଠାବ କର ଯାଇ ଶକତ ଭିତରକୁ । ୬ ।

(୧୫୧)

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେ କରତା ପିତା ମାତା
 ଅନାଦି ଭିକ୍ଷୁର ଯେହୁ ଗୁରୁ ପଣେ ସାମରଥୀ । ଘୋଷା ।
 ଉଦେ ଯେବେ ହୋନ୍ତି ସେହୁ ଏତନି ଭୁବନ ମନ୍ଥା ହୁଅନ୍ତି ଚେତା
 ନିବେଦି ପଶ୍ଚିତାକର ନ ଥାଇ ମନେ ବିକାର ନ ଲାଗେ ଦେବାଦେବତା

ସେ ଯେ ଅଣରୂପ ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର ବଦନ୍ତା ସବୁ ବହୁ ବଧାତା
 ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ଛପନା କୋଟି ଜୀବରେ ଆତ୍ମାସ୍ବରୂପେ ବସନ୍ତା
 ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପାଦ ପାଣି ସେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ ଧରଣୀ ନ ମଣ ମିଥ୍ୟା ।
 ଅରୂପ ରୂପ ହୋଇଲେ ବୁଦ୍ଧଅଙ୍ଗେ ବିହରଲେ ଉଚିତ ପ୍ରମାଣକଥା ॥
 ନିଶ୍ଚୟେ ତାରିବେ ସେହି ବହିଛନ୍ତି ନରଦେହୀ ନ କର ଚନ୍ଦ୍ରା
 ମନେ ନ କରି ଅପ୍ରତେ ଆଶ୍ରେକର ଦୃଢ଼ ଚିତ୍ତେ ସେ ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମବେଶ
 ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ରାରେ ହେଲେ ପାପ କର୍ମମାନ କଲେ ବୁଝାଇ ଶ୍ରୋତା
 ବ୍ରହ୍ମକର୍ମ ନିରୂପଣ ଦେଦମତ କର୍ମ ମାନ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ପୋତା
 ଶରଣ ପଶ ସମସ୍ତେ ଧ୍ୟାନଦିଅ ପାଦଗତେ ପୁର ଦୁହିତା ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମନ୍ତ୍ରୀନ ଭୋଇ ଜନ୍ମରୁ ଅଶ୍ରୀମାନ ମୁହିଁ ଗୁରୁଦେବ ଉଧାରନ୍ତା ॥

(୧୪୨)

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମୁଖରେ ନିରନ୍ତରେ

ବଞ୍ଚିବ ଯେବେ ସମସ୍ତେ ଏ ଘୋର କଳିଯୁଗରେ । ଘୋଷା ।
 ସେ ଯେ ଅନାଦି ଅଲେଖ ହୋନ୍ତି କଳେବର ରୂପ ଭକ୍ତି ହୃଦରେ
 ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ ଦର୍ଶନ ସେବା ଭକ୍ତି କର ପୁଣ୍ୟ ନିଷ୍ଠାମ ପ୍ରେମ ଭାବରେ
 ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାକ ଶୁଣାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ଚେତାରେ
 ଛପ୍ପାକୋଟି ଜୀବଜନ୍ତୁ କଣ୍ଠେ ଶୁଣି କର ହେତୁ ଧ୍ୟାନକର ଯେ ଯାହାରେ
 କରିଅଛୁ ଯେତେ ଦୋଷ ସବେ ଅନୁସର ବସ ଧର୍ମ ନାବରେ
 ତାଙ୍କ ବସିଲଣି କାଳ ଜାଗ୍ରତରେ ପ୍ରତିପାଳ ସତ୍ୟଧର୍ମ ଘରେ ଘରେ ॥
 ନାମକୁ ମିଥ୍ୟା ମଣ୍ଡୁଇ ଇଚ୍ଛାରେ ଆପେ ନ ମୁଣ୍ଡ ମିଥ୍ୟାବାଦରେ
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଶରୀର ଯାଇ ଅଗ୍ୟାନ୍ତେ ଯାଉଛ ବହୁ ଏହି ସଂସାର ସାଗରୋ
 ଜୀବ ଅଟଇ ଅଶ୍ରୀମାନ ଭ୍ରାତୁଅଛୁ ଅନୁକ୍ଷଣ ଭବାଣ୍ଡବରେ
 ମିଳିଛି ପରମ ପତି ଏତେବେଳେ କର ଭକ୍ତି ବୁଦ୍ଧରୂପ ଅବତାରେ । ୫

ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ଦିବା ନିଶି ଦେଇ ଚାନ୍ଦ ଗୁରୁ ପୟରେ
ଜନ୍ମ ଲଭିଅଛି ମଞ୍ଜେ ଗୁପ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଲବେ ମିଥ୍ୟା ପାତକରତରେ

(୧୫୩)

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବିଜୟେ ଯୁଗଶେଷକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୁଦ୍ଧ ସ୍ବରୂପ କେହି ନାହିଁ ଜାଣିବାକୁ । ଘୋଷା ।
ଉଦେ ମହିମା ସାଗର ଦେବ ନରେ ଅଗୋଚର ନ ଜାଣିମାକୁ
ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଦୃଶ୍ୟ ନୋହୁଛି କାହାକୁ
ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି ବହି ଗୋପ୍ୟନରେ ଛନ୍ତି ରହି ଗୁହ୍ୟ ସବୁଙ୍କୁ
ନଜାଣି ଦେଉଛ ବଣା ସମୟ ପଡ଼ିଲେ ସିନା ଛେଦିବେ ପାପଭାବକୁ
ଅଶାକାର ବ୍ରହ୍ମ ପେହି ଆଦି ଅବତାର ହୋଇ ବାହ୍ୟମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ
ରୂପ ଅରୂପ ସମାନ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ ଇଚ୍ଛା ବିହରେ ମନକୁ ॥
ଏହି ଧର୍ମର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଦାସୀ ହେଲେ ଅବଧୂତ ବହି ନାମକୁ
ସରଲିଖି ସବୁ ସିଦ୍ଧି ଧୂପଦୀପ ପୂଜାବଧି ପାଦେ ଅଛି ପରାସାକୁ ' ୪ ।
ଏ କଳିଯୁଗ ପୁରୁଷ କରୁଛି ନାନା ଭବିଷ୍ୟ ଦିନ ଦିନକୁ
ସାଧୁ ସୁଗୁଣଜନେ ଭଜ ମାୟା ବିପଦକୁ ତେଜ ଲଭିବ ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ
ମୋର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ କହୁଛି ସବୁ ବୁଝାଇ ତନିପୁରକୁ
ବୋଲେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ଶତେବାର ପ୍ରଳୟିତ ସୁମର ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ॥

(୧୫୪)

ପରକାଶ, ଅଲକ୍ଷ ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରଖିବା ପାଇଁ ଧଇଲେ ବୈଷ୍ଣବ ବେଶ । ଘୋଷା ।

ଯାର ନାହିଁ ରୂପରେଖ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ନେତ୍ରେ ଦେଖ ବକଳ ବେଶ
 ଅଣି ଅବନାମଣ୍ଡଳେ ଥାପିଦେଲେ ରବିତଳେ ସତ୍ୟାଦିପମ୍ପର ପଣ ॥
 ଅବଧୂତ ଦାସାଦେଲେ ମହିମା ଭଜ ବୋଇଲେ ଯେ ନିଜଦାସ
 ବୃହସ୍ପତିମାନ ଛଡ଼ି ସାତୁକ୍ୟ କର୍ମରେ ବୁଡ଼ି
 ନ ଲଗଇ କାଳପାଶ । ୨ ।

ନିଷାମ କରି ମନକୁ ଭଜ ଏକା ସେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ହୃଦରେ । ଘୋଷ ।
 ମାତୁହରଣ ଯେ ଦୋଷ ପିତାର ହେ ଅଭିଶାପ
 ତେବେ କ୍ଷମା ହେବ ଦୋଷ । ୩ ।

କଳିକାଳରୁ ତରିବ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପାଇବ ବୁଦ୍ଧ ଅଶିଷ୍ୟ
 ସତର ହାଥ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝେ ନବୀନ ବୟସ
 ସବଦା ସେନ୍ତ ମାସ । ୪ ।

ଛପନା କୋଟି ଜୀବକୁ ଶରଣ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ବାନାବିକାଶ
 ପ୍ରଳୟ ଅଗତ ଜାଣି ସେ ପ୍ରଭୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଣି
 ବିପତ୍ତିକ କଲେ ନାଶ । ୫ ।

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବଞ୍ଚାଇ ଶୀଘ୍ର କ୍ଷଣ ସହି ପବନଗ୍ରସ
 ବୋଲେ ଭ୍ରମଅରସିତ ଶତେବାର ପ୍ରଳୟିତ
 ଗୁରୁପଦ୍ମପାଦେ ଆଶ । ୬ ।

(୧୫୫)

ସୁଜନ, ଧର୍ମୀ ଧର ଥାଅମନ ହେ, ଛମ୍ପରେ ପଡ଼ୁଛି ଜଣାଣ
 କୁହିବେ ଗୁରୁ ନାରାୟଣ ହେ । ଘୋଷା ।
 ଯେ ଯହିଁରେ ରହିଛି ସୁଖୀନୀ ସନ୍ତାନ
 ଧରମ ତାଙ୍କ ଦେଉଛି ସାବଧାନେ ଶୁଣ ହେ । ୧ ।

ସତ୍ୟଧର୍ମକୁ ନ ଛାଡ଼ ନୁହଁ ଛନଛନ
 ଦିବାନିଶି ଗୁରୁ ପାଦେ ଲଗାଅ ଭଜନ ହେ । ୨ ।
 ନାମବ୍ରହ୍ମ ଚିତ୍ତେ ଲୟ କର ଅନୁକ୍ଷଣ
 ବୁଝି ବିଚାର ଚିତ୍ତରେ ହୁଅ ସମ୍ଭାଳଣ ହେ । ୩ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଆଶୀର୍ବାଦେ ମୁଁ ଯେ କରୁଛି ବଖାଣ
 ମିଥ୍ୟା ନୋହେ କଦାଚିତେ ଏ ମୋର ବଚନ ହେ । ୪ ।
 ମହିମା ଧର୍ମ ପରାସ୍ତା ହେବ ପରମାଣ
 ବାହାର ହୋଇବେ ଗୁରୁ ଦେବେ ଦରଶନ ହେ । ୫ ।
 ଗୁରୁଦେବ ବିନେ ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣେ ଶରଣ
 ବୋଲେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ପାମର ଅଗ୍ୟାନ ହେ । ୬ ।

(୧୫୭)

ଶେଷରେ, ଘଟିଛି କଳିଯୁଗରେ ହେ
 ବୁଝାଇଅଛି ନିରନ୍ତରେ, ନିଷ୍ଠାମ ଭକ୍ତି ନିମନ୍ତରେ ହେ । ଘୋଷା ।
 ପରଦାସ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମିଥ୍ୟା ନ ଧର ମନରେ
 ହିଂସା ଅହଂକାର ଛାଡ଼ ନିବାର ଦୂରରେ ହେ । ୧ ।
 କୁଟ କପଟ ଖଚକୁ ନ ରଖ ପାଶରେ
 କାମ କ୍ରୋଧ ତେଜ ରହିଥାଅ ମଞ୍ଚରେ । ୨ ।
 ଶାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟା କ୍ଷମା ହୃଦୟରେ
 ଗୁରୁ ଧର୍ମ ଆଶେ କର ନିଷ୍ଠାମ ପଥରେ । ୩ ।
 ବୁଦ୍ଧ ଅବତାରରେ ଗୁରୁ ବୁଲି ଯେ ସଂସାରେ
 ସତ୍ୟଧର୍ମ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଘରେ ଘରେ । ୪ ।
 ଯାର ପୂର୍ବଭାଗ୍ୟ ଥିବ ଏ ଜର ଅଙ୍ଗରେ
 କୋଟି ଜଳ ପାପ ଯିବ ଗୁହଁଲ ମାନ୍ଦରେ । ୫ ।

ଶୟନ କରି ଅଛନ୍ତି ଅବନା ମନ୍ଦିରେ
ବୋଲେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପୟରେ । ୬ ।

(୧୫୭)

ଦେଖିବ, କଳଙ୍କି ହୋଇବେ ଶୁଦ୍ଧବ
ଏ କଳିକାଳ ଯଯେ ଯିବ । ନିଶ୍ଚୟ କରବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେ । ଘୋଷା ।
ବେନି ପୟରେ ସପତ ପାତାଳ ପୁରବ
ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଉଦର ଶିର ଆକ ଶେ ଲାଗିବ ହେ । ୧ ।
କଟି ଯମ ଦାଡ଼ ଭିଡ଼ି ତାଲ ପୁଷ୍ପ ଭାଗ
ସହସ୍ତ୍ର ହାତର ଖଣ୍ଡା କର ହସ୍ତେ ଥିବ ହେ । ୨ ।
କାଳାନ୍ତର ରୂପ ଅଦଭୁତ ପ୍ରକାଶିବ
ଭରରବା ବିକଟାଳ ମୁରତି ଦିଶିବ ହେ । ୩ ।
ନବଖଣ୍ଡ ମେଦିନୀରେ ଭଲକାପାତ ହେବ
ରୂପକୁ ଦେଖିବ ଯେବେ ମନକୁ ଆସିବ ହେ । ୪ ।
ଏବେ ଆସି ଘଟିଲଣି ଅନଳୁଲ ଶୁଭ
ଗୁରୁଦିନ ଟାକିଥାଅ ଛପ୍ପା କୋଟି ଜୀବ ହେ । ୫ ।
ତନି ଭୁବନରେ ମହାଭୟ ଉପୁଜିବ
ବୋଲେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଧୟ ନ ରହିବ ହେ । ୬ ।

(୧୫୮)

ସକଳ ଖଟିବେ ଦକ୍ଷ ଦିଗୋଳ ହେ, ସଙ୍ଗତରେ ଦେବା ଦେବା ବଳ
ଅନେକ ଥିବେ ଯଦିକୁଳ ହେ । ଘୋଷା ।
ରଥୀ ମହାରଥୀ ତହିଁ ଥିବେ ମହାମନ୍ତ୍ର
ରଞ୍ଜେ ସିଂହରଡ଼ ଦେବେ ଶୁଭିବ ଚହଲ ହେ । ୧ ।

ରଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ ଦିଶୁଥିବ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳ
 ରକତର ନଦୀ ବହିଯିବ ଖଳ ଖଳ ହେ । ୨ ।
 ସନ୍ତକୁ ପାଳିବେ ସହାୟବେ ଦୁଃଖକୁଳ
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ଦେବେ ବୀର ଯଦି ଅଗୁରୁଳ ହେ । ୩ ।
 ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶିବ ମନ ହୋଇବ ନିର୍ମଳ
 ସବୁ ମୁଖେ ହାସ୍ୟ ହାସ୍ୟ ଶୁଭବ ମଙ୍ଗଳ ହେ । ୪ ।
 ସହସ୍ର ତେଜରେ ପାଟିଯିବ ମହାମାଳ
 ପୁଣ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦିଶିବ ଭଞ୍ଜୁଳ ହେ । ୫ ।
 ଅଦିରୂପ ପ୍ରକାଶିବେ ସେ ଅନାଦିମୂଳ
 ବୋଲେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ ଦେବେ ଭକ୍ତେ ପଳ ହେ । ୬ ।

(୧୫୯)

କେ ଭଜି ପାରିବ ନାମ ଅରୂପ ହେ,
 ଘଟଣା ହୋଇଛି ଶୂନ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ହେ । ପଦ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଚାଲୁଛନ୍ତି ନାହିଁ ପାଦପାଣି,
 ବାନା ଉଡ଼ାଉଛି ତନି ହୋଇଲେକ୍ୟ ହେ । ୧ ।
 ହସ୍ତ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି,
 ନାମଠାରୁ କିସ ନେବ ପରାସ ହେ । ୨ ।
 ପିଠି ନାହିଁ ତାଙ୍କ ମାତ୍ର ସମୁଛନ୍ତି,
 ଚିଆଁଜି ହୁଁ ଦେବେ ବ୍ୟଥା ରମକ ହେ । ୩ ।
 ମୁଖନାହିଁ ଭାଷା କହୁଛନ୍ତି କଥା,
 ପଞ୍ଚନାହିଁ ବର୍ଣ୍ଣୁଛନ୍ତି ଶୋଳକ ହେ । ୪ ।

ନାସାପୁତ୍ରା ନାହିଁ ପୁର ଶୁଦ୍ଧୁଛନ୍ତି,
ହରି ନେଉଛନ୍ତି ବାସ ଗନ୍ଧକ ହେ । ୫ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସର୍ବ ଦେଖୁଛନ୍ତି,
ଦୃଷ୍ଟି ପଛୁଅଛି ଚଉଦିଗକ ହେ । ୬ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ସ୍ଥାନ ପାମର ଅଗୋନ,
ଅନୁସର ଅଛି ପାଦ ଉଦକ ହେ । ୭ ।

(୧୭୦)

ନିବେଦେ ରହୁଛି ଅଶଂସର ହେ,
ଅନାମିକାପଦ ଅଶବିକାର ହେ । ପଦ ।

ଅଶ୍ରୁତ ଅମୂର୍ତ୍ତି ନାହିଁ ରୂପକାନ୍ତି,
ନିରନ୍ତରେ ଲଭି ସତ୍ୟ ସୁମର ହେ । ୧ ।

ବେଶ ହୋଇଛନ୍ତି ନାହିଁ ଅଳଙ୍କାର,
ଭୂପତି ନ ଥାଇ ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର ହେ । ୨ ।

ରହୁଛନ୍ତି ପାଶେ ଭଗତ ବିଶ୍ୱାସେ
ନେଇଆଣି ଲଗୁଛନ୍ତି ସଙ୍ଗର ହେ । ୩ ।

ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ନିବେଦେ ଗୁପ୍ତ,
କେ ଅନ୍ତ କବିବ ବ୍ରହ୍ମସାଗର ହେ । ୪ ।

ନାହିଁ ହାଲୁଛଇ କେ ପାବିବ ଗୁହ୍ୟ,
ବିଜେ କବିଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟମନ୍ଦର ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଭୋଇ, ଶ୍ରୀଗତ ଯାଇ,
ବଚନ ଭାଷିଲେ କେତେ ମଧୁର ହେ । ୬ ।

(୧୭୧)

(୧)

ବିଜୟେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅବନା ମନ୍ଦରୁ, ଶୂନ୍ୟ ଯା ବାନା ପ୍ରକାଶ
 ଗ୍ୟାନନେଦେ ଦେଖି ଉଠିଲି ଚମକ ରୂପ ବିଜୁଳିର ଯାସ ହେ,
 ପୁଣ୍ୟ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦଶମୀ ଦିବସ
 ତହିଁ ଭେଟେହେଲେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ, ହୃଷୀକୃତ ବାନ୍ଧବ ବିଶ୍ୱାସ ହେ ।

(୨)

ଏ ମାନବ ନର ନିନ୍ଦାଲେ ଅପାର, ଦାସୀ କିପାଁ କଲ ଉଦେ
 ଏକଗତଜନ ସବେ ହତଗ୍ୟାନ ପଡ଼ି ମାୟାମୋହ ମଦେ ହେ,
 କିସ କରିବି ବୁଦ୍ଧି ପୃଥ୍ୱୀ କି ରୂପେ ହୋଇବ ସାଧୁ
 କଳି ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ହେଲ ବାଦା, ନିନ୍ଦା ଅଙ୍ଗକୁ ଯାଉଛି ଭେଦି
 କେତେ ଦିବସରେ ସବୁ ସିଦ୍ଧି ।

(୩)

ଶୁଣିଣ ବରୁର ଦଇନି ଉତ୍ତର ଆଦିବ୍ରତ ଅବଧୂତ
 କଳିଯୁଗ ନରେ କାଳକ ଅନ୍ତରେ ହେବେ ପିରୁଶୁଣୀ ଭୂତ ହେ
 କାହୁଁ ଜଣିବେ ଭାବ, ଅଛି ବହୁତ ଅବସ୍ଥା ଯୋଗ
 ତାଙ୍କୁ କୁମ୍ଭୀନକେ ଅଛି ଠାବ । ନାହିଁ ମୁକତ ପସରା ଲଭ
 ପାର ନାହିଁ ବିନୁ ସାଧୁସଙ୍ଗ ।

(୪)

ଠାବେ ଠାବେ ଦୁଇ ହୁଁସା ବାଦଛନ୍ଦ କଲେ ନର ଦେବବୃନ୍ଦ
 ନିବେଦି ବିକାଶି ଦେଲ ବ୍ରହ୍ମରାଶି ଯା ମୁଖ ଶୁଣିଲୁ ମନ୍ଦ ହେ

ତୁମ୍ଭ ଭଗତଗଣ ହେଉଛନ୍ତି ବଡ଼ ଦ୍ଵାନୀମାନ
ଦାକ୍ଷୀ-ଦେଲ ନିବେଦ ସାଧନ, ନ ପାଇଲେ ପୁଣି ବସ୍ତିମାନ
କର୍ତ୍ତ ହେଲେ ବୁଝିବ ଅପଣ ।

(୫)

ଗୁରୁପାଦେ ଧର୍ମ ପ୍ରତିମାରେ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଥାପିବ ଯେଉଁ ଦିବସେ
ନିଜ ରୂପଧର ମଣ୍ଡେ ଅଳ୍ପସୁର ଗୁମୁକୁ ଅସିବେ ତେବେ ସେ
ନେଉଛାଇବି ଯୁଗ, ଅଳ୍ପ ଗଣ୍ଡ ଭାରତ ହୋଇବ ଯେ
ତେଣୁ ଭଗତକୁ ଦେବି ଠାବ, ସମୟକେ ଯେହୁ ବ୍ରତା ଥିବ
ଜଣେ ଜଣେ ଦେବି ରାଜ୍ୟ ଭୋଗ ହେ ।

(୬)

ଶିର କର ପୋଡ଼ି ପାଦତଳେ ପଡ଼ି କହେ ବିନୟ ବଚନ
ନ କରବ କୋପ ଅନାଦି ଅଲେଖ ମୋ ବିନତି ବାରେ ଶେନ ହେ
କିପାଁ ଭ୍ରମୁଛ ମୟା, ଅଳ ନାହିଁ ସୀର ନୀର ଖାଇ
କି କାରଣେ ଏତେ ଦୁଃଖ ସହି, ଦିବାନିଶି ଦଣ୍ଡେ ସୁସ୍ଥ ନାହିଁ
ବେଶ ଦେଖି ରୋଦନ ମାଡ଼ଇ ।

(୭)

ଅବନୀର ଭାବ ନ ସହିଲୁ ପରା ଉଦୟ-ହୋଇଲୁ ଅପି
ଏ ଭଜି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୃଥ୍ଵୀ ନବଗୁଣ ଏକାକ୍ଷେ ସାଧୁରୁ ବସି ହେ
ରୁହାଇବି ମହିମା, ଭାଙ୍ଗିଦେବି ଦୁଃଖ ଗାରମା
କେଉଁ ବାପ ରଖିବ ଜଣିମା, ସାକ୍ଷୀ ଥାନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା
ଜଳ ପୃଥ୍ଵୀ ବେଦାନ୍ତ ସୁଧର୍ମୀ ହେ

୧୭୧—୭—ଅନ୍ୟ ପୋଥିରେ ପାଦମାନ ଅସ୍ତ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛି ।

୧୭୧—୭—୪—କି କାରଣେ ଏତେ କ୍ଳେଶ ପାଇ ପାଠାନ୍ତର

(୮)

ଦୁଃଖ ସୁଖ କଥା ଗୁପ୍ତ ବାରତା ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପାଦ
 ଶିଷ୍ୟ ପରୁରଲେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ କହଲେ ଏଠାକକୁ ଅଷ୍ଟ ପଦ ହେ
 ଶେଷେ ଭ୍ରମସେନ ଭୋଇ, ଚିହ୍ନ ଅନାଦ ପୁରୁଷ ସେହି
 ଯାର ଆଶିଷରେ କମ୍ପୁଛି ମମ୍ମା, ବ୍ରହ୍ମ ତେଜ ପାଶେ ନୋହେ ରହି
 ସାଧୁଜନେ ଶୁଣି ମନ ଦେଇ ହେ ।

(୯)

ଭାବ ଗଦଗଦେ ମନରେ ସାନହେ ପୁଣି ପୁଣି ପରୁରଇ
 ଏ ଜଗତ ଲେକେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଥୋକେ ପରାସା ଦେଖିବା ପାଇଁ
 ସବୁ ଘରେ ଭସିଲେ, କୁଳଧର୍ମ ଜାତ ଗୋଦ ନେଲେ
 ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ନିନ୍ଦା କଲେ, ପାପ ପୁଣ୍ୟ ସମାନ ମଣିଲେ
 ଏହା ଭ୍ରମୁଅଛନ୍ତି ସକଳେ ଯେ ।

(୧୦)

ନିନ୍ଦା କଲେ ନର କିମ୍ବ ଯିବ ମୋର ମୁଁ ଅଟେ ଅରୁପ ହରି ।
 କୋଟିଏ ପୁରୁଷା ବେଦେ ନାହିଁ ଦେଖା ବାଜାକୁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଯେ
 କିମ୍ବ ପରାସା ଦେବ ? ଅଧିକରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଜାଲିବ ଯେ ।
 ବେଶ ଧରିଛୁ ବୈଷ୍ଣବଯୋଗୀ ଯେ; ପୃଥୀ ଧୁଳି ପାଉଁଶ କରିବ ଯେ
 କି କାରଣେ ଦତ୍ୟଙ୍କୁ ସାଲିବ ଯେ ।

(୧୧)

ଏହା ଶୁଣି ମୁଁ ତ ମନରେ ଚକିତ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ପଡ଼ି
 ଶ୍ରୀମୁଖ ବଚନ କେ କରିବ ଆନ, ବ୍ରହ୍ମବାକ୍ୟେ ପୁଣି ବୁଝି ଯେ ।
 ଗଲେ ସମସ୍ତେ ନାଶ; କାହିଁ ଅଣିବ ମାନବ ଅଂଶ ?
 ଗୁହ୍ୟର୍ଥ ନୋହୁବ ପ୍ରକାଶ । ଭକ୍ତ ହେଲେ ଦିଗାମୁଖ ବେଶ
 ନିଷ୍ଠା ଭଗତକି କରି ଅଶ ହେ ।

(୧୬)

ଯେ ମୋର ଭଗତ ବାନ୍ଧବ ବିଶ୍ୱାସ ପୁରୁଷା କର ରଖିବ ।
 ଅଥେ ଯୋଗୀବେଶ ଅଥେ ଗୃହବାସ, ଧନପୁତ୍ର ନାଶ ଦେବ ଯେ
 ସେନ୍ଦ୍ର କହିବେ ସତ୍ୟ, ନାମ ଭଜନକୁ ସାମରଥ ।
 ଗୋପଲକ୍ଷ୍ମୀହେବ ପରପତ, ତାଙ୍କଠାରୁ ଜଗତ ଉଦିତ ।
 ଗୃହଧର୍ମ ପାଳିବେ ବିହୃତ ।

(୧୭)

ଏ ପୁର ଜଗତ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ କେବଣ ପୁରୁଷ ତୁହି ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜାତ ହେଲି କବିକୃତ କଲି ଚିହ୍ନି ନି ପାରିଲି ମୁହିଁ ଯେ ।
 ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧ କହ, ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହେଉ ମୋ ଦେହ ।
 ଘୁଣ୍ଟିପାଉ, କାଳମାୟା ମୋହ; ଦାନ ଦେଲି ପିଣ୍ଡପ୍ରାଣ ନଥ ।
 କୃପା ଅଭୟପଣରେ ଥୁଅ ହେ ।

(୧୮)

ଶୁଣି ସାବଧାନେ କହୁଁ ତୋ ବଚନେ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧ ବୁଝାନ୍ତି ।
 ଶୂନ୍ୟ ଅତପାତ ଶୂନ୍ୟରେ ସମୁଦ୍ର ଅଦ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ଅବଦୁ ହେ ।
 ବାସ ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ, ଅଛି ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବାହାରେ ।
 ସ୍ଥିତ ଅବନାପୁର ମନ୍ଦିରେ, ଠିକ ବଢ଼ଣ ସସ୍ତ୍ରଜୁରେ ।
 ଭଜ ଅଜପା ଅଣଅକ୍ଷରେ ଯେ ।

(୧୯)

କୋଟି କୋଟି ତନ୍ତ୍ର କୋଟି କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୃଥ୍ୱୀ ଅପ ତେଜ ବାଇ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ କୋଟି କଲ୍ୟାଣ ପାଦତଳେ ଗଲେ ବହି ଯେ ।

୧୬୧—୧୭—୧—ପୁରନାତ ଦେବ । ୧୬୧—୧୭—୫ କରବେ ବିହୃତ

ମୋତେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରି, ଗଲେ ନାଗାନ୍ତ୍ରୀ ଯୋଗାନ୍ତ୍ରୀ ମର ।
 କର୍ମେ କୁମ୍ଭୀନକେ ଠାବ କରି, ନିବେଦରେ ଭଜନା ନ କରି
 ଅତି ତପସ୍ବୀ ବେଦଅଗୁଣ ଯେ ।

(୧୭)

ଦୁଃଖ ସୁଖ କଥା ଗୁପ୍ତ ବାରନା ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପାଦ
 ଶ୍ରୀକ୍ଷମ୍ଭ ଅଗ୍ନିରୁ ପ୍ରସ୍ଫୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲ ଏଠାକୁ ଶୋଳ ପଦ ଯେ ।
 ଭଗେ ଶ୍ରାମ ଅର୍ପିତ, ଗୁରୁ ପାଦେ କରି ପ୍ରଳୟିତ ହେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଜାନ ହେଲ ଅବଧୂତ, ନାମ ଭଜନକୁ ସାମରଥ ।
 ଗତି ମୁକ୍ତି କରି ସମାପତ

(୧୭୨)

ମହମା ଅଲେଖ ଅନନ୍ତ ଭ୍ରୁହୁଁ,
 ପ୍ରଭୁ ପଦୁପାଦକୁ ଆଗେ କରିଛି । ପଦ ।
 ଗୁରୁଦେବ କୃପା କଲେ ତରିବି ବୋଲି ।
 ହୃଦୟପଦେ ଭ୍ରୁଅଛି ଯତନ କରି
 ହେ ସ୍ବାମୀ ନମସ୍ତୁତେ କରୁଣା କରି ମୋତେ ।
 ପଦୁପାଦର ବିନ୍ଦୁ ଅନ୍ୟ ନ ଦିଶେ ମୋତେ
 ତୁମ୍ଭ ବିନ୍ଦୁ ଅନ୍ୟ ଆଉ ନ ଜାଣେ କିଛି । ୧ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଧରି ଜପି ହୃଦରେ ।
 ନିଶ୍ଚଳ କରି ଭେଟିବି କେବଶଠାରେ
 ଏ ଭରୁଁ ପାରି କରି ଭୟ ନ ଥାଉ ଆଉ
 ମାଡୁଛି ବଡ଼ ତର ହେ ଗୁରୁ କୃପା କରି
 କରୁଣା ବାରେ କାପାଁ ନୋହୁଛି । ୨ ।

ଗୁରବେଦ ପଡି ପଡି ହେଉଛି ବଣା
 ଏମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଭାବ ଚରଣ ସେନା
 ଗୁର ଶାହାସ୍ତ୍ର ବେଦ ନାହିଁ ଶ୍ରୀଗୁରୁପାଦ
 ସଦଗୁରୁକୁ ଖୋଜ ବେଦରେ କିସ କାର୍ଯ୍ୟ
 ବିଷୟା ଧନ୍ଦେ ମନ ଭୁଲୁଛି । ୩ ।

ସପ୍ତପେଣି ପରେ ବିଜୟ ବ୍ରହ୍ମରୂପ ।
 ଅନନ୍ତ ମହିମା ଅବଧୂତ ଅଲେଖ
 ଅଟ ଭଗବତପ
 ଅଭେଦ କର୍ମେ ମୁଖ୍ୟ
 ନ କରନ୍ତି ବିବେକ ଅସାର ବୁଦ୍ଧି ଲୋକ
 ମହିମା କେ କଲଣା କରୁଛି । ୪ ।

ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ନାମ ଦାଷା ବୋଲଇ ।
 ସାର ଅସାର କଥାକୁ ଅନ୍ତର ନୋହୁ
 ଅଯୋନର ପୁରୁଷ ଶୂନ୍ୟ କରୁଛି ବାସ
 ପାଦେ କରୁଛି ଅଶ ଦେଖାଅ ଗ୍ୟାନ ଅଂଶ
 କେତେ ଦିନକୁ ଦୟା ହେଉଛି । ୫ ।

କେମନ୍ତ ଭାବେ ଭଜିବା ନ ଦିଶେ ବାଟ
 ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଅଗ୍ନି ହେଉ ଫେଡ଼ ସକଟ
 ଦେଖାଅ ଗ୍ୟାନବାଟ ପିଟିଯାଉ ସକଟ
 ଉତ୍ତର ହେଉଛି ତ ଅଗ୍ନି ହେଉ ତୁରନ୍ତ
 ଏ ରୂପେ ମନ ମୋର ଭାବୁଛି । ୬ ।

ଦୟା ଯେବେ, ନ ହୋଇବ ହେ ସଦଗୁରୁ ।
 ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ମୋତେ କେ ରକ୍ଷା କରୁ

କରଣ ନିଷ୍ପାଦନ
ନିର୍ମଳ କର ମତ ଭଜୁଛି ଦେବାବତ
ଛନ୍ଦୁ ଅଗୋକୁ ଟାକି ରହିଛି । ୭ ।

ନିଷ୍ଠାଭଗତକି ଲଭି ନ ପାରେ ମନ ।
ମାୟାମୋହ ଧନ୍ଦେ ପଡ଼ି ଯାଉଛି ଦିନ
କୃପା କର ହେ ପ୍ରଭୁ ଅଗାଧ ଶକ୍ତି ସବୁ
ନିତେଣୁ ଦର୍ଶନ ଶୁଭ୍ର ଏ ଜୀବ ଗ୍ୟାନ ଭରୁ
ଭବିଷ୍ୟ ବୋଲି ଅନୁସରନ୍ତୁ । ୮ ।

ନାମବ୍ରହ୍ମହୃଦେ ଜପି ପୋଗୀହ୍ରମାନେ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଧ୍ୟାୟ ରହଲେ ଗୁରୁଚରଣେ
 ଅସନେ ବସି ଉକ୍ତେ ଭବୁଛନ୍ତି ନିରତେ
 ଏକ ରୂପକୁ ନିତ୍ୟ ସେ ଧ୍ୟାନ କରେ ଚିତ୍ତେ
 ଏକାନ୍ତେ ହୃଦସତ୍ତ୍ୱେ ଭବୁଛି । ୯ ।

ଦଶ ପଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନ ସୁଅଦ ।
 ଆଦେ ସୁଜ୍ଞାନେ ଭଜ ଶ୍ରୀଗୁରୁପାଦ
 ଭଗେ ଭ୍ରମ ଅର୍ହିତ ଗୁରୁ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ
 ପ୍ରଭୁନାମ ଭଜତ ହେଉଛି ଆନନ୍ଦ
 ଏକାକ୍ଷି ନିଷ୍ଠା ଭକ୍ତ କରୁଛି । ୧୦ ।

(୧୭)

ଖେଳୁଅଛି ଏକପାଦେ ବ୍ରହ୍ମଧର୍ମ ଅବର
ଗୋଡ଼ାଇଛି ମୁକ୍ତି ପଛେ ତାହାର । ଘୋଷା ।

ପଣ୍ଡି ମହାରେ ଅନନ୍ତ ଆଶିଷ ପାଇ ହୋଇ କାନ୍ତ
 ସେ କୋଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ସହସ୍ରେ କବାଟ ଅର୍ଥ କହିଲେ
 ମୁଦାବର ମୁଣ୍ଡେ ଛନ୍ତି ଅବୋର । ୧ ।
 ଦକ୍ଷିଣରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାପ
 ଅଶିଷପାଇଁ ହୋଇ କାନ୍ତ
 ସେ ଦ୍ଵାରରକ୍ଷକ, ବେନିକର୍ଣ୍ଣ ତେର ଶବଦକୁ ବାବ
 ଶାନ୍ତି ବଚନେ ଛନ୍ତି ଅନୁସର । ୨ ।
 ଉତ୍ତରଦ୍ଵାରେ ରାମନାଥ ଅଶିଷପାଇଁ ଜଗିଛୁ ସତ୍ୟ
 ସେ ବଚନ ତରୁ, ଉତ୍ତର କବାଟ ଅଦର୍ଶ ଅକଟ
 ଠାବେ ଠାବେ ଉଦ୍ଘାଟନ ପାହାସ । ୩ ।
 ପୂର୍ବଦ୍ଵାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଜଗିଛନ୍ତି କାର୍ତ୍ତିକରସେ.
 ସେ କଳିକାବୀର, ସ୍ଵୟଂ ବ୍ରହ୍ମରାଶି ନିବେଦରେ ପଣି.
 ଯୋଗ୍ୟନେ ଛନ୍ତି ନାମ ସୁମର । ୪ ।
 କୃତ୍ତି ଦୁଆରେ ଶୁଭ ଦୁଆସ ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମ ବିଜୟ କରି
 ସେ ଅନାମୁଁ ଶର, ବୋଲେ ରାମ ଭକ୍ତ ନ ଜାଣୁଛୁ ନିନ୍ଦ
 ଛଳି ଦେଇ ପ୍ରଭୁ ଯିବେ ବାହାର । ୫ ।

(୧୭୪)

ଦେଶ ଅଦିବ୍ରହ୍ମ ମୁରତି ନିତ୍ୟେ ପଡ଼ୁଅଛି ଅନୁତ
 ଚକ୍ତି ସାଧୁ ସୁଶିଳ ଭକ୍ତୁଅଛନ୍ତି । ଘୋଷା ।
 ଶୀର ନୀର ମଧୁଭୂତ ଗୁଡ଼ ସଞ୍ଚା ପଞ୍ଚାମୃତ ।
 ଭୂଷିତଛନ୍ତି ଭଗବତ ମଜାଉଛନ୍ତି ପୀରତ । ୧ ।
 ଚକ୍ତିପତି ସିଦ୍ଧଯୋଗୀ ଧୂନିକ ଅଛନ୍ତି ଜାଗି ।
 ପିଉଛନ୍ତି ସୁଧାପାନ ଛେଦିଣି ଲେଉଟ ପ୍ରକୃତ । ୨ ।

ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ଜମ୍ବୁଦାସେ ବାହ୍ୟକୁ ଅଭିଷେପେ ।
 ତାରିବେ ଭଗତଗଣ ସାଧୁ ସପ୍ରଦୀପା ପୁଥୀ । ୩ ।
 ଭରସା ଯେମନ୍ତେ ଅଛି ଅପ୍ରତେ ନ କର କିଛି ।
 ଧୁନି ମନ୍ଦିରରେ ଧ୍ୟାନ ନାମ କର୍ମେଣ୍ଡା ଭଗତ । ୪ ।
 ଭଣେ ଗ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତା ହୃଦରୁ ଛଡ଼ାଇ ଚିନ୍ତା ।
 ଜୀବ ଉଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତେ ଭକ୍ତଅଛି ଦିବାସିତ । ୫ ।

(୧୭୫)

କଳିଯୁଗେ ମହିମାନାମ ହେଲ ବିପତ୍ତି ।
 ଭଜ ଗୁରୁପାଦେ ନୁହ ଅପ୍ରୀତି । ଘୋଷା ।
 (ନ ଦଣ୍ଡିବ—ଯମ ହେଲେ ଭକତ)

ବ୍ରହ୍ମରୂପେ ରହିଛି ଘୋଷି । ଚିତ୍ତପଦ ଦେଉଛି କାଟି;
 ପ୍ରତିଦିନ ନିତି ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ବେନି, ଯା ବେନି ଘେନି
 ଫେରୁଛନ୍ତି ଯାର ଆଶିଷ ନ ମେଣ୍ଟି । ୧ ।

ଠାବେ ଠାବେ ସମ୍ପଦ କୋଟି; ଅଧିକାର ଅଛନ୍ତି ଗତି ।
 ସେ କଣା ପାଇଟି ।

କୁହୁମ୍ଭ ଜଞ୍ଜାଳ କେବେ ନାହିଁ ଭଲ । ଚିନ୍ତାରେ ମନହେଉଅଛି ବାଣ୍ଟି । ୨ ।
 ନ ବସିଲେ ବୈଷ୍ଣବ କଥା । ଅର୍ଜିବାରେ ନିରତେ ମାତ ।
 ସେ ଦିବସ ରାତି ।

ପଣ୍ୟନେ ବଡ଼ ହେବେ ପାପୀ ମୂଢ଼; ନିଜାଣିବେ ଆତ୍ମା ଉଦ୍ଧାରଗତ । ୩ ।
 ନ ପାଇ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନର ଗତ, ଯେଉଁ ପଦେ ମୋକ୍ଷ ମୁକ୍ତ ।
 ସେ ହୃଦେ ନ ଚିନ୍ତି ।

ବୋଲେ ଗ୍ରାମଭୋଇ ହେଉଛନ୍ତି ବାଇ ବିଷ୍ଣୁ କୃଷିମାୟା ଧନ୍ଦାରେମାତ । ୪ ।

୧୭୫—୨—ସ୍ବାମୀପାଦେ । ୧୭୫—୩—କାଉଁନ ଗୋଷ୍ଠି ।

୧୭୫—୪—କେବେ ନୁହେଁ ଭଲ ହେଉଥିବ ବାଣ୍ଟି ।

(୧୭୭)

ଅନନ୍ଦେ ନାମବ୍ରହ୍ମେ ବିଚର, କର୍ମ କାମନାରେ ଭ୍ରମି ନ ମର । ଘୋଷା
 ଯେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମ ଏକପାଦେ ଥିଲା ନଥିଲା ମାତ୍ରା ଅକ୍ଷର ।
 ହୋଇ ନିଶ୍ଚୟ ନ ଥିଲା ଶବ୍ଦ ମହାଘୋର ଭୟଙ୍କର । ୧ ।
 ନ ଥିଲା ଏ ଜଳ ନ ଥିଲା ପବନ ନ ଥିଲା ସତରଞ୍ଜର ।
 ଜ୍ୟୋତି ନିରଞ୍ଜର ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟ ଘର ନ ଥିଲା ଶୂନ୍ୟ ସଞ୍ଚାର । ୨ ।
 ନଥିଲା ଏ ଜ୍ୟୋତି ଯୁଗଳ ସର୍ବଗ ରଙ୍ଗରେଖା ବି ରଙ୍ଗର ।
 ତରୁଜ ଗରୁଜ ଅରୁଜ ସରୁଜ ନ ଥିଲା ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତିର । ୩ ।
 ନ ଥିଲା ଏ ପିଣ୍ଡ ନ ଥିଲା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବଚନ ନ ଥିଲା ସାର ।
 ସିଦ୍ଧିତ୍ୟ ଅକ୍ଷର ବିଦିତ୍ୟ ଗୋଚର କେ କଲ ବେଦ ବିରୁର । ୪ ।
 ନ ଥିଲା ଏ ଗୁରୁ ଯୁଗ ଗୁରୁ ଭୋଗ ନ ଥିଲା ଜପ ମନ୍ତ୍ରର ।
 ପ୍ରଭୁ ଅସ୍ଥାନକୁ ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ସହସ୍ରେ ଯୋଜନ ଅନ୍ତର । ୫ ।
 ବେଦ ବିଦ୍ୟା ଅଦି ମନ୍ଦ ମଉଷୟ କି କବିବ ଏମାନର ।
 ବୋଲେ ଭ୍ରମଭୋଇ ଗୁରୁପଦ ଧ୍ୟାନ ଏକା ମୋ ଗୁରୁ ପୟର । ୬ ।

(୧୭୮)

ଅହେ ପ୍ରଭୁ ମହିମା ମେରୁ ଅଟ ଅପଣ ।
 ଆରତେ ଡାକିଲେ କିପା ନ ଶୁଣ । ଘୋଷା ।
 ଦୁର୍ଗୀଜନଙ୍କ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ।
 କଳୟୁଗେ ଯେତେକ ଜନ, ମିଥ୍ୟାଭ୍ରଷୀ ଦାମ୍ଭିକ ମନ
 ସେ ହେବେ ଅଗ୍ୟାନ ।
 ପାପପଙ୍କେ ପଡ଼ି, କାମଜଳେ ବୁଡ଼ି
 କାଳିକା ଖପରେ ହେବେ ଦହନ । ୧ ।

ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଅଗ୍ୟା ବହନ । ଜନମିଲେ ଭଗତ ଜନ

ତପୁସି ହୋଇଣ

କରି କ୍ଷୀରପାନ ଦୁଖେ ନେଲେ ଦିନ

ପାପିମାନଙ୍କ ପାପ ଉଦ୍ଧାରଣ । ୨ ।

ଜମୁଦ୍ରୀପ ମଧ୍ୟରେ ଜାଣ । ମାଳବିହାରପୁର ସ୍ଥାନ

ପୁବେ ଥିଲା ଧାମ ।

ଗୁଣପାଖ ଗିରି ମଧ୍ୟେ ଅଛି ପୁର ।

କାଳିନ୍ଦୀ ହ୍ରଦ ପ୍ରାୟେ ଶୋଭାବନ । ୩ ।

ତଥୁପରେ ପୁର ନିର୍ମାଣ । ସ୍ବୟେ ବିଶ୍ବକର୍ମା ଘଟଣ

କରିଛ ଅପଣ ।

ସ୍ବାବ ଗାଲ ମୋଡ ମାଣିକ୍ୟ ଲଗିଛି

ପାପିମାନଙ୍କୁ ଦିଶେ ଭିକାରି । ୪ ।

ଏକ ଘର ଶୋଳଦ୍ବାର ଗୁଣଦିଗେ ହେଲେ ବାହାର

ଦିଶେ ମନୋହର ।

ଲଗି ଅଛି ଧୂନ ଜଗିଛନ୍ତି ମୁନି

ଅଲେଖ ବାନାକୁ କରଣ ଧ୍ୟାନ । ୫ ।

ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସେ ସ୍ଥାନ, ଶୋଳକଳା ଘେନି ଅପଣ

ବିଜେ ଆଦି ବ୍ରହ୍ମ,

କହେ ଭ୍ରମଭୋର ମହିମାକୁ ଧ୍ୟାୟି

ସେ ଗୁରୁ ଚରଣେ ରହୁ ମୋ ମନ । ୬ ।

(୧୫୮)

ମହିମା ଅଗ୍ୟା ଜଗତେ ଖ୍ୟାତ । ଏ କଳିଯୁଗରେ ନାମ

ବିଖ୍ୟାତ । ଘୋଷା ।

କଳିଯୁଗେ ସାହୁ କ ମତ । ଏକାକ୍ଷର ହୋଇଲ ଜାତ ।

ପୁନଃ ପୁନଃ ସେ ପୁରୁଷ ଜାତ ।

ନର ଦେହରେ କେ କବିବ ଅନ୍ତ । ୧ ।

କ୍ଷୀର ପାନେ ତୋଷିଲ ଚିତ୍ତ । ମନ୍ତ୍ରା ବ୍ରହ୍ମରେ ଉପତ ।

ବାଛି ଭଗତଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଲ ତାଙ୍କୁ ।

ବୋଇଲ ଦୁଃଖ ଅବଧୂତ ମତ । ୨ ।

ମାଳବେହାରପୁର ସତ; ପୁରବ ଥିଲ ସ୍ଥାନ ଗୁପ୍ତ ।

ମାଳ ମାଳ ଗିରି; ମଧ୍ୟେ ଛନ୍ତି ପୁର ।

ମାନ ସର୍ବେବର ପ୍ରାୟେ ଶୋଭିତ । ୩ ।

ସେ ଠାବରେ ଧୁନି ସମୁଦ । ଅଶାକାର ପରେ ଯା ଛିଡ ।

କି ଭାଗ୍ୟ ଅର୍ଜିଲେ ନର ଦେହ ପାଇ ।

ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ହେଲେ ମୁକ୍ତ । ୪ ।

ପାପ ଆତ୍ମା ଦାମୁକ ଚିତ୍ତ । ସେ ସ୍ଥାନେ ନୁହେଁ ଉପଗତ

ଯହିଁରେ ପାବକ୍ତ ସତ ରକ୍ତ ତମ

ସେଠାରେ ପାତକ ହେଉଛି ହତ । ୫ ।

ଧୁନି ପୁରୁଷେ ସମସ୍ତ; ସେ ଧୁନିରେ ଦିଅ ତୁ ଚିତ୍ତ ।

କହେ ଭ୍ରମ ଭୋଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାୟି

ରଖ ବା ନ ରଖ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଭଜ୍ୟ । ୬ ।

(୧୭୯)

ଅଶ୍ରୁଂସା ଧର୍ମ ଏହି; ହଂସା ନାହିଁ;

ତାକି କହୁଛି ବୁଝାଇ । ଘୋଷା ।

ପୃଥ୍ବୀ ପରସ୍ତେ ସହିଲେ ଧୀର ବଚନ କହିଲେ ।

ଶାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟା ସମା ବହିଲେ ଯାଇ ।

ସମୁଦ୍ର ପ୍ରାୟେକ ବୁଦ୍ଧି । ସଦବ୍ରହ୍ମ ହେଲେ ପିଠି
ସାଧସନ୍ତ ବୋଲି କହୁ । ୧ ।

ଅବାସ ପ୍ରାୟେ ବିବେକ । ପରବାସ ବ୍ରହ୍ମବାକ୍ୟ
ମୁଖେ ବଚନ ଶ୍ରାପିଲେ ବେଦ ଜନ୍ମଇ
ପିଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏକତ୍ତ୍ୱ । ମଣିଥାଇ ଏକମତ
ତେଣୁ ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଅଟଇ । ୨ ।

ଗୁହଁ ଥାଇ ଚନ୍ଦ୍ରପଥେ । କରୁଣାଜଳ ନୟନେ
ଦୁଷ୍ଟ ସନ୍ତ କାହାକୁ ଅନ୍ତର ନ ଥାଇ ।
ମନେ ନ କରି ବିକାର । ସବୁଭୂତେ ନିର୍ବିକାର
ତେବେ ଅତଥ ବୋଲଇ । ୩ ।

ଧୀରପଥେ କହେ ସତ । ବୀରପଥେ ସାମରଥ
ବାଗୁ ବିଚଳିତ କଦାଚିତ ନୁହଇ ।
ସକଳ ଭୂତରେ ଏକ । ଏକ ଅମ୍ବା ପାଏ ଦେଖ ।
ଗୁରୁପଥକୁ ଯୋଗାଇ । ୪ ।

ସାକ୍ଷୀଆଇ ଇନ୍ଦ୍ରପଥେ । ଅନ୍ତର ନ ଥାଇ ମନେ
ଛପନା କୋଟିକି ପଡ଼ି ବାଣ୍ଟି ଦିଅଇ ।
ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନ ତତ୍ତ୍ୱ କୁହେ । ବଚନରେ ତାର ନାଏ ।
ସାଧୁର ଲକ୍ଷଣ ଏହି । ୫ ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୋଲେ ମୋର । ମୁହଁ ଅଟଇ ତୁମ୍ଭର
ଅପଣା ଅମ୍ବାକୁ ଶିଷ୍ୟଭାବେ ରଖଇ ।
ଭଣେ ଶ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ । ସେହିଟି ଏକା ଅତଥ
ତା ପାଦ ଧରିବି ଯାଇଁ । ୬ ।

(୧୭୦)

ଗୁରୁଙ୍କୁ ପରା ସେବୁଛ, କାଣ୍ଡୁଅଛ ॥

ସତ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟା ମଣୁଛ । ଘୋଷା ।

ବ୍ରହ୍ମ ଯାହା ବୋଲିବାର ରଜବାଜରୁ ବାହାର

ପୁର ରହୁଅଛି ସ୍ୱର୍ଗ ପାତାଳ ମଞ୍ଚ ।

ଧର୍ମ ପୁରୁଷ ଅଟଇ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନ ଲଗଇ

ନୁହନ୍ତି କାହାର କଷ । ୧ ।

ଭଗତ ଅଙ୍ଗରେ ପିନା ପଡ଼େ ଏହୁ ଧର୍ମ ଗନ୍ଧା

ଭକ୍ତ ଭଗବାନ ଦିଶନ୍ତି ସମକଳ୍ପ ।

ଗୁରୁ ଯୁଗେ ଏହୁ ପର ଭୁଲଭୁଲ ମାୟା କର

କେହି ଜାଣି ନ ପାରୁଛ । ୨ ।

ଅଗ୍ନିର କାନ୍ତି ପରାଏ ବିରଜନ୍ତି ଭକ୍ତ ଦେହେଁ

ଭଗତକୁ ଅଗ କର ଅପଣ ପଛ

ଭଗତ ଅଙ୍ଗରେ ଥାନ୍ତି ଅଶେଷ ସେବା ଦେନନ୍ତି

କାମାଦ ଭଲ କରୁଛ । ୩ ।

ହୃଦୟ ପଦ୍ମରେ ବାସ ଅସ୍ମାରୁପେ ତାର ବାସ

ଭଗତ ଅଙ୍ଗଟି ସିଂହାସନ ପାବଳ୍ପ

ମଣିମୟ ମଣ୍ଡପରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜୟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ

ଡେଇ । ଜଗତାରୁ ଉଠି । ୪ ।

ତାଳୁକା ଦୁଆର ଶିଖେ ଫୁଲ ବନ୍ଦି ହୃଦ କଲେ

ଶୂନ୍ୟାଦି ମଣ୍ଡଳ ନିର୍ଭା ହୋଇଛି ସଞ୍ଚ

ଶନ୍ୟ ଅବନା ମନ୍ଦର ଅଲେଖ ଅକର୍ଣ୍ଣ ପୁର

ସେସନେ ମୟୁର ପୁଛ । ୫ ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ଅନାଦି କନ୍ଦ ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ବିନ୍ଦ
 ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ସେ ଠାବରେ ଦେଇଛୁ ଲକ୍ଷ
 ଭଣେ ଭ୍ରମସେନ ଭୋଜ ବ୍ରହ୍ମେ ଲଳନ ହେବା ପାଇଁ
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଦରେ ନେଷ୍ଟ । ୬ ।

(୧୭୧)

ସମ୍ଭାଳ ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ
 କହୁଅଛୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ଘୋଷା ।
 ଧର୍ମ ଅବତାର ଗୁରୁ ଫେରୁ ଅଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟରୁ
 କଳିଯୁଗେ କେହୁ ନାହିଁ ଜାଣିବାକୁ
 ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣ ଛନ୍ତି ହୋଇ ମନରେ ପରତେ ନାହିଁ
 ବେନି ନେହେ ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ । ୧ ।
 କିସ ମୁଁ ପରାଣା ଦେବି ଅଧିକରେ କି କହୁବି
 ଭଜନାରେ ବୁଝାଇ କହୁଛି ଏ ସଂସାରକୁ
 ବେନି କର୍ଣ୍ଣ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଭେଦ ନ ପଶିଲ ଅଭି
 ନ ଗଲ ତାଙ୍କ ମନକୁ । ୨ ।
 ସାପାଣ ତରଳ ଗଲ ଶୁଦ୍ଧତରୁ ପଲ୍ଲବିଲ
 ଲେଖେ ଗ୍ୟାନ ନ ଭେଦିଲ ଲେଖମାନକୁ ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନମ ପାଇ ଅଗ୍ୟାନରେ ହେଲ ବାଇ
 ନ ଚିହ୍ନିଲ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ୩ ।
 ଏବେ ଦୃଢ଼ କରି ଧର ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମ ବିଚର
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ କହୁଅଛି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 କବି ପଣେ ବସିଥିଲ କିଛି ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲ
 ନିନ୍ଦା ନ ଦେବ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ୪ ।

କେତେଦିନ ସଂସାରରେ ଥିବା ମହାମଣ୍ଡଳେ
 ଅସ ସମସ୍ତେ ସେବିବା ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ
 ଧନ ନୋହେ ମାଳ ମାଳ ଜୀବ ନୋହେ କାଳ କାଳ
 ଲେଡ଼ ସେ ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ୫ ।
 ସେ ଅଲେଖ ଅଶାବାର କଲେ ଯେତେ ଅବତାର
 ଚର କର ରଖି ଦେଇ ନାହିଁ କାହାକୁ
 ଭଣେ ଭ୍ରମସେନ ଭୋଇ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଦାନ ଦେଇ
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଦତଳକୁ । ୬ ।

(୧୭୭)

ଭ୍ରମି ଯାଉଛ ଚାନ୍ଦରେ ଅଜ୍ଞାନରେ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ସଦେହରେ । ଘୋଷା ।
 ଅଲେଖ ଶବ୍ଦ ତାକ ତନିପୁର ବୋଲେକ
 ମହମା ନାମ ମିଶାଇ ଦୁଇ ପ୍ରକାରେ
 ନିଜ ବ୍ରହ୍ମରେ ଭଜନ ଅତଯାତ ଅନୁଷ୍ଠାନ
 ଦିବାନିଶି କଳ୍ପାନ୍ତରେ । ୧ ।
 ନର ନାରାୟଣ ରୂପ ବିସ୍ତାର ବ୍ରହ୍ମ କଳାପ
 ମୂର୍ତ୍ତିବନ୍ତ ହୋଇ ବିସ୍ତୃତ ମହାରେ ।
 ଜଗତଜନଙ୍କ ହୃଦେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପିବା ନିମନ୍ତେ
 ଖାନ ବୁଦ୍ଧ ଅବତାରେ । ୨ ।
 ପ୍ରବୃଥ ବୁଦ୍ଧ ସ୍ବରୂପ ମାନବ ଶରୀର କଳ୍ପ
 ନିଜ ଶକ୍ତି କି ଘେନି ନବ ସିତରେ
 ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ଦୂତା ରୂପ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଦେଖ
 ଅସିଦ୍ଧନ୍ତ ଗୁପ୍ତରେ । ୩ ।

ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ତରୁ ପାଇବ ସୁବର ହେତୁ
 ସକଳ ଜୀବରେ କଲେ ଅହଂସା ଗୋ । ୫ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ, ଅରୁଣ ବ୍ରହ୍ମରେ ଗର,
 ନିରନ୍ତରେ କରଅଛି ସାହସ ଗୋ । ଘୋଷା ।

(୧୭୪)

ହୋଇଲେ ଫୁଲ ପୁରୁଷ ଭଗତ ଗୋ !
 ତେବେ କଳିଯୁଗ ଯିବ କଟତ ଗୋ । ଘୋଷା ।
 ସତ୍ୟାଦି ଧର୍ମେ ଯେ ଜନ, ରଖିଥିବ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ,
 ଲଭିବ ଧନ ରତନ ସମ୍ପତ୍ତି ଗୋ । ୧ ।
 ଭୟ ତେଜ ଭକ୍ତି କର, ହାନି ଲଭକୁ ନ ଡର,
 ତେବେ ସେ ପାଇବ ଗତି ମୁକତି ଗୋ । ୨ ।
 ପୁଣି ଦୁହିତା ପ୍ରଦାନ, କରିବ ଯେବଣ ଜନ,
 ଗୁରୁ ଯୁଗେ ରଖିଥିବ କରତ ଗୋ । ୩ ।
 ଏତେବେଳେ ସବୁ ଅଛି, ଅଗକୁ ନ ମିଳେ କିଛି,
 ଭାରତେ ଛୁଡ଼ିବେ ଲକ୍ଷେ ନୃପତି ଗୋ । ୪ ।
 ନାମେ ଅଗ୍ନିତ ଯେ ହେବେ, ରହିତଲେ ସେ ରହିବେ,
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଭୋଗ କରବେ ଏ ପୃଥିବୀ ଗୋ । ୫ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଦ୍ଵାନ ଭୋଇ, ବେଳୁ ବେଳେ ଅନଥୁହିଁ,
 ତେଣୁ ଘୋଟି ଅସୁଅଛି ବିପତ୍ତି ଗୋ । ୬ ।

(୧୭୫)

ଶୂନ୍ୟ ଅବଧୂତ କାନା ଉଡ଼ୁଛି ଗୋ ।
 ଧରତ ଆକାଶ କମି ଯାଉଛି ଗୋ । ଘୋଷା ।

ଅନାଦୃତ ବ୍ରହ୍ମ ଧୁନି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିଲେ ଅଶି
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ କେତେ ଶୋଭା ପାଇଛି ଗୋ । ୧ ।
 ନ ଜାଣନ୍ତି ତନି ପୁର ମାୟା ସଂସାରେ ପ୍ରଗୁର
 ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ଉଦେ ହୋଇଛି ଗୋ । ୨ ।
 ଗୁରୁଲକ୍ଷ ବଦନ ସପ୍ତ, କଳି ହୋଇଯିବ ଶେଷ,
 ସତ୍ୟାଦି ହେବାକୁ କଥା ସଢ଼ିଛି ଗୋ । ୩ ।
 ଗୁରୁ ପାଦପଦ୍ମ ଜାଣି, ପାନ କରେ ଯେଉଁ ଜନ,
 ବେତା ଥିଲେ ନାମ ନୁହେଁ ମୁରୁଛି ଗୋ । ୪ ।
 ଗୁରୁ ନ ଦେଲେ ବତାଇ, ଏହା ମୁଁ ଜାଣନ୍ତି କାହିଁ,
 ଅମନ ମନ୍ଦରୁ ଉଦେ ହୋଇଛି ଗୋ । ୫ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମସେନ ଭୋଇ, ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧାଇଁ,
 ଲମ୍ବୁ ଅଙ୍କା ଶିର ପରେ ବହିଛି ଗୋ । ୬ ।

(୧୭୭)

 କର ନିଷ୍କାମ ଭକ୍ତି ସୁଚିତେ ଗୋ
 ଦେହ-ଧାରା ଯେତେ ଅଛ ଜଗତେ ଗୋ । ଘୋଷା ।
 ଭଗତଙ୍କ ହୃଦକାଶ, ଧନାଦି ଅରୂପ ହରି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ରଖିବାର ନିମନ୍ତେ ଗୋ । ୧ ।
 ଏହି କଳିଯୁଗେ ଜାଣି, ବୁଦ୍ଧ ରୂପେ ନାରାୟଣ,
 ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ବାନ୍ଧି ରଖ ସଶନ୍ତେ ଗୋ । ୨ ।
 ଅରୂପ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଭାବି, ପାଇବ ଯେମନ୍ତେ ଠାବ,
 ଅନନ୍ତ ଗର୍ଭେ ରହିବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଗୋ । ୩ ।
 ସ୍ଥିତ ଉତ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଳୟ, ନ ଥିବ କାହାକୁ ଭୟ
 କଟିବ ଜନ୍ମ ମରଣ ସାକ୍ଷାତେ ଗୋ । ୪ ।

କଳି ଭାଙ୍ଗି ସତ୍ୟ ହେବ,
ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବଚନ ପ୍ରଭୁ,
ଦ୍ଵାଦଶ ବାରେ କୋଟି ଭଗତ ଗୋ । ୫ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଘ୍ଵାନ କରି,
ନ ଭଜିଲେ ପାଦ ବିନ୍ଦ,
କଦାଚିତ୍ ସମା ନାହିଁ ପଶ୍ଚାତେ ଗୋ । ୬ ।

(୧୭୭)

ନ ପଡ଼ ଚିହ୍ନା, କରମୁ ଅଛି ଜଣା ।
ଅବନା ମନ୍ଦିରେ ଥାଇ ଦେଖ ଦେଖ ଭାବନା । ଘୋଷା ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ବୋଲି ଜାଣି, କେହି କାହାକୁ ନ ମାନି
ହୋଇଲେ ବଣା

ଭଜିଥିଲ ଭକ୍ତମାନେ ମନ କଲେଣି ଉଣା । ୧ ।
ମହୁମା ନାମ ମନ୍ତ୍ରରେ, ଏ ନବ ଜନ୍ମଦ୍ଵୀପରେ
ହୋଇଲ ବୁଣା ।

ଆତ୍ମ ବ୍ୟୟ କରି ନ ପାଇଲେ କଳଣା । ୨ ।
ଏକେ ଧର୍ମ ବେନି ଭାଗ, ବଢ଼ିଲଣି ହିଂସା ମାଗ
କରି ବରଣା ।

ନିଷ୍ଠାମର ପୁଣ୍ୟଫଳ ବୁଝିଲଣି ଧାରଣା । ୩ ।
ଏଥର ଏଣିକି ପ୍ରଭୁ, ଉଦଯୋଗ ହେଲ ସବୁ
ନୁଆ ରଚନା ।

ଅଲେଖ ମଣ୍ଡଳୁ ଯାହା କରିଥିଲେ ପାଞ୍ଚନା । ୪ ।
ବହୁବାରୁ ନରଦେହ, ହେଲଣି ମନ୍ତ୍ର ଦୁର୍ଣ୍ଣୟ
ପଡ଼ି ବନ୍ଦନା ।

ପଞ୍ଚଭୂତ ହୃଦୟରେ ଲଗିଛି ହେଜ ଗୁଣା । ୫ ।

ଭାଗେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ରେଣେ ଚିତ୍ତ
ହୋଇ ବିମନା ।

ପୁରୀକଥାମାନ ସବୁ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ସିନା । ୬ ।

(୧୭୮)

ଉଦୟ ନୁହ, ଗୁପ୍ତରେ ରହିଥାଅ ।

ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡବୁଝିବାକୁ ଶ୍ରୀମୁଖେ ଅଜ୍ଞା ଦିଅ । ଘୋଷା ।

ବାଳକ ପରସ୍ତେ ହୋଇ, ଅବନା ମନ୍ଦିରେ ଥାଇ
ବାହାର ନୁହ ।

ଗୁରୁ ଦିନ ହୋଇ ନାହିଁ ତେଜୁଛି ପର ଦେହ । ୧ ।

ଅନନ୍ତ ଗର୍ଭ ଭୁବନ, ମେରୁ ପୃଷ୍ଠରେ ଅସନ,
ଅଗନ୍ତା ଦୁଅ ।

ଅର ପରେ ଅସିବାକୁ ବେଳ ନୋହେ ସମୟ । ୨ ।

ଛପନାକୋଟି ଜୀବକ, ଏକୋଇଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର,
ହସାବ ନିଅ ।

ଗତ ମୁକ୍ତି ସମ୍ପାଦକ କୋଠ ଭଣ୍ଡାରେ ଥୁଅ । ୩ ।

ଏହିଠାରୁ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ, ସବୁ ଗୁରୁ ଅଜ୍ଞା ମାନ
ନୋହିଲ ନ୍ୟାୟ ।

ଧର୍ମ ବୁଝିଗଲ ବୋଲି ହୁଅୁ ଉଠୁଛି କୋହ । ୪ ।

ବୁଝାଇ କହିଲି ଯେତେ, କେହି ନ ଗଲେ ପରତେ
ମୁକ୍ତି ବିଷୟ ।

ଗୁରୁପାଦେ ଶ୍ରଦ୍ଧେବାର ଅଦ୍ଭୁତ କଲେ ଦ୍ରୋହ । ୫ ।

ଅନାଦି ଠାକୁର ସେହି,
ହଜିଯିବ ଅବା ଏହି
ଜାନକୁ କଲେ ଭୟ ।
ଭଗେ ଭ୍ରମ ଅରଣ୍ୟେ ନେତ୍ର ବହୁଳ ଲୟ । ୨ ।

(୧୭୯)

ନ ଆସ ଗୁରୁ, ନିଶ୍ଚୟ ମନ୍ଦର ।
ଲଘୁପଣ ବହୁବାକୁ କି ନେବ ଏ ସଂସାର । ଘୋଷା ।
ବତାର କହିଲେ ପେତେ,
ନ ମାନିଲେ କଦାଚିତେ
ପାପ କର୍ମରୁ ।
ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନ ହେଲେ ଘୋର କଳିଯୁଗରୁ । ୧ ।
ଅଧ୍ୟାଗତମାନେ ହେଲେ,
ମହିମା ଦାସୀ ତ ନେଲେ
ସତ୍ୟ ଧର୍ମରୁ ।
କାମ କଳ୍ପନା ପ୍ରକୃତ ନ ଗୁଣିଲେ ମନରୁ । ୨ ।
କେହି ଜାଣି ନ ପାରିଲେ,
ଅରୁପର ରୂପ ହେଲେ
ମହାଶୂନ୍ୟରୁ ।
ଭୟେ ବଞ୍ଚି ପଳାଇଲେ ମାୟା ପିରୁସାଗରୁ । ୩ ।
ଏହି ନର ଦେହ ଲେକ,
ନିଷ୍ଠାଳରେ ବିକିରିବ
ଲଗାଇବାରୁ ।
ସାକ୍ଷୀତେ ନିଜ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଦେଖି ଡରିଲେ ଦୁରୁ । ୪ ।
ଏ କଳିଯୁଗ ମନୁଷ୍ୟ,
ସବେ କରୁଛନ୍ତି ଦୋଷ
ଗୁରୁ ପୟରୁ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୋହେ ଭକ୍ତିମାନ ନାମେ ଦ୍ରୋହୀ ହେବାରୁ । ୫ ।

ଅନ୍ଧାରୁ ଅନାଦି ଏକ, ସୁଜନେ କର-ବିବେକ-

ବେଦାନ୍ତ ଘରୁ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଗୁରୁ ଚିନ୍ତା ଅନନ୍ତ ପୁଷ୍ପ ମେରୁ । ୬ ।

(୧୮୦)

ନୁହନ୍ତି ଦୃଶ୍ୟ, ଅନାଗତ ପୁରୁଷ ।

ଜଗତ ଭଗତ କେହି ନ ପାନ୍ତି ଅନ୍ତ ଲେଖ । ଘୋଷା ।

ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟଦେହୀ, ରୂପରେଖ ବଣ୍ଟ ନାହିଁ

ନିଗମେ ପଶ ।

ଅଲେଖ ମହମା ନାମ ମଣ୍ଡୁ ଅଛନ୍ତି ବିଷ । ୧ ।

ଯାହା ଜଣାଉଛି ପ୍ରଭୁ, ଅପ୍ରାପ୍ୟ ଖଣ୍ଡିତ ସବୁ,
ନ ଧର ଦୋଷ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଗୁରୁ ମୋର ଆଉ କି କହିବି କିସ । ୨ ।

ମୋର କିଛି ଦୋଷ ଅଛି, କବିତା ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣିଛି
କରି ବିଶ୍ୱାସ ।

ନିନ୍ଦିତ ବଡ଼ମା କରି ନ ଅସୁଛନ୍ତି ପାଶ । ୩ ।

ଛପନା କୋଟି ଜୀବକୁ, ଧର୍ମ ଯାଗଲ ବେଳକୁ,
ନୋହୁଲେ ବସ ।

ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଲଣି ଯୁଗ କଳି ହୋଇବ ଶେଷ । ୪ ।

ଗୁରୁ ରୂପେ ବିଷକିତ, ଘେନି ବ୍ରହ୍ମ ଢେଙ୍କବନ୍ତ
ଆବୋରି ବସ ।

ସମ୍ବସ୍ତର ହସ୍ତ ପାଲ ଆସି ହେଲ ଛଅ ମାସ । ୫ ।

ସେ ଅଲେଖ ଅଗାକାର, ହେଲେ ବୁଦ୍ଧ ଅବତାର
ଗୁପ୍ତେ ପ୍ରକାଶ ।

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନନ୍ତ ସରେ ବାସ । ୬ ।

(୧୮୧)

ଚନ୍ଦ୍ରା ବହୁତ ଦିନୁ ଦିନକୁ ଶିର ପରେ ବଜ୍ର ପ୍ରାୟେ ତ । ଘୋଷା ।
 ଅଲେଖ ଶ୍ରୀଗୁରୁ, ଜାଣନ୍ତି ଅନ୍ତରୁ,
 ଯ.ହା ମୋ ଜଣାଣ ସେବା ଭକ୍ତି ।
 ସଦା ଅପରାଧୀ ଜୀବ, ଦୟା ହେଲେ ଯାଇଁ ହେବ
 ଅୟ ନାହିଁ ପଞ୍ଚମନ ଅରତ । ୧ ।
 ଏ ଘୋର ବିପଦ, ଅରୁପ ଅନାଦ,
 କାଟିବାକୁ ଏକା ସାମରଥ ।
 ଏ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣକୁ ଅଶା, ଅନ୍ୟ ନୋହୁଛି ଭରସା
 ବେନି ନେହୁ ବହୁଅଛି ଅଶ୍ରୁତ । ୨ ।
 ଦବସ ରଜନୀ, ପଡ଼ୁଛି ଭୁଲେଣି,
 ହୃଦପଦ୍ମେ ମୋର ଘାରି ହେ ର ।
 କରୁଛି ହାରି ଗୁହାରି, ହେ ଗୁରୁ ଶୂନ୍ୟବିହାରୀ
 ନିବାର ମନ ସନ୍ତାପ ଦୁରିତ । ୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତା, ମୋ ଇଶ୍ଵ ଦେବତା
 ତେଣୁ ସୁମରଣା ମନେ ମୋର ।
 କାହାଣେ କହୁବି ଅଭି, ଭଜର ହେ ମହାବାହୁ ।
 ଶ୍ରୀକ୍ଷମ୍ଭରେ ପ୍ରସାରିଛି ଯଶନ୍ତ । ୪ ।
 ଏ ଶିରକମଳ, ଦେଇ ପାଦତଳ,
 ହାରି ଗୁହାରି ସବଦା ତୁମ୍ଭର ।
 ରଖ ବା ନ ରଖ ଇଚ୍ଛା, ଅଭ ଅନ୍ୟ ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା,
 ବାରେକ ମାତ୍ର ସମ୍ଭାଳ ମହତ । ୫ ।

ଉକ୍ତ ହୃଦକାଶ୍ଚ, ବୁଝି ବେଗ କରି
 ଅବୋର ସମ୍ଭାଳ ଧର ଧର ।
 କରଅଛ ଦାସୀ ଦାସ, ତୁମ୍ଭେ ରଖ ତୁମ୍ଭ ସଖି,
 ଅନୁସର ଅଛି ଭ୍ରମ ଅସିତ । ୨ ।

(୧୮୭)

ଭୟ ନ ଖଲି, ହୃଦ ସଦୃଶ, ମହାବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ଥାଉଁ । ଘୋଷା ।
 ଗୁରୁ ଦେବ ମୋର, ସକଟରୁ ତାର
 ଏ ଛର ବିପତ୍ତି କେତେ ଗରୁ ।
 ବୁଝି ଦେଲେ ଉଦ୍‌ଯିବ, ଅର ଦିନକୁ ନ ଥିବ,
 ଏବେ ଅସି ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲା । ୧ ।
 ତେଣୁ କର ସିନା, ଶ୍ରୀକ୍ଷମରେ ଜଣା,
 କରୁଅଛି ଭୃତ୍ୟ ବାରୁଁ ବାର ।
 ମନେ ଲଗୁଛି ସଖୟ, କର୍ମ ଅକର୍ମ ବିଷୟ
 ନିରନ୍ତରେ ଅପରାଧ ଦିଶିଲା । ୨ ।
 ଅଭୟ ଚରଣ, ଭଜି ଅପମାନ,
 କିମ୍ପାଇଁ କରୁଛ ଏତେ ସର ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଅଗ୍ନି ଗଣ୍ଡି, ଏକ ଅଟେ ବଡ଼ରକ୍ଷି,
 କଳପିଲେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଲା । ୩ ।
 ଦୁର୍ଗିଜନ ବନ୍ଧୁ, ଫେଡ଼ ମାୟା ଦୁନ୍ଦୁ,
 ନ ଜାଣଇ କିଛି ଭଲ ମନ୍ଦ ।
 ଭରସା କରୁଛି ଭାବ, ଦେଖ ମୁଁ ଯାଉଛି ସର,
 ରକ୍ଷା ନ କଲେ ଏ ଜୀବ ଭୂସିଲା । ୪ ।

ଶୂନ୍ୟ ସତ୍ୟଧର୍ମ, ଫେଡ଼ ମାୟା ଭ୍ରମ
 କରୁଅଛି ଦୋଷ ଅପରାଧ ।
 ଅଲେଖ ଗୁରୁ ପାହାର, କାହାକୁ ଭୟ ତାହାର
 ଅପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ସବୁ ନାଶିଲ । ୫ ।

ଧାଇ ପାଦ ବିନ୍ଦୁ, ଭଣେ ଶ୍ରୀମ କଳ,
 ପାରି କରି ନିଅ ସ୍ବାମୀ ମୋତେ ।
 ଗଳାରେ ବସନ ବାନ୍ଧି, କାକୁସୁରେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ,
 ବିଷଡ଼ ନିମନ୍ତେ ରଟି ବସିଲ । ୬ ।

(୧୮୩)

ଏତେ ଅବସ୍ଥା, ନର ତନ୍ତ୍ରରେ, ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷକୁ ଭଜି । ଘୋଷା ।
 କି କରିବି ବୁଦ୍ଧି, ମନ୍ଦ ମରଷଧି,
 ସକଳ ଅଟନ୍ତି ଗୁରୁଦେବ ।
 କରୁଣାସିନ୍ଧୁ କ ରେଣି, ଦେବେ ଭକ୍ତ ମନ ଜାଣି
 ଆତପାତ ଦଇବତ ବଧାତା । ୧ ।

ଗଳାରେ ବସନ, ଦନ୍ତରେ ତରଣ
 ପଡ଼ି ସଦଗୁରୁ ପାଦତଳେ ।
 ଅଥଳେ ପାଉଛି ଭାସି, ରକ୍ଷା କର ଶୂନ୍ୟବାସୀ,
 ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସବୁ ଗଡ଼ନ୍ତା । ୨ ।

ହରତା କରତା, ଗୁରୁ ଗ୍ୟାନଦାତା,
 ଗତି ପତି ହାତୁଳାସୀ ପ୍ରଭୁ ।
 ଦରିଦ୍ର ପ୍ରାଣିଙ୍କ ଧନ, ନିରକ୍ଷିଙ୍କ ଗଣ୍ଡିଧନ,
 ଶରଣ-ରକ୍ଷଣବାନା ବହନ୍ତା । ୩ ।

ଯେଣୁ ତୁ ଅରୁପ, ନାହିଁ ତୋର ରୂପ,
 ଚିହ୍ନି ଭଜବାକୁ ଦୃଢ଼ ବନ୍ଧେ ।
 କେବଣ ମୁରତି ତୋର, ମୋତେ ନାହିଁ ନା ଗୋବର
 ବିଦୁ ରୂପେ କପାଳରେ ଲିହନ୍ତା । ୪ ।

ଏହି ଛର କଥା, ହୋଇଲଣି କୃପା,
 ମନ କଲଣା ଜାଣିବେ ମୋର ।
 ଅନ୍ତରପମିନ ପଦ, ଗୁରୁ ପଦ ହେ ଅନାଦ
 ସମ୍ପତ୍ତି ବିପତ୍ତି ଠାରେ ଶକତା । ୫ ।
 ମୋଠାରେ ନିଦିଆ, କରୁଅଛ ମାୟା,
 ଅଦ୍ଭୁତ-ନାଶନ ଫେଡ଼ ପ୍ରଭୁ ।
 ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ, ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଚିତ୍ତ,
 ଜଣାଉଛି ଦୁଃ ସୁଖ ବାରତା । ୬ ।

(୧୮୪)

ଭୂତ୍ୟ ବିନତ, କିମ୍ପା ନ ଶୁଣ, ଶୂନ୍ୟ ଅଲେଖ ଅଜ୍ୟୋତି । ଘୋଷା ।
 ସଦାକାଳେ ଦୁଃଖ, କେବେ ନାହିଁସୁଖ,
 ନ ଗଲ ହୃଦରୁ ଚିନ୍ତା ମୋର ।
 ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ପୁରୁଷ୍ଟ, କି ଅବା କି ନ ଜାଣୁଛି,
 କିମ୍ପାଇ ଭିଆଉଅଛ ଅକାଶି । ୧ ।

ଦିନୁ ଦିନ ମୋତେ, ଭୟ ଅନ୍ତର୍ଗତେ,
 ଅଭୟ ଚରଣ ବାନା ଥାଇଁ ।
 ଗୁପ୍ତରେ ଉଦେ ହୋଇ, ସତ ଶାନ୍ତି ଦୟା ଫେଇ
 ଜାଣି କର ପକାଇଁଛ ବିପତ୍ତି । ୨ ।

ତନ୍ମୁ ବହୁବାର, କି ହେଲୁ ଅସାର,
 ଉଚ୍ଛ୍ୱଳ ହେଉଛି ପଥମନ ।

ଘୋଟୁଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଯୋଗ, ପଡୁଛି ଭୋଗରେ ଭୋଗ,
 ଥାଉଁ ଅଲେଖ ମହୁଁମା ଶକତ । ୩ ।

ଅକଲ୍ପଣା ହୋଇ, କଲ୍ପଣା କିମ୍ପାଇ
 ଯେମନ୍ତେ ନ ଥିଲୁ ପ୍ରୟୋଜନ ।

ମନୁଷ୍ୟ ପରାଏ ମୋଡେ, ଜାତ କଲେ କି ନିମନ୍ତେ
 ଦେଇ ନ ପାରିବ ଯେବେ ମୁକତ । ୪ ।

ଧିକ ଏଡ଼ୁ ପିଣ୍ଡ, ଭୁଞ୍ଜିବାର ଶକ୍ତି,
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏ ଥିଲେ କର୍ମକାଣ୍ଡେ ।

ଧିକ ଧିକ ଏ ଜୀବନ, ସ୍ନେହଲତା ଘୋରବନ,
 ଧିକ ପ୍ରାଣ ନ ଯୋଗାଏ ସ୍ୱେ ପୁଥୁ । ୫ ।

ଏଡ଼େ ପ୍ରଭୁ ଥାଉଁ, ମାୟା ମୋହେ ବାଇ,
 ହେଉଅଛି ଦିବା ନିଶି ଧନ ।

ଭଣେ ଧ୍ରୁମ ଅରକ୍ଷିତ, ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ନିଭି,
 ନିରନ୍ତରେ ଲଗିଥାଉ ମୋ ମତି । ୬ ।

(୧୮୫)

ଦେଖ ସଜନି ଗାଦି ମନ୍ଦିର ଗୋ ।

କମ କବାଟ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଧିର ଗୋ । ଘୋଷା ।

ସତ୍ୟଯୁଗେ ଏହି ହରି, ବାମନ ମୁରତି ଧରି,
 ତନ୍ମାପାତ୍ରୀ କୁଣ୍ଡ ବନ୍ଧୁ ହସ୍ତର ଗୋ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଛଲେ, କପଟେ ବିଜୟ କଲେ,
 ଦାନ ଦେନିଲେ ବଳି ଦୁଆର ଗୋ । ୧ ।

ହେତୟା ଯୁଗରେ ଏହି, ରମ ଅବତାର ହୋଇ,
 ସୀତା ଘେନି ବୁଲୁଥିଲେ ବନର ଗୋ ।
 କଷା କଉସୁନି ଦେଶ, ରବଣକୁ କଲେ ନାଶ,
 ଅଭିଷେକ ହେଲେ ନିଜ ରାଜ୍ୟର ଗୋ । ୨ ।

ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ହରି, କୃଷ୍ଣ ଅବତାର ଧରି,
 ଗୋପୀଗଣ ଘେନି ପ୍ରୀତି ଗୁପ୍ତର ଗୋ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗତେ ବିବାଦ, ରଖିଲେ ଗୋପ ସମ୍ପଦ,
 କରେ ଟେକିଥିଲେ ଗିରି ମନ୍ଦର ଗୋ । ୩ ।

ଘୋର କଳିଯୁଗେ ଅସି, ହୋଇଛନ୍ତି ଭୀଷାବାସୀ,
 କାମ କଲ୍ୟାଣ ଛଡ଼ାଇ ଅନ୍ତର ଗୋ ।
 କେହି ନ ପାଇବେ ଅନ୍ତ, କଳି ଯାଉଁ ହେବ ସତ୍ୟ,
 ଧୁନି ସ୍ଥାପିଛନ୍ତି ମାଳା ବିହାର ଗୋ । ୪ ।

ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସୀ ଦାସ, ଶରଣ ପଶିବା ଅସ,
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କଲେ ପାଇଛ ଶରୀର ଗୋ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରାମ ସ୍ଥାନ ଭୋଇ, ବହୁଛ ମାନବ ଦେହ,
 ମାୟାସଂସାରୁ କବିବେ ଉଦ୍ଧାର ଗୋ । ୫ ।

(୧୮୭)

ଧୁନି ଘରେ ରାଧିକା ବିଳାସ ଗୋ ! କବିବେ ଭଗତେ ଖେଳ ରସ ।
 ଆସ ସବେ ହୋଇ ଯିବା ଦେଶ ଗୋ । ଘୋଷା ।
 ମଦନ ମୋହନ ହରି, ଲବଣ୍ୟମୂର୍ତ୍ତି ଧରି,
 ଭଜ ଯାଉଁ ପାଶ ଗୋ ।

କିନ୍ତୁ ପାପ ନାଶ, ସକଳେ ବେଢିବା ଅସ,
 ଗୁରୁଦ୍ବାର ଦଶ ଦଶ ।
 କାହିଁପିବେ ପ୍ରଭୁ ପୀତବାସ ଗୋ । ୧ ।
 ଦୁଶିର ଜୀବର ଧନ, ଆହା ମୋ ଗଳ ରତନ,
 ଭବଭୋଳେ ବଶ ଗୋ ।
 ଅଭାବେ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ରୁତ ଧୂନି ମଧ୍ୟେ, ବିଜୟେ ଅନାମ ବେଦେ,
 ଧର ରୁପ ବର୍ଣ୍ଣ ପରକାଶ ଗୋ । ୨ ।
 ମନର ମନ୍ତ୍ରଣ ବଶୀ, ଜୀବନ ଘେନି ପାଉଛି,
 ଭରୁ ମଧୁମାସ ଗୋ ।
 ଫୁଟିଅଛି ପୁଷ୍ପ ।
 ମୋହର ମନକୁ ଏହା, ବିଗୁର ଅସୁଛି ପାହା,
 ପିଉଥାନ୍ତି ସୁଧା ମଧୁରସ ଗୋ । ୩ ।
 ଅସି ପାହୁଲୁଣି ଦନ, ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଦେଲି ଦାନ,
 ବୁଝୁଅଛ କିମ୍ପ ଗୋ ।
 ତେଜ ଗୁହବାସ ।
 କେହି ନ ମଣୁଛ ସତ, ଏହି ଗୋ ପଶୋଦା ସୁତ,
 ସାସ ଥାନ୍ତି ଧରତ ଆକାଶ ଗୋ । ୪ ।
 ନବନ ନଟନାଗର, ଗୋପ ଯୁବତୀଙ୍କ ବର,
 ନବରଙ୍ଗେ ବେଶ ଗୋ ।
 କରିବେ ଗୁହାସ ।
 ସାତଦିନ ସାତରାତ, ତାଳିବେ ରୁମର ଛତ,
 ଗୁହଁଲେ ଶଶିବ ପାପ ଦୋଷ ଗୋ । ୫ ।

ଦୋର ଅବଶ୍ୟ ଦେଖ, ଜାଣିବେ ଜଗତ ଯାକ,
 ବଟମୂଳେ ଦୃଶ୍ୟ ଗୋ ।
 କାଳିନ୍ଦୀପାରୁଣ ।
 ଆଅରେ ମୋ ପିଣ୍ଡ ଜୀବ, ଦେଖିବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭବ,
 ଭଣିଲେ ଭଗତ ଭ୍ରମ ଦାସ ଗୋ । ୭ ।

(୧୮୭)

ଦେଖ ଅଦିବ୍ରହ୍ମ ମୂର୍ତ୍ତି, ନିତ୍ୟେ ପଡୁଛି ଅଦୃତ ।
 ଚିହ୍ନି ସୁଦ୍ଧ ସାଧୁଜନେ ନିରନ୍ତରେ ଭଜୁଛନ୍ତି । ଘୋଷା ।
 ଦଧି ଦୁଗ୍ଧ ମଧୁ ଘୃତ, ଗୁଡ଼ ସଞ୍ଜା ପଞ୍ଚାମୃତ ।
 ଭୃଞ୍ଜି ଉଛନ୍ତି ଭଗତେ ମଜାଉଛନ୍ତି ପୀରତ । ୧ ।
 ଗଉସଂ ପିଇ ଯୋଗୀ, ଧୁନିକ ଅଛନ୍ତି ଜାଣି ।
 ପିଉଛନ୍ତି ସୁଧାଧାର ଛେଦି ଲେଉ ମୋହ ପ୍ରକୃତ । ୨ ।
 ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ଜମୁଦ୍ରୀପେ, ବାହ୍ୟକୁ ଅତଥୁରୁପେ ।
 ତାରିବେ ଭଗତଗଣ ସାଧୁ ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ ପୃଥ୍ଵୀ । ୩ ।
 ଭରସା ଯେମନ୍ତେ ଅଛି, ଅପ୍ରତେ ନ କର କିଛି ।
 ଧୁନି ମନ୍ଦିରକୁ ଧ୍ୟାନ ନାମେକ ମୁନେ୍ୟ ଭଗତ । ୪ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତା, ହୃଦରୁ ଛଡ଼ାଇ ଚିନ୍ତା ।
 ଜୀବ ଉଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତେ ଭଜୁଅଛି ଦିବ୍ବା ରତ । ୫ ।

(୧୮୮)

ଦେଖରେ ଅଲେଖ ଧୁନି ବ୍ୟାପିଛି ଜଗତରେ ।
 ଚିହ୍ନି ନ ପାରୁଛୁ ମନ ଏ ମାୟା ଅଳଙ୍କାରେ । ଘୋଷା ।

ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ପ୍ରାପିଅଛୁ ମହାମାୟୀ ଉପରେ ।
 ଓଁ କାର ଶୁଭ ଘେନିଣ ପକାନ୍ତି ଅନ୍ତରେ । ୧ ।
 ଯେ ଧୁନି ମହିମା ବ୍ରହ୍ମା ଗାଏ ଚତୁର୍ଥରେ ।
 ନାରଦ ବାଣୀ ଯନ୍ତରେ ବଜାନ୍ତି ସପ୍ତସ୍ବରେ । ୨ ।
 ଯେ ଧୁନିକ ଜାଗି ଯୋଗୀ ହୋଇଗଲେ ଶଙ୍କରେ ।
 ସେ ଧୁନିକ ଜାଗି ଶୁଭ ହେତୁ ମାତୁ ଗର୍ଭରେ । ୩ ।
 ସେ ଧୁନି ପ୍ରାପିତ ହେଲା କାଳିନ୍ଦୀ ନିକଟରେ ।
 ନୃସିଂହ ଚେତାଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କର ଅଙ୍ଗରେ । ୪ ।
 ଯେ ଧୁନି ପ୍ରଣାମ କରି ଚଉପଠି ସିଦ୍ଧରେ ।
 ଅଲେଖ ବାଳା ବହୁଣ ଫେରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ । ୫ ।
 ଭ୍ରମ କହେ ସୁମନ ତୁ ଯାଅ ହେତୁ ପଥରେ ।
 ହେତୁରେ ତୁ ନ ଗମିଲେ ପଡ଼ିବୁ କୁହୁକରେ । ୬ ।

(୧୮୯)

ଦେଖିଲେ ମାତ୍ର ଚର୍ମତେନଦରେ ।
 ପୁରୁଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗର୍ଭ ଭିତରେ । ଘୋଷା ।
 ନୁହନ୍ତି ମୋ ସ୍ବତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାଥ ଜାତ ହେଲେ ମୋ ପୁରରେ ।
 ବଡ଼ ଅଭାଗିନୀ ମୁଁ ମୂଢ଼ ପାପିନୀ ମିଛେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ମୋର କୁମରେ
 ଅନ୍ଧ ଈଶ୍ବରେ, ବିଜେ ସଂସାରେ, ପ୍ରତ୍ୟେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅବତାରେ । ୧ ।
 ଭଗବତ୍ ଛଳେ ମନ୍ତ୍ରାଦ୍ରା ବଢ଼ି ବଜ୍ରପୂର୍ ଅସି ଏ ମହିମାପୁରେ ।
 ନାଶିବେ ସକଳ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁର୍ବଳ ରୁହାବେ ଶାନ୍ତି ରବିତଳରେ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରବେଦରେ ଭକ୍ତି ଭାବରେ ଯଥା ବିଧିମତ ନାମ ବାହ୍ୟରେ । ୨ ।

ଧନ୍ୟ ସେ ଭୁବନ ଧନ୍ୟ ପିଣ୍ଡପ୍ରାଣ ଦେଖିବ ଚର୍ମ ନୟନରେ ।
 କୋଟି ଜନ୍ମ ପାପ ବିନାଶିଲି ଦେଖ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ ଭାଗ୍ୟ ଥିବାରେ
 ପ୍ରସନ୍ନ ମୋରେ ପୁଣି ଭାବରେ କମ୍ପୁଛନ୍ତି ହୃଦେ ହେଜ ପାଞ୍ଚରେ । ୩
 ହେଉଛି ଭାରତ ଭୂମି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ବାଦି ପଞ୍ଚପ୍ରାଣୀବରେ ।
 ଠାବେ ଠାବେ ଲାଲା ନାମ ସଙ୍ଗୀତନ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମିତ୍ର ପୁଣିବଠାରେ
 କପି ସନ୍ତାନରେ ବାରବେଶରେ ରାମାୟଣ ଯୁଦ୍ଧ ଲଙ୍କାଦ୍ୱୀପରେ । ୪ ।
 ଜୟ ଜୟ ହରି ନିକୁଞ୍ଜବିହାରୀ କରୁଣା କର ମୋଠାରେ ।
 ଭଣେ ଭ୍ରମସେନ ଦୁର୍ବଳ ଦୁର୍ଜନ ଦିବାନିଶି ଧ୍ୟାନ ସ୍ୱାମୀ ପୟରେ ।
 ଅନୁଭବରେ ମନଧ୍ୟାନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପଞ୍ଚ ଅସ୍ତ୍ର ନାମ ବ୍ରହ୍ମରେ । ୫ ।

(୧୯୦)

ବିକାଶି ତାଙ୍କ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ, ନନ୍ଦ ବସୁମାତ୍ର ଭାବେ ଭଗତ । ଘୋଷା ।
 କଂସାପୁର ପୁରେ ବସୁନ୍ଦର ଘରେ ଦେବକୀ ଗର୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଗର୍ଭେ ଦଶମାସ ରହି ସେ ପୁରୁଷ ଜନ୍ମ ହେଲେ ବହି ନର ସ୍ୱରୂପ ।
 ଜାଣି ବେଦାନ୍ତ, ଆଦି ଅନନ୍ତ, ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟ କଲେ ମଧୁପୁରେତ । ୧ ।
 ଚାହିଁ ପୁଣି ମୁଖ ଲଭି ତାର ଦୁଃଖ କି କୃତ୍ୟ କଲ୍ଲ ବିଧାତ ।
 ଦେଖିଲି ନୟନେ ପୁରୁଷ ଯେ ପୁଣ୍ୟ କେ ଶୁଦ୍ଧିବ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣ ବିଦିତ
 ଅକୁଳ ଚିତ୍ତ, ନେତ୍ର ଲୁହତ ହେ ହା ବୋଲି ଦେଲେ ଲଳଣେ ହସ୍ତ ॥
 ଜାଣି କଂସ ପତି ଦୂତ ପେଶି ଧାତ ପୁଣି ମାରିବ ନୟନ ।
 ନାଣି ବଶ୍ମଗୋହ ନାହିଁ ତା ବିଶିଷ୍ଟ ନୋହେ ଖାନ୍ତି ଶୀଳ ଦୟାମୟତ୍ତ
 ଅଶବିହତ, ଜାଣି ଜଗତ, ହାରନ୍ତି ଯାକୁ ପୁର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ୩ ।
 ନିନ୍ଦ୍ୟରେ ମୁହଁ ସମର୍ପିଲେ ନେଇ ଗୋପେ ବଢିବ ପୁରାନ୍ତ
 କାଶତଳେ ନେଇ ବସନ ଘୋଡ଼ା ଚଳିଲେ ସେ ଗୋପନବରପଥ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଶାନ୍ତ ଦେବକୀ କାନ୍ତ ସମର୍ପିବ ନେଇ ଯତେଶାଦି ହସ୍ତ । ୪ ।

ପାଇ ଧର୍ମସୁତ ପଣୋବନ୍ତୀ ମାତ ପଞ୍ଚମୁନରେ ଉଷତ ।
 ବୋଲେ ଭ୍ରମଭୋଇ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସେହୁ ଗୋପପୁରେ ପ୍ରଭୁ ହେଲେ ଉଦନ
 ନାମ ବିଷୟ, ତ, ଜଗତ ତାତ, ବୋଲଇଲେ ତେଣୁ ପଣୋଦା ସୁଦୁଃ

(୧୯୧)

ଉଜ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମକୁ, ଛଡ଼ାଇ ବାହ୍ୟ କର୍ମକୁ ।
 ଘୋଷିଯିବ ଉବବାରି ହିଅମର ଦେଖୁ ଦେଖୁ । ଘୋଷା ।
 ଅନନ୍ତ ପୁରେ ହୁଅ, ଜାଗୁଲମୟ ତା ଜ୍ୟୋତ ।
 କୋଟି ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଧା କାନ୍ତି ଲକ୍ଷ ନୋହେ ତା ଡେଜକୁ । ୧ ।
 ଅଶ ଆକାର ତା ଦେହୀ, ନିତ୍ୟ ଛନ୍ଦି ବେଦେ ହୋଇ ।
 ପୁରୁଷ ସକଳ ଦେହୀ ଅନୁକ୍ରମେ ଖୋଜ ତାଙ୍କୁ । ୨ ।

ନିଶଦ ଘରୁ ବେଦ, ଅଶ୍ୱେ କରୁଅଛି ନାଦ ।
 ଅଶଭେଦ ଚିତ୍ତେଭେଦ ଛେଦ ମୋହନ ମଦକୁ । ୩ ।

ଶୂନ୍ୟ ବାଜୁଛି ବାଜଣା, ଏକକୁ ଅରେକ ଜଣ ।
 ବେନି କର୍ଣ୍ଣ ମୂଳେ ଠଣା ଭେଦୁଛି ଚଉଦଗକୁ । ୪ ।

ଆବୋର ବେନି ନୟନ, ଜଳିନୀ ଜଳ ଯେସନ ।
 କରୁଛି ସବ ବଧାନ ଘେନି ଅକର୍ମ କର୍ମକୁ । ୫ ।

ଲେଉଟି ନାସା ପୁଡ଼ାରେ, ହୋଇ ଭିତର ବାହାରେ ।
 ହୁଅ ଉତ୍ତର ପ୍ରଳୟ ଦିବା ନିଶି ନାହିଁ ଯାକୁ । ୬ ।

ହିକୂଟ ସନ୍ଧିରେ ରହୁ, ରାଉଛି ବଚନ ସେହୁ ।
 ବୋଲେ ଭ୍ରମସେନ ଭୋଇ ଧାଇ ଗୁରୁ ପୟରକୁ । ୭ ।

(୧୯୭)

କୁସାସାଗର ହେଲେ ବାହାର, ଅନାଦି ପୁରୁଷ ଯୋଗେଶ୍ବର

ତୁମ୍ଭ ଗଲ ଯଦୁ ସତ୍ୟସାର । ଘୋଷା ।

ଉଗତଙ୍କ ହୃଦେ, ବିଜୟେ ଜଗତେ ।

ଦାସୀ ଅବଧୂତ, ନିବେଦୁ ସମ୍ଭୂତ ।

ଦେଖି ଅନନ୍ତ୍ୟ ଅଣ ଆଶୁର ।

ନ ବିଶ୍ରମି ଦଣ୍ଡେ, ବୁଲନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ,

ସୀର ନୀର କର ଅହାର । ୧ ।

ବିଜୟେ ଧରତ, ଅଦି ବ୍ରହ୍ମବେଶ,

ସାଧନେ ଶକ୍ତିତା, ଜୀବ ପରେ ହୃତା,

କାରଣ ଲଭିଲେ ଚରଚର ।

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ, କାଟାଦି ପତଙ୍ଗ,

ଲଗିଅଛି ତେଜ ତାହାଙ୍କର । ୨ ।

ଯଦୁ ପାଦପାଣି, ପଡ଼ିଲ ଧରଣୀ ।

କଟେ ପୁର ତନି, ଚେତଲେ ସୁଜ୍ଞାନୀ ।

ବିଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି ସୁରନର ।

ସତ୍ୟରେ ଭଜିଲେ, ଚିତ୍ତରେ ମଝିଲେ,

ଭେଟ ଯେଉଁଦିନ ଏକଠାର । ୩ ।

ଗତ ପତ ଦାତା, ମୋ ଜୀବନ କର୍ତ୍ତା,

ପାଇ ଅନନ୍ଦତା, ମନେ ଭଜମଣ୍ଡା,

ଭବିଷ୍ୟ ବୋଲି ଭରସା ମୋର ।

ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ରେଣୁ, ବୋଲି ହୋଇ ତନୁ,

ଭଣେ ଭ୍ରମ ଭୋଇ ପାମର । ୪ ।

(୧୯୩)

ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ, ମନ୍ତ୍ରମା ବିଧାନ, ଅଲେଖ ଶୂନ୍ୟପୁରୁଷ ।
 ଲବଣ ସମୁଦ୍ର, ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ପୃଥ୍ୱୀ ଦକ୍ଷିଣ ଉତ୍ତର ଦେଶ ଯେ ।
 ମାଳବହାର ପୁର । ତହିଁ ଅରମ୍ଭିଲେ ଧୂଳିଘର ।
 ଭକ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି ଦୃଢ଼ଧାର । ହରିପାନେ ତୋଷ ବୈଶ୍ଣବର ଯେ । ୧ ।
 ଗୁରୁଦେବ ସ୍ୱାମୀ, ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ଆଦି ଅନ୍ତ ଯାର ନାହିଁ ।
 ନବ ଶଶ୍ୱପୃଥ୍ୱୀ, ଏକାଙ୍ଗେ ଭ୍ରମନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧ ଅବତାର ହୋଇ ଯେ ।
 କଳି କରିବେ ହତ । ଅଷ୍ଟଦିନ ହୋଇବ ଭାରତ ।

ଦୁଷ୍ଟଗଣ ମରିବେ ବହୁତ । ୨ ।

ଅନନ୍ତ ମୂରତି, ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଉତ୍ତପତି, ନିଜ ନାମ ଗୋପ୍ୟ କଲେ ।
 ଜଗତ ଭିତରେ, ଭଗତ ହୃଦରେ, ଅଲେଖବାନା ବହୁଲେ ଯେ ।
 ଦେଶ ପ୍ରଭୁ ମନ୍ତ୍ରମା । ଭାଙ୍ଗିଦେବେ ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ଗାରମା ।
 ଅନ୍ତ ନ ପାଇଲେ ବେଦ ବ୍ରହ୍ମା, ଜଳ ପୃଥ୍ୱୀ ନକ୍ଷତ୍ର ସୁଧର୍ମା ।
 ସାଷ ଥାନ୍ତୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସିନା ଯେ । ୩ ।

ସ୍ୱାମୀ ପଦ ରଜ, ହୃଦପଦ୍ମେଭଜ, ଅହେ ସାଧୁ ସୁଫଳଜନ ।
 ଗତ ଜନ୍ମ ଦୋଷ, ହୋଇବ ବିନାଶ, ନ ଯିବ ଯମ ଭୁବନ ଯେ ।
 ସ୍ୱାମୀ ଚରଣେ ପଡ଼ି । କହେ ଭ୍ରମ ଗ୍ରାସ କରଯୋଡ଼ି ।
 ଗତ ଜନ୍ମ ଦୋଷ ଯିବ ଛାଡ଼ି । ପ୍ରଭୁ ରଖିବେ ଚକ୍ର ଉଡ଼ାଡ଼ି ।
 ସ୍ୱାମୀ ଚରଣେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଯେ । ୪ ।

(୧୯୪)

ଗୁରୁ ରୂପ ଗ୍ୟାନ ଦେଲେ ଆଣି ।
 ଜଗତ ଭଗତ ମନ ଜାଣି ।

ଗତି ପତି ଦାତା, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତା,
ବିକେ କରନ୍ତି ଦେଖ ଦେଖ ହେ ।

ପ୍ରିୟ ଲୋକ,

ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଅଲେଖ ହୋଇ ଲେଖ । ୧ ।

ସାଧୁ ପ୍ରଜ୍ଞକନ ଅଛ ଯେବେ,
ଗ୍ୟାନନେହେ ଚିହ୍ନି ଧର ଏବେ,
ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ, ସୂଆଁ ନବଶଣ୍ଡେ,
ଭେଦଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ହେ ।

ନର ଦେହେ ।

ଜାଣି ଅଶେ କଲେ ପିଣ୍ଡ ନୋହେ କ୍ଷୟ । ୨ ।

ସପ୍ତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସାତ ବାର
ବତାଇ କହୁଛି ହେତୁ କର
କିମ୍ପାଇଁ ଅଗ୍ୟାନ, ହେଉଛ ସୁଜନ,
କାଳମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ିଅଛ ହେ ।

ନୁହେ ମିଛ ।

ବୃଥା ସଂସାର ମତରେ ଭୁଲ୍ ଅଛ । ୩ ।

ଅଭୟ ଚରଣ ଥାଉଁ ଥାଉଁ,
କାହାକୁ ଚିତ୍ତରେ ଭୟ ଆଉ,
ଧର ଦୃଢ଼ ବନ୍ଧେ, ଗୁରୁ ପାଦବନ୍ଧେ,
ବ୍ରହ୍ମଗ୍ୟାନ ହେବ ପ୍ରାପ୍ତ ହେ ।

ସାରସ୍ୱତ ।

ବାକ୍ୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବଚନ ନୋହେ ମିଛ । ୪ ।

ଗୁରୁମୁଖ ସଖ୍ୟା ଛଡ଼ୁ ଅଛି,
ଅଦି ଅନ୍ତ କିଛି ନ ମିଳୁଛି,

ପରମ ପୁରୁଷ, ଗୋପ୍ୟାନେ ପ୍ରଭବି,
ଅଲେଖ ଶବଦ ଭିଆଇଛି ହେ ।

କଳିକାଳେ ।

ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ ସ୍ବରୂପ ରବିତଳେ, । ୫ ।
ନିଷ୍କାମ ଧର୍ମକୁ ବୃକ୍ଷ ରୂପି,
ବ୍ରହ୍ମକର୍ମ ଧର୍ମ ଦେଲେ ସ୍ଥାପି,
ଏବେ ସେହି ପଳ, ଦେଖ ହେ ସକଳ
ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ।

ଧର୍ମ ରୂପ ।

ଗତି ମୁକତି ପାଇବେ ସବୁ ଲୋକ । ୬ ।
ପରମ ପୁରୁଷ କବି ରୂପ,
ପୁରାଣ ହୋଇଛି ବେଦ ବାକ୍ୟ,
ଆପ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଆସେ ବିଜେ କରି,
ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି ଆସି ହେ ।

ଦାସ ଦାସୀ ।

ଦେଖ ତନୁପୁର ପାଉଥିଲା ଭାସି । ୭ ।
ନ ପାଇ ବ୍ରହ୍ମର ଆଦି ଅନ୍ତ,
ଭୁଲି ପାଉଛନ୍ତି ସାଧୁ ସନ୍ଥ,
ବୃନ୍ଦାବନେ ବ୍ରହ୍ମ, ନରଅଙ୍ଗେ ଥାଇ,
ଭୁଲାଇ ମାରୁଛି ବେଦ ବାଦେ ହେ ।

ତପ ସାଧ୍ୟେ

ବୋଲେ ମୁହଁ ଅଛି ମୋହ ଶୂନ୍ୟ ମଧ୍ୟେ । ୮ ।
ବ୍ରହ୍ମର ମହମା ବ୍ରହ୍ମ ଜାଣେ,
କେବା ସାମରଥ ହିତ୍ବନେ,

ଅବ୍ୟୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ କଳିବାକୁ ତାକୁ,
ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଯେତେ ଛନ୍ତି ହେ ।

ନ ଦିଶନ୍ତି ।

ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ବଡ଼ମା କହୁଛନ୍ତି । ୯ ।

ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ପଦ ଅନୁସ୍ତର,
ଦିବା ନିଶି ହେଲା ନାହିଁ କର,
ଭଣେ ଭ୍ରମନ୍ତ୍ରୀନ, ପାମର ଅଗ୍ୟାନ
ତାକି କହୁଅଛୁ ଶତେବାର ହେ ।

ସାଧୁଜନ ।

ହୃଦେ ମହିମା ଅଲେଖ ନାମ ଗୁଣ । ୧୦ ।

(୧୯୪)

ମନ ସର୍ପୀରେ ହୋ, ହୃଦେ ସାଧ୍ୟ କର
ପାଦୁଗଲ ନିଶି ପଡ଼କି ତୁ ଧର । ଘୋଷା ।

ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟର ।

ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ତେଜ ତାହାକର । ୧ ।

ନିର୍ଧମ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ଧୁମାନ୍ତ ଆକାର ।

ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ପରେ ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଯାଇ ଯୁଗାନ୍ତର । ୨ ।

ପୋଳକଳା କଳା କଳା କଳାରୁ ଅନ୍ତର ।

ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଶି ନିଶି ନିଶି ନିଶି ନିଶାବର । ୩ ।

କହେ ଭ୍ରମଭୋଇ ଅର୍ଥ ବେନି ଯେ ପ୍ରକାର ।

ଅଗ୍ୟାନାକି ଅଗୋଚର ଗ୍ୟାନାକି ଗୋଚର । ୪ ।

(୧୯୬)

ଲଭାବନେ ବୁଲି ଦେଖ ବେନି ଗୋଟି ପୁଷ୍ପ
 ପ୍ରତିଦିନ ତନିପୁରେ ହେଉଛନ୍ତି ବେଶ । ଘୋଷା ।
 ରୁପାକୃଷ୍ଣ ମୂଳେ ଚେତ ନାହିଁ ତା ବିକାଶ ।
 ମେରୁକୁ ହିଁ ଗୁଣେ ମୋଟ ହୋଇଛି ପ୍ରକାଶ । ୧ ।
 ଅବସନ୍ତେ ପଲ୍ଲବୁଛି ନାହିଁ ମଧୁମାସ ।
 ନିତ ପୁଟେ ନିତ ତୁଟେ ନ କରୁଛି ବାସ । ୨ ।
 ବେନି ପରକର ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣ ତାର ଦୃଶ୍ୟ ।
 ନାହିଁ ମଧୁରସ ତହିଁ ତେଜ ତାର ବିଷ । ୩ ।
 ଅଶ ଶ୍ଳୟା ତରୁତଳେ କରୁଛନ୍ତି ବାସ ।
 କତିରୁ ପଡ଼ିଲେ ଝଡ଼ି ସବେ ଯିବେ ନାଶ । ୪ ।
 ଚତୁର୍ଥ ପାଖୁଡ଼ା ଦୁଃଖ ପାଖୁଡ଼େ ବିଳାସ ।
 ବୋଲେ ଭ୍ରାମ ଭୋଇ ଭୁଞ୍ଜ ନ ଯାଏ ତା ପାଶ । ୫ ।

(୧୯୭)

ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ତେ ରହି ଦେଖ,
 ଲୁଚି ଶୂନ୍ୟେ ହୋଇଛନ୍ତି ଗୋପ୍ୟ ହେ । ଘୋଷା ।
 ପାତାଳେ ବାସୁକିଗଣ, ଅନନ୍ତ ସେ ନାରାୟଣ,
 ଶିରେ ବନ୍ଧି ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ହୀମ ।
 ରଚନା ତନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ଅଛି ପୃଥ୍ୱୀ ନବଗଣ୍ଡ,
 ଅନନ୍ତ ବାସୁକି ଶିରେ ଗୋପ୍ୟ । ୧ ।
 ସକଳ ଘଟରେ ହରି, ଅଛନ୍ତି ବିକାୟ କର,
 ଶ୍ୟା ଚୁଷ୍ମ ନାମ କିମ୍ପା କଷ ।

ବିଅର୍ଥେ ହେଉଛୁ ଧନ, କର୍ମ କାମ ପାଶେ ବନ୍ଦ
ତୋଳା ମଧ୍ୟେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରୁପ ହେ । ୨ ।

ଅର୍ଚ୍ଚନାସା ବେନି ପୁଡ଼ା, ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭେଦେ ଯୋଗା
ଭଜାଣି ବହୁଛୁ ଭେଦେ ଦେଖ ।

ପରଚେ ହୋଇବ ଯେବେ, ନୟନେ ଦେଖିବ ତେବେ,
ଛଡ଼ି ବେଦ ପରେ ବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ହେ । ୩ ।

ଗୁମାକୁ ପିଟିଛି ବାଟ,
ଦୂର ବ୍ରତା ଗମ୍ୟ ନାହିଁ ଶକ୍ୟ ।

ଅବହୁଁ ଅଗମ୍ୟ ଭୂମି, ଖୋଜି ନ ପାଆନ୍ତି ଖ୍ୟାନ୍ନା
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ନାହିଁ ଧାପ ଦେ । ୪ ।

ବଦେ ଅସ୍ତ୍ର ଭୂମି ଗହ୍ନା, ଅୟୁ କର ପଞ୍ଚମଳ
ନିରନ୍ତରେ ଅଶାକାର ଜପ ।

ମାରୁଛୁ ବହୁ ଲହଡ଼ି, ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଯିବ ଛାଡ଼ି,
ପ୍ରବଳକୁ ବାଜି ଧୀରେ ରଖ ହେ । ୫ ।

ଜୟ ଜୟ ଶୂନ୍ୟ ହରି,
 ଅନୁପାଳନ ବହାଣୀ,
 ଅନୁପାଳ କଲେ ହୋଇଲି ନିରେଣ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଦପଦ୍ମରେ, ଚିତ୍ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନୁରେ,
ରଖି ଭଣେ ଭ୍ରମଭୋଜ ରଖ । ୭ ।

(२२८)

ପାକୁ ଭଜୁଅଛି, ତାକୁ ନ ବୁଝି ନିନ୍ଦା କରୁଅଛି । ଘୋଷା ।
ଲେଉଟୁଅଛି ବେତଦ ଜପେ ତପେ,
ସ୍ଵପ୍ନା ପଡ଼ନ୍ତି ମୁଖେ ମୁଖେ,

ତା ଅଙ୍ଗେ ତୁମ୍ଭର, ଅଙ୍ଗ ଲଗିଅଛି,
 ଗୁଲି ଯାଉଅଛି କର ପଛ । ୧ ।
 ଯେତେ ଏ ମାନବ ପିଣ୍ଡ ଜାଣି,
 ସବୁ ଘଟେ କର ନିରୁପଣ,
 ନରଦେହେଁ ବ୍ରହ୍ମ, କେଉଁ ବୈଷ୍ଣବ ଦେଶେ
 ବୁଦ୍ଧିରେ ବିବେକ କର ବାଛ । ୨ ।
 କବିତ ପଣ୍ଡିତ ସାଧୁମାନେ,
 ସପ୍ତାଙ୍ଗୀ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗୀ ଯୋଗୀଜନେ,
 ହେତୁ କର ବୁଝ, ତତ୍ତ୍ଵମାନେ ଖୋଜି,
 ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ନାହିଁ ମଣ ମିଛ । ୩ ।
 ସତ୍ୟ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ଗୁରୁ,
 ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ବୁଦ୍ଧ ଅବତାରୁ,
 ଯହିଁ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ, ତହିଁ ରହେ ବ୍ରହ୍ମ,
 ନ ବାରନ୍ତି ସେ ଯେ ଭଜ ଗୀତ । ୪ ।
 ଛପା କୋଟି ଯାକୁ ଧ୍ୟାନ କରି,
 ସେ ହୋଇଛି ଯୋଗୀ ଭକ୍ଷାବାସୀ,
 କରୁଅଛି ସ୍ନାନ, ଅଳ୍ପ ଜଳ ସାନ,
 ରହିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ । ୫ ।
 ଭଗେ ଭ୍ରମ ଅରସିତ କଲି ।
 ଧର ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ବିନ୍ଦ,
 ଅଶେଷ ଲକ୍ଷଣେ, ଲକ୍ଷିତ ପ୍ରକାଶ,
 କେଉଁ ରୂପ ଦେବ ସମକଛ । ୬ ।

(୧୯୯)

ଧ୍ୟାନ ଧଉଁସେ ଗୁରୁ ପାଦ ସୁମର ।
ଦାସ ସୁତ ଚିତ୍ତ ନ ଯିବେଟି ସଙ୍ଗର । ଘୋଷା ।

ଯେତେ ଦିବସରୁ ପିଣ୍ଡ ରଚନା ହେଲ,
ତେତେ ଦିନଠାରୁ ମାୟା ମୋହ ଘୋଟିଲ,
ଅନ୍ଧ ଗର୍ଭରେ କି, ସେମ ଚର୍ମରେ ଭେଦ,
ପଶିଲ ମାୟାବୁଦ୍ଧି, ପ୍ରବୃତ୍ତିକି ସମ୍ପାଦ,
ବିକୃତ ଉଦ୍ଦୀପନ, ପ୍ରେମହାସ୍ୟକୁ ଭେଦ,
ପ୍ରେମ ହାସ୍ୟରୁ କାମ, କଳ୍ପଣା ଘରେ ବନ୍ଦ,
ତେଣୁ ପଡ଼ିଲ ମାୟା ମୋହ ବନ୍ଦର । ୧ ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନମ ପିଣ୍ଡ ନିର୍ଣ୍ଣୟେ ଦେଲ,
ଉତ୍ତରୁ ସ୍ଥିତି କର ଫେର ମାଇଲ,
ଅଗେ ଖୁଅଇ ଖଣ୍ଡ, ବୁଝାଇ ଦେଲ ଦଣ୍ଡ,
ଘୋଟିଲ କର୍ମ କାଣ୍ଡ, ଭୂମି ପଡ଼ିଲ ପିଣ୍ଡ,
ଛୁଡ଼ିଲ ଶ୍ରେଣି ମୁଣ୍ଡ, ହୋଇଲ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ,
କଲେ ମୃତ୍ୟୁକା ଭାଣ୍ଡ, ପରାଏ ମସି ଗୁଣ୍ଡ,
ମଥା ପରେ ପିଟିଲ ବକ୍ର ପାହାର । ୨ ।

ଜାଣି କାଣି ସବୁ ନ ଜାଣିବାର ହେଲ,
ବ୍ରହ୍ମଶାସ ପାଇ ତେଣୁ ଅଳପେ ମଲ,
କିଛିବା ସୁଚିଥିଲ, ମରଣ ମୂଳ କଲ,
ସୁଖ ଭୋଗ ରହିଲ, ଯୋଗକୁ ନ ଧଇଲ,

ପାଇ ପ୍ରକୃତ ଲାଳା, ସକଳ ପାସୋରିଲ,
ଅପଦକୁ ସେ ସତ୍ୟ, ବୋଲିଣ ଅଦରଲ,
ନିତ୍ୟେ ଭାବେ ମଞ୍ଜିଲ ଭବ ଦୁଆର । ୩ ।

ଅଉ କଥାମାନ ସବୁ ଦୂରକୁ ଛାଡ଼,
ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ତକାଳରେ ପାଇବୁ ମାଡ଼,
ଭାରିଯା ରୂପେ ଦେବା, ଜଗିଥିବ ବାଟରେ,
ପ୍ରକୃତ ପୁଣିରୂପେ, ଜଗିଥିବେ ପାଶରେ,
କାଳ ଗଣେ କଟାଳ, କବିବେ ନିରନ୍ତରେ,
ପ୍ରହାର କର ମାଡ଼ ବସିବେ ଏ ଦେହରେ,
ତରଫିଗ ଦିଶିବ ସବୁ ଅଦାର । ୪ ।

ଶୁଣ ସାଧୁସୁଞ୍ଜକନେ ପ୍ରଳୟ କଥା
ମାଟି ପଥରକୁ ରଚିଅଛି ବଧାତା,
ନବଜନ୍ମରେ ମୟା, ଯିବ ପ୍ରଳୟ ହୋଇ,
ଉଲ୍ଲକା ପାତ ହୋଇ, ଶୂନ୍ୟ ଶବଦ ବାଇ,
ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିବେ, ମେରୁ ହିକୂଟେ ଯାଇଁ,
ଦିପ୍ତର ଅନ୍ଧକାର, ନକ୍ଷତ୍ରଗଣ ନାହିଁ,
ଶୂନ୍ୟ ଅକାଶେ ଘୋଟିଯିବ କୁହୁର । ୫ ।

କାରୁଣ୍ୟ ଜଳ ଘୋଟିବ ଯେବଣ ଦିନେ,
ଯୋଗୀମାନେ ଆସନ ବାନ୍ଧିଥିବେ ଶୂନ୍ୟେ,
ମନ ହୋଇ ଆସନ, ଉଡ଼ିବେ ସବଞ୍ଜନ,
ଉକାଶି ଉଠି ଶୂନ୍ୟ, ବ୍ରହ୍ମରେ ହେବେ ଲୀନ,

ଭାବିବ ମେରୁ ଦ୍ରୁମ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହେବ ସୁନା,
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେବଗଣ, ହୋଇବେ ରଣ ଭଣ,
 ତନି ଭୁବନ ହେବ ଜଳବିମ୍ବ । ୬ ।
 ବୁଦ୍ଧିଧିବା ଲୋକମାନେ ହେଲେଣି ବଣା,
 ସାମର୍ଥ୍ୟକ ପଣ ଧନ ହେଲେଣି ରଣା,
 ବୁଦ୍ଧି ହେଲଣି ବାମ, ଅଶ୍ରୁ ନାହିଁ ନାମ,
 ହୋଇଲେଣି ଅଧମ, ମାୟା ମୋହରେ ଭ୍ରମ,
 ନ କର କ୍ରିୟା କର୍ମ, ଅଚେତାରେ ଅଜ୍ଞାନ,
 ଶୁଦ୍ଧି ପଥପଥ, ଅଧର୍ମ ଅଚରଣ,
 ହେତୁ ଚେତା ମନେ ନାହିଁ କାହାର । ୭ ।

ଜନମ ଦିନରୁ ଯେତେ କରୁଛି ଦୋଷ,
 ସଂଖ୍ୟା କର ଶାହାସ୍ତ୍ର ମୁଁ କହୁବି କିସ,
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପୁରୁଷ, ଜାଣୁଥିବେ ଅବଶ୍ୟ,
 ଯୁଗ ହେଲଣି ଶେଷ, ନ କରବ ନିଷେଷ,
 କରଣ ଦାସୀ ଦାସ, ରଖିଣ ଥିବ ପାଶ,
 କୃପା କଟିଲେ ଦହନ, ହେବ ପାପ କଳୁଷ,
 ଅଣ ବୃତ୍ତାମଣା ହେଲଣି ସଂସାର । ୮ ।
 ଗୁରୁ ଲତ ବାଜିବାରୁ ପାଇଲି ନିବେଦ,
 ଅବନା ମନ୍ଦରରୁ ବଖାଣିଲି ପଦ
 ଯୋନି ଜନମ ପିଣ୍ଡ, ଲଭିଅଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ଏ ଯୁଗ ପରତଣ୍ଡ, ହେଲଣି ନବଶଣ୍ଡ,

ନାଶପିବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ଅଦିମାନବ ପିଣ୍ଡ,
କୁଦ କୁଦ ହୋଇଣ, ଛୁଟିବ ଗଣି ମୁଣ୍ଡ,
ଦୋଷ ଅପରାଧ କ୍ଷମାକର ଉଦ୍ଧର । ୯ ।

ଶୋଳ ବରଷ ଠାରୁ କଲି କବିଭୂ,
ଏକା ରାଗେ ବାନ୍ଧିଲି ମୁଁ ଦି ପୋତା ଗୀତ,
ଭଣେ ଭ୍ରାମ ଅସିତ, ଗୁରୁ ମୋ ସାମରଥ,
ଅଭୟ ବାନା ତଳେ, କରଅଛି ଅଶିତ,
ଏକାକ୍ଷର ପଦ୍ମରୁ, ଅପ୍ୟାନ ସୁଧାମୃତ,
କରୁଣା କରବାରୁ, ଅନାଦି ଅବଧୂତ,
ଗୀାନ ନେହେ ଦେଖିଲି ବାହ୍ୟ ଭିତର । ୧୦ ।

(୨୦୦)

ଯହଁ ପ୍ରଭୁଛନ୍ତି, ତହଁ ଭେଦ କରି କେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି । ଭୋଷା ।

ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ବଭାବେ କରି ମତ,
ସଂସାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆତ ସାତ,
ଦେଖା ପଡୁଅଛି, ଲୁଚି ଯାଉଅଛି
ପରକାଶ ହେଉଛନ୍ତି ନିତ । ୧ ।

ନବଶକ୍ତି ମେଦନୀ କି ଧର,
ଲେଉଟ ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତନିପୁରୀ,
ଗୁରୁଠାବ କର, ସେହାରେ ବିହର
ଧର୍ମେ ରକ୍ଷାହେଉ ନବକ୍ଷିତ । ୨ ।

ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କର ଠାବ,
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଗୁରୁ ଧରଦେବ,

ଭକ୍ତ ହୃଦକାଶ କରୁଣା ସାଗରୁ,
 ତାରବାକୁ ରୁପିଛନ୍ତି ଛାଡ଼ । ୩ ।
 ମହୁମା ଅଣ୍ଡିତ ଯେତେଛନ୍ତି,
 ଏ ଭିତରେ ସ୍ବାମୀ ଲୁଚିଛନ୍ତି,
 ଗ୍ୟାନନେନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶି ଶଙ୍କର,
 ନିଶ୍ଚୟ ଲଭିବ ସଦଗତ । ୪ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ଗୁରୁଥିବେ ରହି,
 ପୁରୁଥିବ ଅଙ୍ଗ ଉଣା ନାହିଁ,
 ଜଗତ ଭଗତ ଛୁମ୍ମା କୋଟି ଜୀବ,
 ସେଠାରେ କରବା ସେବା ଭକ୍ତି । ୫ ।
 ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ଲେଖା ନାହିଁ,
 ଅଶେଷ ନାମରେ ଉଦେ ହୋଇ,
 ଭଣେ ଭ୍ରାମଣେଇ ବେ ପଶିବ ଯାଇଁ,
 ଅନଳ ପରମେ ରୂପକାନ୍ତି । ୬ ।

ସ ମା ପ୍ତ

ମହାରାଜା ଶ୍ରୀମଦନ୍ତ, ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରେସରେ,
 ଭଲ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କୁମାର ସମ୍ପାଦକ ଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରିତ—୧୯୭୭

PRINTED BY LALA N. K. ROY
AT THE MAHARAJA SRIRAM CHANDRA
UTKAL UNIVERSITY PRESS, CUTTACK.
1962

ପ୍ରାଚୀଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ସପ୍ତମ ଶ୍ଳୋ

ଭ ଜ ନ ମା ଲା

(
ଦ୍ଵିତୀୟ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ

ପ୍ରାଚୀନପାଳା

ସପ୍ତମ ଶ୍ଳୋ

ଭଜନମାଳା

କିତାବ୍ ଶତକ

ବୀମଲେଇ କୃତ

କୃତାୟ ଫସ୍ତରଶ

ପ୍ରାଚୀ ସମିତି ପକ୍ଷରୁ
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପୋର ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ

ସମ୍ପାଦକ:—

ଅଧ୍ୟାପକ ରାୟବାହାଦୁର
ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତକଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

en8r

ମୁଦ୍ରା କାରଖାନା ମାଡ଼

PRINTED BY J. SATHIYA.
at the S. R. Co-operative Press,
CUTTACK.
1948.

ପ୍ରାଚୀନସମାଳା

ସପ୍ତମ ଶତକ

ଭଜନମାଳା

ଦ୍ଵିତୀୟ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ କୃତ

ଦ୍ଵିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ

ପ୍ରାଚୀନସମିତି ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ

ସମ୍ପାଦକ :—

ଅଧ୍ୟାପକ ରାୟସାହେବ ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ମୂଲ୍ୟ ଛଅଟା ମାତ୍ର